DO YOU REMEMBER?

WHO DO YOU BELIEVE...

WHEN YOU'VE FORGOTTEN YOUR LIFE?

#1 BESTSELLING AUTHOR

FREIDA McFADDEN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Hatırlıyor musun?

FREIDA MCFADDEN

tarafından
yazılmış bir
roman

OceanofPDF.com

Hatırlıyor musun?

© 2022 Freida McFadden tarafından. Tüm hakları saklıdır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın açık yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, olaylar ve yerler yazarların hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Kitaptaki karakterlerin hiçbiri gerçek bir kişiye dayanmamaktadır. Yaşayan veya ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfi ve kasıtsızdır.

OceanofPDF.com

Kızlarıma

OceanofPDF.com

İçindekiler

BIRINCI GÜN
BÖLÜM 1
BÖLÜM 2
BÖLÜM 3
BÖLÜM 4
BÖLÜM 5
BÖLÜM 6
BÖLÜM 7
BÖLÜM 8
BÖLÜM 9
BÖLÜM 10
BÖLÜM 11
BÖLÜM 12
BÖLÜM 13
BÖLÜM 14
BÖLÜM 15
BÖLÜM 16
BÖLÜM 17
İKİNCİ GÜN
BÖLÜM 18
BÖLÜM 19
BÖLÜM 20
BÖLÜM 21
BÖLÜM 22
BÖLÜM 23
BÖLÜM 24
ÜÇÜNCÜ GÜN

Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
DÖRDÜNCÜ GÜN
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
BEŞİNCİ GÜN
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Sonsöz Teşekkür

OceanofPDF.com

BİRİNCİ GÜN

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

Sağ şakağıma bir buz kıracağı saplanıyor.

En azından öyle hissettiriyor. Acı gözlerimi açmama yetiyor ve yatak odamın tavanındaki çatlakları görmemi sağlıyor. Yatağın yanındaki pencereden süzülen yoğun ışık durumu daha iyi hale getirmiyor. Ama birkaç saniye sonra ağrı sağ gözümün arkasında hafif bir sızıya dönüşüyor. Katlanılabilir.

Geceleri çok fazla şarap içtiğimde hep böyle olur. Yirmi beş yaşımdan beri içkimi tutamıyorum. Ve dün gece, kesinlikle şarabı fazla kaçırdım.

Ama elimde değildi. Her gece nişanlanmıyorum.

Başımı yana çeviriyorum ve uyuyan yumruya bakıyorum. Hayır, sadece uyuyan bir yumru değil. Nişanlıma. Evleneceğim adam. Harry.

Bu büyük bir sürpriz değildi. Ne de olsa bir yılı aşkın bir süredir birlikte yaşıyoruz. Altı ay önce Aşağı Doğu Yakası'ndaki tek odalı dairemiz kiraya verildikten sonra birlikte Queens'te, Manhattan'a makul bir ulaşım mesafesinde büyük bir ev satın aldık. İpoteği birlikte üstlendikten sonra, neredeyse birbirimize yapışıp kalmıştık. Evlenmemizden bile daha fazla. Yani, boşanmak kolay. Ama bu evi bölmek çok zor olacaktı.

Yatağımda uzanırken, dün gece olanları kafamda yeniden canlandırıyorum. İçimde bu hikâyeyi çok anlatacağıma dair bir his var. Babama. Muhtemelen bir gün gelecekteki çocuklarımıza. En azından, en iyi arkadaşım Lucy her ilginç detayı duymak isteyecektir.

Akşam yemeğini yeni bitirmiştik ve birlikte film izleyecektik, ama Harry'ye filmimi kontrol etmek istediğimi söyledim.

Önce e-posta. Beni dizüstü bilgisayarıma kadar takip etmesi, hevesinden ayaklarına takılıp düşmesi kafamı karıştırmıştı. Dizüstü bilgisayarımı açana kadar bir anlam ifade etmedi - klavyemdeki tuşları değiştirmişti. Yeni tuşlarda şöyle yazıyordu: BENIMLE EVLENIR MISIN?

Sonra ona bakmak için döndüğümde, tek dizinin üzerine çökmüştü, elinde mavi kadife bir kutu vardı ve koyu kahverengi gözleriyle bana bakıyordu. Elmas küçüktü ama hayatımda gördüğüm en güzel şeydi.

Şok olmuştum. O kadar şaşırmıştım ki zavallı adamı cevap vermeden önce biraz fazla beklettim ve biraz gergin görünüyordu. Uzandı ve elimi tuttu. "Lütfen benimle evlen, Tess," dedi. "Sen benim tüm hayatımsın."

Tabii ki evet dedim. Yani, adam için deli oluyorum.

Nişanımızı kutlamak için Harry, özel bir gün için mutfak dolabında sakladığı gerçekten iyi bir Cabernet şişesinin mantarını patlattı. O şişenin şu anda sehpamızın üzerinde boş bir şekilde durduğundan eminim, bu yüzden başım ağrıyor. Akşamı düğün için ne yapmak istediğimiz hakkında konuşarak geçirdik, ama özellikle balayımız için nereye gitmek istediğimizi konuştuk. Bol kumsallı, sıcak bir yer.

O ilk kadeh Cabernet'den sonra gecenin geri kalanında yaşananlar biraz sisli. Ama belli ki yatağa dönmeyi başarmışız. Ve her zaman uyuduğum büyük boy tişörtlerden birini giymeyi başardım, bunu yaptığımı tam olarak hatırlamasam da. Ama giymiş olmalıyım. Ne de olsa onu giyiyorum.

Bir elimi nişanlımın üzerini örten battaniyeye hafifçe koyuyorum. (Kulağa iddialı mı geliyor? Bunu söylemeye bayılıyorum.) Koyu kahverengi saçları her zaman biraz yukarı kalkar, ama her nasılsa pencereden giren sabah ışığında çok daha açık görünüyor. Dokunduğumda kıpırdamıyor. Harry deprem olsa bile uyuyabilir, ama özellikle de birkaç kadeh içmişse. Genellikle içtikten sonra horlar, ama şimdi hiç sesi çıkmıyor.

Battaniyeleri atıp yatakta doğruluyorum. Sağ şakağımda bir ağrı daha hissediyorum, ama sonra hafifliyor, yerini omurgamın dibinde donuk bir ağrıya . Vay canına, gerçekten içmeyi bırakmalıyım. Sabahları bu kadar kötü hissetmeye değmez. Ve neden Harry evlenme teklif ettikten sonra olan hiçbir şeyi hatırlayamıyorum?

Vücudumdaki çeşitli ağrıları görmezden gelmeye çalışarak çıplak ayaklarımla banyoya doğru tökezliyorum. Henüz otuz yaşında bile değilim; ertesi sabah yaşlı bir kadın gibi hissetmeden biraz şarap içebilmeliymişim gibi geliyor. Ama belki de yaşlanınca böyle oluyordur.

Kendimi parlaklığa hazırlayarak banyonun ışıklarını açıyorum. Gözlerimi kısarak ana banyoya girdim, göz bebeklerimin alışmasını bekledim. Ve...

Burada ne oldu böyle?

Kafam tamamen karışmış bir halde lavaboya bakıyorum. Tamam, dün geceki olaylar biraz bulanık ama Harry ve ben Cabernet içtikten sonra bir ev tamirat çılgınlığına girişmiş olabilir miyiz? Çünkü evi aldığımızda paslı ve çatlak olan lavabo -ve dün gece itibariyle hala öyleydi- şimdi kusursuz, pırıl pırıl bir beyaz. Ve tuvalet... Burayı ilk gördüğümüzde Harry, "Hey, bu bir hapishane tuvaleti!" demişti. Sesi çok heyecanlı geliyordu ama haklı olduğu bir nokta vardı. Tuvaletimiz gerçekten de bir hapishane tuvaletinden fırlamış gibi görünüyordu.

Ama şimdi değiştirildi. Bide eklentisi varmış gibi görünen şık beyaz bir tuvaletle.

Harry ve ben nişanlandığımız gece bide mi kurduk?

Başımı sallıyorum, dün gece bunu yaptığıma dair anıları canlandırmaya çalışıyorum. Ama her şey hâlâ boş.

Yatak odasına dönüp bakıyorum. Harry hâlâ yorganın altında uyuyor ve yorgan neredeyse başının tamamını örtüyor. Örtülerin farklı göründüğünü ancak şimdi fark ediyorum. Kış aylarında Harry ile birlikte beyaz bir kuştüyü yorgan almıştık. Mağazaya birlikte gittiğimizi ve onunla sarılıp uyuduğumuzu hatırlıyorum.

Personel bize pis pis bakarken örnek yorganların altına girdik. Beyaz olanı seçtik. Beyaz bir yorganımız var.

Peki Harry neden kahverengi bir yorganla kaplı? Dün gece yeni bir yorgan mı aldık?

Bunu gerçekten hatırlayacağımı düşünüyorum.

Ani bir baş dönmesi hissi neredeyse beni ele geçiriyor. Banyonun kapı çerçevesine tutunuyorum, ama sonra bacaklarım pes etmeden önce güzel tuvaletimizin üzerine çöküyorum. Burada neler olduğunu bilmiyorum ama bu çok garip.

Muhteşem bir banyomuz var. Harry ve ben burayı satın aldığımızda tam olarak böyle olmasını hayal etmiştim. Ama bu bir gecede nasıl oldu? Harry bilgisayardan herkesten iyi anlar ama çekiç ya da tornavidayla arası pek iyi değildir. İçki içen insanların insanüstü bir güce sahip olduklarını duymuştum. İkimiz bir şekilde insanüstü ev geliştirme gücüne mi sahip olduk? Böyle bir şey var mı?

"Harry?" Titrek bir sesle sesleniyorum. Hâlâ kıpırdamıyor.

Lavaboya tutunup kendimi ayağa kaldırıyorum. Sadece yüzüme biraz soğuk su çarpmam gerekiyor. Eminim hepsi bana geri dönecektir.

Soğuk su başlığını açtığımda ellerim titriyor, buz gibi sıvının beni bu sersemlikten kurtaracak en iyi şey olduğunu düşünüyorum. Biraz suyun ellerime akmasına izin veriyorum, sonra yanaklarıma ve göz kapaklarıma sıçratıyorum. Sonra da makyaj aynasına bakmak için başımı kaldırıyorum.

Ve çığlık atıyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 2

"Harry!"

Onu uyandırmanın canı cehenneme. Önümüzdeki iki saniye içinde kalkmazsa o adamı ayak bileklerinden tutup yataktan sürükleyeceğim. Şu anda yapardım ama bacaklarım yerinde donmuş gibi görünüyor.

"Harry!"

Lavabonun farklı olmasıyla başa çıkabilirdim. Tuvalet ve gizemli bide ile başa çıkabilirdim. Hatta bir şekilde tüm normal diş fırçalarımızın yerini, duvara monte edilmiş plastik bir parça üzerine dizilmiş küçük döner başlıkları olan tek bir mekanik diş fırçasının almış gerçeğiyle bile.

Ama aynada bana bakan şeyle başa çıkamıyorum.

"Harry!"

Lise yıllarımdan beri tarçın rengindeki kalın ve parlak saçlarımı sırtımdan aşağıya doğru uzatırdım. İşe gittiğimde, örümcek tokayla sabitlenmiş bir topuz yapardım. Bunu sayamayacağım kadar çok yıldır yapıyorum.

Ve şimdi saçlarım kısa kesildi. Çene uzunluğunda. Küt. Çekici değil ama ben değilim. Dün gece göründüğü gibi değil. Ve sadece bu da değil. Eskiden koyu renk olan saçlarımda gri teller var. Birçok tel. En az yirmi tane.

Belki kendimi dün gece saçımı kestirdiğime ikna edebilirim, her ne kadar oldukça profesyonelce yapılmış gibi görünse de. Ama bu yüzümü açıklamıyor. Gözlerimin etrafında dün gece olmayan ince çizgileri açıklamıyor. Her zaman yaşıma göre genç göründüğümü düşünmüşümdür, belki yirmili yaşların başındayımdır, ama bana bakan kadın yirmi dokuz yaşında bile görünmüyor. Yaşlı görünüyor.

Daha yaşlı.

"Harry!" Sesimin tonu artık histerikleşmeye başlamıştı. "Harry! Buraya gel!"

Nihayet, nişanlım kendini oturur pozisyona getirirken yatağımızın yayları gıcırdıyor. Tanrıya şükür. Harry'nin burada neler olduğunu açıklamasına ihtiyacım var. Ya da en azından, ikimizin kahverengi bir yorganımız ve bir taharet musluğumuzun olduğu çılgın bir paralel evrene girdiğimizi kabul etmesine. Yorganın itildiğini, ağır ayaklarının yere vurduğunu duyuyorum.

Banyo kapısı sonuna kadar açıldığında menteşeler vınlıyor. Bakışlarımı aynadan ayırıp nişanlıma dönüyorum. "Harry, ne-"

Aman Tanrım.

Harry değil.

Orada duran başka biri daha var. Üzerinde boxer şortu ve atleti olan, kum rengi saçları dağınık başka bir adam. Bu adamı hayatımda daha önce hiç görmemiştim. Ve her nasılsa yatak odamdaydı, iç çamaşırlarıyla yatağımda uyuyordu.

Bu bide olayından bile daha şok edici.

"Tess," diyor.

Bu adamın kim olduğunu bilmiyorum ama bu iş tuhaftan dehşete dönüştü. Etrafıma çılgınca bakıyorum, bir silah arıyorum. Ustura gibi. Burada bir jilet olmalı, değil mi? Ama yok.

Sonra gözlerim bir çift cımbıza takıldı. Bir jilet kadar iyi değil ama hiç yoktan iyidir. Cımbızı kaptığım gibi sağ elimde salladım.

"Tess," diyor yabancı tekrar. "Cımbızı bırak."

"Harry nerede?" Dişlerimin arasından söylüyorum.

Adamın yüzünden acı dolu bir ifade geçer. Uzun bir iç çekiyor. Kuşkusuz, tehlikeli görünmüyor. Her şeyden önce, üzerinde iç çamaşırı var. Ayrıca, oldukça çekici olduğunu fark etmemek zor. Güzel mavi gözler, kalın saçlar ile sarışın

Banyo ışıklarının altında alt tonları görülebilen, buruşuk atletinin altından sert pazuları görünen sağlam yapılı bir adam. Otuzlu yaşlarının ortalarında ya da sonlarında görünüyor.

"Harry artık burada yaşamıyor." Sesi sakin ve yavaş. Sanki deli biriyle konuşuyormuş gibi. "Ben Graham."

Sağ elimdeki cımbızı sıkarak daha fazla açıklama bekliyorum. Sonunda bana verdi: "Ben senin kocanım."

Ne?

"Tess." Ellerini havaya kaldırır. "Sana zarar vermeyeceğim. Yatak odasında konuşabilir miyiz?"

Sağ elime bakıyorum - cımbızı o kadar sıkı tutuyorum ki parmaklarım kansız kalmış. Ayrıca yaprak gibi titriyorum. Cımbız olsun , eğer bu adam bana zarar vermek isteseydi, verebilirdi. Kolayca. Ama bana zarar vermek istiyor gibi görünmüyor.

"Tess?"

Sonunda başımı salladım. "Tamam."

Cımbızlara bakıyor. "Eğer kendini daha iyi hissedeceksen onları tutabilirsin. Ve söyleyeceklerim hoşuna gitmezse, kaşlarımı istediğin gibi yeniden şekillendirebilirsin."

Şaka yapıyor. Ama bu durumun komik bir yanı yok.

Banyo kapısının iç tarafında asılı pembe ipek bir bornoz var ve onu alıp üzerime sarıyorum. Sonra kocam olduğunu iddia eden Graham adındaki adamı takip ediyorum. Belli ki o benim kocam değil. Bir tuvaleti kurmayı ya da saçımı kesmeyi unutmayı hayal edebilirim ama koca bir evliliği asla unutmam. Yine de neden benim yatağımda uyuduğunu bilmiyorum. Ya da Harry'nin nereye gittiğini. Ama bu işin aslını öğrenmeye niyetliyim.

Graham yatağımızın kenarına yerleşiyor. Yatakta farklı olan tek şeyin yorganımız olmadığını ancak şimdi fark ediyorum. Bu tamamen farklı bir yatak. Harry ve benim sarkık bir bazası olan metal bir yatağımız vardı, ama bu güzel, sert bir yatak ve özenle hazırlanmış ahşap bir yatak başlığı. Muhtemelen hafızalı köpük falan da vardır.

Graham elime uzanacakmış gibi görünüyor ama o tutamadan ben çekiyorum. İrkildi ve başını eğdi. Bu adamın oyununun ne olduğunu bilmiyorum. Bu bir çeşit ayrıntılı dolandırıcılık mı? Şimdi de bir böbreğim mi eksik?

"Bunun endişe verici olduğunu biliyorum," diyor.

"Anlıyorum." Tanrım, öyle mi dersin? "Gerçekte kimsin sen?"

Omuzları çöktü. "Ben senin kocanım, Tess. Hiç hatırlıyor musun?"

Başımı hayır anlamında salladığımda, karşımızdaki şifonyeri işaret ediyor. Şifonyerin kendisi yabancı. Dün gece yatağa girdiğimde IKEA'dan aldığımız eğri büğrü ahşap bir şifonyerimiz vardı. O eski şifonyerin yerine kenarları perdahlanmış kestane kahvesi ahşap bir şifonyer konmuş. IKEA'dan gelmiş gibi görünmüyor. Ama daha da şaşırtıcı olan şifonyerin üstünde ne olduğu.

Fotoğraflar.

Yaklaşık yarım düzine çerçeveli fotoğraf var. Ve her fotoğrafta ben varım. Genellikle ben ve Graham. İkimiz telesiyejde sarmaş dolaşız. Şık giyinmişiz, şampanya içiyoruz, dudaklarımız kahkahadan donmuş. Bir yerde kumsalda uzanırken.

Bir de tam ortadaki fotoğraf var. Ben ve Graham. El ele tutuşuyoruz. O smokin giymiş. Ben beyaz bir elbise içinde.

"Hayır," diye fısıldıyorum.

Burada neler olduğunu anlamıyorum. Dün gece, Harry bana evlenme teklif etti. Harry, hayatımın aşkı. Tanrı aşkına, tek dizinin üstüne çöktü. Cabernet ile kutladık. Ve şimdi... ortadan kayboldu. Ve ben bir şekilde tanımadığım başka bir çılgın hayata girdim.

Gözlerimde yaşlar birikiyor. "Harry," diye inliyorum.

Graham yüzünü ellerinin arasına alır ve gözlerini ovuşturur. Birkaç saniye sonra başını kaldırır. "Sana bir şey göstermem gerekiyor."

"Ne?"

"O..." Ayağa kalkmak için kendini zorluyor. "Yardımı olacaktır. Genelde işe yarar."

Graham'ın yatağımızın etrafından dolaşıp komodine doğru yürümesini izliyorum. Üst çekmeceyi açıyor ve üçe katlanmış parça çizgili kâğıt çıkarıyor. Kağıdı bana uzatıyor.

"Nedir bu?" diye

sordum. "Bir mektup."

"Kimden?"

Eğri büğrü gülümsüyor. "Senden."

Cımbızı yere bırakıyorum ama göz ucuyla hâlâ Graham'ı izliyorum. Açmaya başladım ama sonra ona baktım. Başımda durmuş beni izliyordu.

Yüz ifademi fark ediyor ve ensesini ovuşturuyor. "Ben gidip duş alacağım. Seni biraz yalnız bırakayım."

İlk başta, gözümün önünde soyunacağından endişelendim. Eğer gerçekten kocamsa, sanırım bunu yapmaya hakkı var. Ama banyoya girdiğinde hala boxer'ı ve atletiyle olduğu için minnettarım. Bir saniye sonra duşta akan suyun sesini duyuyorum. Omuzlarım gevşedi, yabancı gitmişti.

Kağıdı yavaşça açıyorum. Mektubun kırışıklıkları yıpranmış, sanki daha önce onlarca kez katlanıp açılmış gibi. Tüm sayfa yazıyla dolu. Kendi el yazımı tanıyorum.

Ve okumaya başladım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3

Sevgili Tess,

Ne düşündüğünüzü biliyorum. Nasıl hissettiğini biliyorum. Çünkü bu sabah ben de aynı şeyleri düşünüyor ve hissediyordum. Bu yüzden bugün size, gelecekte size/bana yardımcı olacağını umduğum bir mektup yazıyorum.

İşte temel bilgiler:

Bir araba kazası geçirdiniz. Arabayı kullanan sizdiniz ve başka kimse yaralanmadı. Yoldaki bir hayvandan kaçınmak için direksiyonu kırdınız ve aracın kontrolünü kaybettiniz. Bir ağaca çarptınız. Hayvan zarar görmedi.

Ne yazık ki kaza sırasında beyin hasarı geçirdiniz. Beyninizde çok fazla kanama vardı ve doktorlar ellerinden geleni yaptılar. Hayatta kaldınız ama kalıcı hafıza sorunlarınız var. Bazı günler o kadar da kötü değil. Bazı günler diğerlerinden daha çok şey hatırlıyorsunuz. Diğer günlerde ise uyanıyorsunuz ve son yedi ya da sekiz yılda olan hiçbir şeyi hatırlayamıyorsunuz. Bunu daha iyi günlerden birinde yazıyorum. Eğer bunu okuyorsanız, muhtemelen kötü günlerinizden birini yaşıyorsunuz demektir.

Eğer kötü bir gün geçiriyorsanız, Graham'ı hatırlamayabilirsiniz. O yüzden sizi temin ederim ki, uzun yıllar boyunca size iyi bir koca oldu. Hayatınızın en mutlu günü olan güzel bir düğün yaptınız. Kazadan beri seninle ilgileniyor. Bu onun için de zor oldu ve elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyor.

Eğer kötü bir gün geçiriyorsanız, muhtemelen Harry'nin nerede olduğunu da merak ediyorsunuzdur. Harry artık hayatınızın bir parçası değil. İnanın bana, en iyisi bu. O düşündüğünüz gibi biri değildi. Size affedilemez bir şey yaptı.

Rahatlar ve iyi bir gün geçirmeye çalışırsanız, çok daha mutlu olursunuz. Sadece etrafınızdaki insanların

sizi çok önemsiyor ve sadece güvende olmanızı istiyorlar. Dediklerini yap.

Emin ellerdesiniz. Güven bana.

Sevgiler,

Tess

Mektubu okumayı bitirdikten sonra, ikinci kez okudum. Ve sonra bir kez daha. Üçüncü seferden sonra, duştaki su akışı kesildi. Graham her an çıkabilir. Neredeyse önlenemez bir kaçma dürtüsü beni ele geçirdi. Graham çıkmadan önce üzerime bir şeyler giyip kapıdan çıkabilirim.

Ama nereye gidebilirim ki? Burası benim evim. Ve hangi yılda olduğumuzu bile bilmiyorum.

Banyonun kapısı açıldı ve ben şansımı kaçırdım. Graham belinde bir havluyla dışarı çıktı. Önce gözümü kaçırdım ama sonra bir göz attım. Elimde değil. Ve...

Aman Tanrım. Kocam çok seksi. Spor falan yapıyor olmalı.

"Tess?" Açık kahverengi kaşları birbirine çarpıyor. "Okudun mu? İyi misin?"

Yavaşça başımı sallıyorum. "Bu ne zaman oldu? Benim kazam ne zaman oldu?"

"Bir yıldan biraz fazla bir süre önce."

Bir yıldır. Bir yıldır bu şekilde yaşıyorum. Her sabah uyanıyorum ve hayatımı hatırlamıyorum.

Orada durup bir şey söylememi bekliyor. Ben bir şey şifonyerin yanına gidiyor ve dolabı başlıyor. "Ben banyoda giyineceğim, tamam mı?"

"Teşekkür ederim."

Giysilerini seçiyor ve ben içimdeki suçluluk duygusunu bastırırken banyoya geri dönüyor. Görünüşe göre ben onun karısıyım ve burası onun kendi yatak odası. Giyinmek için banyoya saklanmak zorunda hissetmemeli. Yine de bunu yaptığı için saçma bir şekilde minnettarım.

Mektubu yere bıraktım ve yataktan kalktım. Şifonyerin üstündeki fotoğraf koleksiyonuna bakmaktan kendimi alamıyorum. Gözlerim bir mıknatıs gibi düğün fotoğrafına çekiliyor. Ne de olsa tam ortada.

Kaldırdım, ağırdı. Çerçeve muhtemelen pahalı, tıpkı yatağımız ve süslü tuvaletimiz gibi. Bir yanım tüm bunların çılgın bir rüya olabileceğine inanıyor ama bu fotoğrafın ağırlığı bana çok gerçek geliyor.

Bu bir rüya değil.

Gözlerimi kısarak fotoğrafa bakıyorum, sahte olabileceğine dair izler var mı diye inceliyorum. Harry gerçek olup olmadığını bilirdi. Tabii o mektuba inanılacaksa Harry çoktan öldü. Yani iş bana kaldı.

Fotoğraftaki görüntüme bakıyorum. Üzerimdeki beyaz elbise kesinlikle çok güzel. Çift V yakalı şifon elbise ve yakasının her yerinde özenle işlenmiş boncuklar var. İpeksi beyaz ve şık, tıpkı gelinliğimi hayal ettiğim gibi. Çerçeve gibi, pahalı görünüyor - böyle bir şeyi nasıl alabildim? Graham muhteşem olmasının yanı sıra zengin de mi?

İfademi inceliyorum. Kameraya gülümsüyorum, siyah saçlarım yüzümden geriye doğru savrulmuş. Mutlu görünüyorum. Neden olmayayım ki? Bu benim sözde düğün günüm.

Ama orada başka bir şey var. Mutlu görünüyorum ama bir şey var. Gözlerimde bir şey var.

"Tess?"

Graham'ın sesi beni irkiltti, banyodan çıktığını bile duymamıştım. Çerçeve parmaklarımın arasından kayıp yere düştü. Cam ayaklarımın dibinde paramparça oldu.

"Özür dilerim!" Geri çekildim, utandım. "Çok özür dilerim. I-
"

"Sorun yok." Graham'ın eli kolumda ve mavi gözleri benimkilerle buluşuyor. Daha önce çıktığım tüm erkeklerden daha açık tenli, hiç tipim değildi. Ama belli ki beni kazandı. "Ben temizlerim."

"Yapabilirim-"

"Bunun için endişelenme." Graham eğilir ve çerçeveyi yerden alır. Cam çatlamıştı ama çerçeveden ayrılmamıştı. "Temizlenecek bir şey bile yok. Sorun yok." Çatlak çerçeveyi diğerleriyle birlikte şifonyerin üzerine geri koyuyor - parçalanmış cam yüzümü kapattığı için garip bir şekilde uğursuz görünüyor ama Graham bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyor. "Şuna ne dersin? Sen duş al, ben de bize kahvaltı hazırlayayım."

"Tamam..."

Graham bir çift tel çerçeveli gözlük takmış ve gri bir takım elbise giymiştir. Bu etki onu hem yıkıcı derecede yakışıklı hem de inanılmaz derecede önemli gösteriyor. Ama sanırım kahvaltı hazırlamaya razı olduğuna göre bir yere gitmek için acelesi yok. Aklıma iş yükümlülükleri ve benimle ilgilenme arasında bir hokkabazlık yaptığı geliyor. Yine o suçluluk duygusuna kapıldım.

"Tuvalet normal bir tuvalet gibi mi çalışıyor?" diye sordum. Banyomuzdaki aletlerden ne kadar korktuğumu itiraf etmek istemiyorum. Mesanemi boşaltmak için bir talimat kitabına ihtiyacım var.

Hevesle başını sallıyor. "Kullanımı çok kolay. Ayağa kalktığınızda otomatik olarak sifonu çeker. Ayrıca LED gece lambası ve koltuk ısıtıcısı da var. Programlanabilir, yani isterseniz yaklaştığınızda kapağı açmasını sağlayabiliriz. Ayrıca hazneyi kendi kendine temizleyen bir tornado yıkama özelliği de var."

Ona bakıyorum. "Nesin sen, tuvalet satıcısı mı?"

Gözlerinde bir şey parlıyor, neredeyse kızgınlık ya da öfke gibi. Elbette her sabah bana aynı bilgileri tekrarlamak zorunda kalıyorsa biraz sinirlenmeye hakkı var. Ama bu benim suçum değil.

Ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde, gözlerindeki parıltı kayboluyor ve bunu hayal edip etmediğimden emin değilim. Banyoya baktı. "Her şeyin kafa karıştırıcı olduğunu biliyorum. Orada yardıma ihtiyacın mı?"

Çenem geriliyor. Bu onun beni çıplak görmek için kullandığı yalaka bir yol mu? Hiç sanmıyorum. "İdare edebilirim."

Kulaklarının ucu renkleniyor ve başını sallıyor. "Tamam o zaman. Ben... Ben aşağı inip kahvaltı hazırlayacağım."

Banyoya geri dönmeden önce Graham'ın odadan çıkmasını bekliyorum. Artık durumdan o kadar da sarsılmadığıma göre, bir an için banyoya göz atabilirim. Şey, oldukça güzel. Harry ve ben yeterli zamanımız ve paramız olduğunda banyoyu yenilemek için ne yapacağımızı hayal ettik ve bu düşündüğümüzden çok daha güzel. Görünüşe göre yer karolarını da kaldırmışız ve duş tamamen parlak ve yeni.

Lavabo tezgahının üzerinde bir şişe sabun görüyorum ve üzerinde My Home Spa logosu var. Aslında bu banyodaki pek çok ürünün üzerinde işletmemin logosu var. Bu fikri Harry ile birlikte bulmuştuk, o zamanlar küçük bir apartman dairesinde yaşıyorduk ve ben bir spa tatili yapmanın ama bunu bir şekilde kendi evimizde yapmanın nasıl bir şey olacağını hayal . Harry de "Bu milyon dolarlık bir iş fikri." dedi. Bu onun fikriydi.

Ama hayır. Harry'yi düşünmeyi bırakmalıyım. Notu kendi el yazımla gördüm. Artık hayatımın bir parçası değil ve görünüşe göre bunun iyi bir sebebi var.

Keşke sebebinin ne olduğunu bilseydim. Ne korkunç bir şey yaptı?

Aynaya tekrar bakmaya dayanamıyorum, bu yüzden ipek bornozumu ve büyük boy tişörtümü çıkarıp duşa giriyorum. Sıcak suya uzandım ve...

Duşu nasıl açıyorsun?

Bilinen evrendeki diğer tüm duşlar gibi bir düğmesi yok. Bir çeşit bilgisayarlı kontrol sistemi var. Saatin ve yağmur damlalarının küçük animasyonlu grafiklerinin olduğu bir ekran var. Sonra sağda birkaç düğme var ama düğmelerin ne işe yaradığını belirten bir etiket yok! Birinde yukarı ok var, birinde aşağı ok var, birinin üzerinde bir rakamı var...

Tanrım, duş almak için gerçekten yardıma ihtiyacım var.

Bir şeyler olacağını umarak birkaç düğmeye basıyorum. Tesisattan rahatsız edici bir vınlama sesi geliyor, sonra aniden buz gibi su zerrecikleri üzerime yağıyor. Çığlık atıp panikle geri çekiliyorum.

Bu aptal duşun nesi var? Neden böyle saçma bir şey kurayım ki?

Duşun kuru köşesine sinmiş ne yapacağımı düşünürken nefes alıyorum. Bilgisayarlı ekran şimdi 60 dereceyi gösteriyor. Bu suyun sıcaklığı mı? Her neyse, çok soğuk.

Kollarımda tüylerim diken diken olurken dikkatlice suya geri giriyorum. Yukarı oka dokunuyorum ve rahatlıyorum, sıcaklık göstergesi yükseliyor. Su ve dişlerimin takırdaması kesiliyor. Sıcaklık yüz dereceye yaklaştığında daha rahat hissetmeye başlıyorum, sonra daha yükseğe, yüz on dereceye kadar çıkıyorum. Şimdi oldukça sıcak ama iyi hissettiriyor. Omzumdaki ve sırtımdaki gergin kaslar sıcak su zerreciklerinin altında eriyor. Ve sağ şakağımdaki baş ağrısı yavaş yavaş azalıyor.

Suyun saçlarımın üzerinden akmasına izin verdim. Saçlarımın bu kadar kısa olması garip. Sırtıma kadar inmesine alışkınım ama sanırım bu şekilde yıkamak daha kolay olacak. Duşun köşesinde bir şişe My Home Spa şampuanı görüyorum. Vanilya kokulu ama ucuz şampuanlarda olan o sahte vanilya değil. Bu gerçek, zengin bir vanilya aroması. Gerçek bir spa'daki gibi.

Parmaklarımı saçlarımda gezdirirken donup kalıyorum. Kafa derimde bir şey var.

Kafatasımın sağ tarafında, saç tellerimin altında hissediyorum. Kafa derimde saç çıkmayan bir bölge var; kalın, kabarık bir deri çizgisi, dokunduğumda garip bir his veriyor, sanki deri tam olarak bana ait değilmiş gibi. Parmaklarımla çizgiyi takip ediyorum ve bir C şekli oluşturduğunu fark ediyorum.

Bu bir yara izi.

Kaza sırasında beyin hasarı geçirdiniz. Beyninizde çok fazla kanama vardı ve doktorlar ellerinden geleni yaptılar.

Duşta öylece duruyorum, yakıcı sıcak suya rağmen vücudum titriyor. Bu doğru. O mektupta yazdıklarımın hepsi doğru. Kafa derimde bunu kanıtlayan bir yara izi var. Korkunç bir kaza geçirdim ve ameliyat oldum ama yeterli olmadı.

Başımı eğiyorum, bacaklarım altımda sallanırken nefesimi kontrol etmeye çalışıyorum. Bir şeyin yok. Mektuba güven. Artık hayatının bu olduğunu kabul et ve buna ayak uydur.

Gözlerimdeki su damlacıklarını kırpıştırarak uzaklaştırıyorum. İşte o zaman sol uyluğumun üst kısmında bir şey fark ediyorum. Siyah kalemle yazılmış bir mesaja benziyor.

"Bu da ne...?"

Su damlacıklarının menzilinden çıkıyorum ama artık çok geç. Kalçama bir şey yazılmıştı ama sıcak su mesajı çoktan silikleştirmişti. İki kelime gibi görünüyor. Mesaja bakıyorum, sadece ilk kelimeyi zar zor seçebiliyorum:

Bul.

Bu biraz garip. Bu mesajın yerini göz önünde bulundurursak, bunu kendime yazdığımı varsaymak zorundayım. Belki de dün gece, ertesi sabah uyandığımda hiçbir şey hatırlamayabileceğimi bilerek kendime bir mesaj yazdım. Mesajın önemli olduğu açıktı ama onu sadece benim görebileceğim bir yere yazmam ilginçti. Graham'ın bundan haberi olmadığı açıktı.

Bulmak. Neyi bulmak? İkinci kelime neydi? Anlamaya bile başlayamıyorum.

Harika. Kendim için bırakmaya çalıştığım mesaj her neyse, başarısız oldum. Umarım çok önemli değildir.

Sabunlanmayı bitiriyorum ve duşumu bitirdiğimde kendimi çok daha rahatlamış hissediyorum. Bacağımdaki garip mesajı ve bulmam gereken şeyi neredeyse unutmuştum. Tüm beynim bulanık, sanki yeni uyanmışım gibi.

Uzun bir uykudan uyanıyorum ve onunla savaşmaya çalışmadığım sürece, bu his neredeyse rahatlatıcı oluyor. Kendime yazdığım mektubun son kelimelerini hatırlıyorum:

Rahatlar ve iyi bir gün geçirmeye çalışırsanız çok daha mutlu olursunuz. Sadece etrafınızdaki insanların sizi çok önemsediğini ve sadece güvende olmanızı istediklerini unutmayın. Ne derlerse yapın.

Emin ellerdesiniz. Güven bana.

Sanırım güvenebileceğim bir kişi varsa, o da kendimim.

Güvenemez miyim?

OceanofPDF.com

BÖLÜM 4

Aşağı indiğimde, bu sabah uyandığımdan çok daha iyi hissediyorum. Hâlâ hafif bir baş ağrım var ama neredeyse hiç fark edilmiyor. Sadece bir sancı. Sıcak bir duş aldıktan ve temiz kıyafetler giydikten sonra kendimi farklı biri gibi hissediyorum. Çekmecelerim ve dolabım bana yabancı olan kıyafetlerle doluydu. Ama bu kötü bir şey değildi. Tamamen yeni bir gardıroba sahip olmak gibiydi.

İnanılmaz pahalı kıyafetlerden oluşan bir gardırop. Bazılarının etiketlerine baktım: Gucci, Fendi, Louis Vuitton. Bunların parasını nasıl karşılayabilirdim ki? Graham zengin olmalı.

Kıyafetlerin çoğu evdeki bir gün için gülünç derecede süslü görünüyordu, bu yüzden bir çift tasarımcı skinny jean ve dar bir tişört seçtim. Hatırladığımdan daha yaşlı olabilirim ama neyse ki fiziksel olarak iyi durumdayım. Belim hala ince, kaslarım ise sıkılaşmış durumda. Görünüşe göre tek sorunlu yanım beynim.

Merdiven boşluğunun dibine ulaştığımda, altın ve kahverengi bir parıltı görüyorum ve sonra bir şey neredeyse ayaklarımı yerden kesiyor. Bir anlığına dehşete kapılıyorum, ta ki çılgınca ve mutlu havlamaları duyana kadar.

Bir köpek. Bir köpeğimiz var.

"Sizi korkuttuğum için özür dilerim." Graham mutfaktan çıkıp ellerini bulaşık havlusuna sildi. "Gece boyunca onu ikinci kattan uzak tutmaya çalışıyorum, böylece uyandığınızda ürkmeyeceksiniz."

Şimdi fark ettim ki merdivenin alt kısmının önünde açık bir kapı var. Köpeği dışarıda tutmak için geceleri kapatması gerekiyor. Köpek o yavru köpek kahverengi gözleriyle bana bakıyor ve elimi yalıyor. Şimdi elim köpek salyasına bulandı ama kızamıyorum. Bu köpekle daha yeni tanıştım.

saniyeler önce, ama ben ona şimdiden aşık oldum. Günün ilk gerçek gülümsemesi dudaklarımı çekiştiriyor.

Yine de, bu köpekle otuz saniye önce tanışmadım. Bu benim köpeğim. Muhtemelen aylardır, hatta belki de yıllardır benimle. Sanki kalbimde bu köpeği sevdiğime dair bir anı var.

Ama neden Graham'ı sevdiğime dair hiçbir anım yok?

"Onun adı ne?" diye sordum.

Graham gülümser. "Adı Ziggy."

Kendi gülümsemem dudaklarımda donuyor. Ziggy. Köpeğe Ziggy adını verdim.

Harry ve ben hep bir köpek istemiştik ama küçük dairemizde ona yer yoktu. Sonra buraya taşındığımızda, ev hala bir felaketti ve Harry köpeği almadan önce arka bahçenin etrafına bir çit örmek istedi.

Ama bir evcil hayvanımız vardı.

Harry'nin tam adı Harrison Finch. Yani çocukluğundan beri hep bir ispinozu vardı. Ben bir Finch'im, o yüzden benim de bir ispinozum var. Bu onun olayı gibiydi. Evimizin birinci katında, içinde neredeyse göz kamaştırıcı sarı bir ispinoz bulunan dev bir kafesi vardı. O kuşu çok severdi. İspinozuna nasıl baktığını gördüğümde, bir gün ne kadar harika bir baba olacağını biliyordum. Bu onda sevdiğim bir şeydi.

Kuşun adı da Ziggy'ydi.

Parmaklarımı köpeğin yumuşak tüylerinde gezdirirken yüzümdeki gülümsemeyi koruyorum. Ziggy mutlulukla pantolonunu indiriyor. "Ona isim veren ben miydim?" diye soruyorum.

Graham başını sallar. "Evet. Çizgi roman hayranı olduğunu söylemiştin."

Hayatımda hiç Ziggy çizgi romanı okumadım.

Kocama yalan söyledim. Köpeğe Harry'nin kuşunun adını vermiş olmalıyım. Ama bunu neden yapayım ki? Graham'la mutlu bir evliliğim var, neden köpeğime eski sevgilimin kuşunun adını vereyim ki? Hiç mantıklı değil.

Ama her halükarda Graham'ın hiçbir fikri yok. Ve ona söyleyecek kişi ben olmayacağım.

Ziggy beni mutfağa kadar takip ediyor, yumurta ve pastırmanın iştah açıcı kokusu burun deliklerimi dolduruyor. Evi aldığımızda tüm aletler eski ve paslıydı. Harry'nin buzdolabını için tekmelediğini hatırlıyorum. Ama şimdi tüm mutfak yenilendi. İçinde buz ve su makinesi olan paslanmaz çelikten dev bir buzdolabımız var. O kadar çok kadranı ve düğmesi olan pırıl pırıl siyah bir ocak var ki, üzerinde bir şey pişirmeye kalkarsam kendimi ateşe vereceğimden eminim. Ve eski cılız ahşap mutfak masamızın yerini, etrafını çevreleyen yastıklı döner sandalyeleri olan yepyeni bir mermer ada aldı.

Bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel mutfaklardan biri olabilir.

Ve bu benim.

"Vay canına," diye nefes alıyorum. "Bu... inanılmaz."

Graham yüz ifadem karşısında gülüyor. "Öyle olmalı. Her şeyi kendin seçtin."

"Öyle mi?" Parmaklarımı mutfak adasının kusursuz mermer yüzeyinde gezdiriyorum. "Zengin miyiz?"

Tereddüt ediyor. "Biz... rahatız."

Daha fazla soru sormak istiyorum ama meraklı olmak tuhaf geliyor. Tabii bu benim kendi hayatımsa meraklı değilim, değil mi? Her neyse, bir yerlerde devasa bir malikanede yaşamıyoruz. Burası Harry'yle birlikte seçtiğimiz ve ucuza aldığımız ev. Queens, New York'ta yaşıyoruz, Beverly Hills'te değil.

Graham lavabonun üstündeki dolaptan iki beyaz seramik tabak alıyor ve kızartma tavasının içindekileri tabaklara sıyırıyor. Tabaklardan birini önüme koyuyor ve diğerini kendine saklıyor. Kendisi için de bir fincan kahve dolduruyor ama bana ikram etmiyor.

Tabağıma bakıyorum. Küçük sarı bir yığın kuru görünümlü yumurta ve simsiyah olacak kadar pişmiş iki pastırma şeridi var. Pastırma şeritlerinden birinden bir ısırık alıyorum; çekiçle dövülmüş. Graham mükemmel kahvaltıyı pişirmediği için rahatlamış gibiyim. Şimdiye kadar , benim

Kocası kesinlikle mükemmel bir adam gibi görünüyor, bu yüzden en azından bir kusuru olduğunu bilmek güzel.

Bacağımda iniltiler duyuyorum. Ziggy yemek için yalvarıyor, yüzü kucağımda, bir damla salyası kotuma damlıyor. Çıtır pastırma şeritlerinden birine bakıyorum ve ona uzatıyorum. Mutlulukla yalayıp yutuyor.

Graham kaşlarını çatar. "Onu masadan beslememelisin. Bu onun bunu beklemesini sağlayacaktır."

"Özür dilerim," dedim. "Bilmiyordum."

Başka bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açıyor ama sonra tekrar kapatıyor. Onun yerine, kendi tabağındaki yemeğe dalıyor. Yanmış pastırmayı bile yiyor. Bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Damak tadında bir sorun olmalı.

Acıktım ama masanın karşısında oturan bu adama bakmaktan kendimi alamıyorum. Graham. Benim kocam. Lanet olası kocam. Burada, mutfak masasında normal bir karı koca gibi oturuyoruz, ama biz normal değiliz. Öncelikle, bu adam hakkında hiçbir şey bilmiyorum. En ufak bir şey bile.

Çekici biri -nesnel olarak konuşursak- ama ona karşı bir şey hissetmiyorum. Harry'nin yanında hissettiğim o çekimi hissetmiyorum. Dört yıl birlikte olduktan sonra bile, Harry ve ben ellerimizi birbirimizden asla uzak tutamadık. Ama bu adamın bana dokunma fikri bile tüylerimi diken diken ediyor. Nedenini bilmiyorum, çünkü onda sakıncalı hiçbir şey yok. Belki de sorun onun hayatımı paylaşan bir yabancı olması fikridir.

Benim için de tam olarak öyle. Bir yabancı.

"Soyadın ne?" Ağzımdan kaçırdım.

Graham yumurtasından ve pastırmasından bakıyor. Bir kadının kocasına sorması için çok tuhaf bir soru ama Graham tedirgin görünmüyor. "Thurman."

"Oh." Çatalımın sapıyla oynuyorum. "Adını söyledim mi?"

Başını sallıyor. "Evet. Aliterasyon hoşuna gitti."

Kesinlikle benim numaramı aldı. Aliterasyona bayılırım. Tess Thurman. Gerçi tam olarak aliterasyon sayılmaz çünkü iki ismin de ilk harfi farklı bir ses çıkarıyor. Ama yine de güzel.

"Kaç yaşındayım?" diye sordum. Bu soru karşısında yanaklarım yanıyor. Bu kadar basit bir şeyi sormak zorunda kalmak aşağılayıcı. Yaşımı. Okul öncesi bir çocuk bile kaç yaşında olduğunu söyleyebilir.

"Otuz altı yaşındasın."

Otuz altı. Yatmadan önce hatırladığım son şey yirmi dokuz yaşında olduğumdu. Ve şimdi aniden, yedi yıl kaybettim. Yedi yıl. Şimdi kırkıma bir atış mesafedeyim. Ve bu, otuz altı yaşımdaki hayatımı hayal ettiğim gibi değil.

kahverengi yumurtaların bir kısmını çatalımla itiyorum. "Ne zamandır evliyiz?"

"Dört yıl."

Dört yıldır. Bu adamla dört yıldır evliyim. Vay be. Graham bana yabancı olsa da, beni çok iyi tanıyor olmalı. "Birlikte çocuğumuz var mı?"

Kahvesinden bir yudum aldı.

"Hayır." "Neden?"

"."

Aptalca bir soruymuş gibi davranıyor ama ben aptalca bir soru olduğunu düşünmüyorum. Çocuk sahibi olmayı çok istiyordum. Bu Harry ile nişanlanmadan önce konuştuğumuz bir şeydi. Graham'a bu konuda daha fazla baskı yapmak istiyorum ama o bu konuda konuşmak istemiyor gibi görünüyor. Kafamda dolaşan soruların sayısı da hiç az değil.

"Ne iş yapıyorsun?" diye sordum.

"Ben bir muhasebeciyim." Peçeteyle dudaklarını sildi. "Ama şu anda My Home Spa'yı yönetiyorum."

Kaşlarım havaya kalktı. "Benim şirketim mi? Orada mı çalışıyorsun?"

"Birinin bunu devam ettirmesi gerekiyordu."

Bariz olanı söylemesine gerek yok: Artık yapamıyorum.

Küçük şirketimin ne kadar başarılı olduğunu merak ediyorum. Ben yapamazken Graham şirketi devam ettirmek için zaman ayırmaya değer bulduğuna göre iyi iş yapıyor olmalı. "Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

Gülümsüyor - biraz küçümseyici. " sanmıyorum.
Ama teklifiniz için teşekkürler."

Masadan kendi peçetemi alıyorum ve onu küçük parçalara ayırmaya başlıyorum. Bu benim sinirsel bir alışkanlığım. Ne zaman bir restorana gitsem, arkamda hep yırtık mendil yığınları bırakırım. Harry bana hep "Arkanda bıraktığın kağıt izlerinden seni nasıl bulacağımı hep bileceğim" der. Sonra gitmeden önce temizler.

Temizledim. Temizledim.

"Nasıl tanıştık?" Ben sordum.

"Otuz beşinci caddeyi geçmek üzereydin." Son yumurtalarını topladı. "Ve sana doğru hızla gelen bir araba vardı, ama sen onu görmedin." Dramatik bir şekilde duraklıyor. "O piç seni ezmeden hemen önce seni yakaladım."

Elimle ağzımı kapatıyorum. "Aman Tanrım. Yani... hayatımı kurtardın..."

Yavaşça başını sallıyor. "Seni gördüğüm anda hayatımızın sonuna kadar birlikte olacağımızı biliyordum. Sen de aynı şeyi söyledin. Bu... kaderdi."

Bu şimdiye kadar duyduğum en romantik şey. Sanki bir filmden çıkmış gibi. Masanın karşısındaki Graham'a bakıyorum, şimdi onu yeni bir ışık altında görüyorum. Bu adam hayatımı kurtardı. Kazamdan beri, son bir yıldır benimle ilgileniyor. O iyi bir adam. Ve parfümü çok güzel kokuyor.

Aman Tanrım, ne düşünüyorum ben? Bu adamı tanımıyorum bile.
Gözlerimi indiriyorum, yanaklarım yanıyor.

"Yani." Boğazım düğümleniyor. "Sana her sabah aynı soruları mı soruyorum?"

"Aşağı yukarı." Omuz silkiyor. "Benim için fark etmez. Yani, başka türlü neler olup bittiğini nasıl bilebilirsin ki? Sorun değil. Bana ne istersen sorabilirsin."

"I..." Hafızamın boşluğuna uzanıyorum, bir hayal kırıklığı patlaması hissediyorum. Çok sabırlı davranıyor, ama üzücü gerçek şu ki, ona bütün sabah sorular sorabilirim ve yine de kendimi kaybolmuş hissedebilirim. Günüme devam etmek daha iyi. "İçecek bir şey alabilir miyim?"

Dudaklarında bir gülümseme seğiriyor. "Bunun için biraz erken değil mi?"

Yanaklarımdaki sıcaklık daha da artıyor. "Yani biraz su ya da meyve suyu gibi..."

"Ama tabii ki." Ayağa kalkarken küçük bir selam veriyor. Çok sevimli. "Dileğiniz için emirdir leydim." Ben olsam Aşk için olsun benim kendi İçki, ama o olur Mutfakta hiçbir şey bulamamak utanç verici olurdu. Bardakları nerede sakladığımızı bile bilmiyorum. Daha sonra etrafa bakıp her şeyin nerede olduğunu bulacağım. Şimdilik sadece Graham'ın lavabonun üzerindeki dolaptan bir bardak almasını izleyebiliyorum. Bardağa kan renginde bir sıvı döküyor ve bardağı ağzına kadar dolduruyor. Bardağı eline aldığında, Ziggy yanımdan ayrılıyor ve ona doğru hırlayarak etkileyici bir dişleri. Hatırlat da Ziggy'nin kötü tarafına geçmeyeyim.

"Ziggy." Köpeğin hırlamaları daha tehditkâr bir hal alırken Graham'ın dudakları düz bir çizgi halini alıyor. "Tanrı aşkına..."

"Sorun nedir?"

"Köpeğin benden hoşlanmıyor." O bunları söylerken, Ziggy alçak sesle bir hırıltı daha çıkarıyor. "Sana karşı aşırı korumacı. Onu geri çeker misin lütfen? Takım elbisemde bir delik açmasını istemiyorum. Bu Armani."

Kalçamı okşuyorum. "Ziggy... Buraya gel." Tabağımdaki diğer pastırma şeridini alıyorum. "Biraz daha pastırma ister misin?"

Graham köpeğe pastırmamın kalanını yedirmemden pek hoşnut görünmüyor ama bu sefer bir şey söylemiyor. Garip koyu kırmızı sıvı dolu bardağı alıyor ve önümdeki mutfak adasına koyuyor.

Burnumu kırıştırıyorum. "Nedir o?"

"Nar suyu. Çok seversin." "Sever miyim?"

"Her sabah büyük bir bardak içiyorsun, o yüzden içtiğini söyleyebilirim, evet."

Kırmızı içkiye bakıyorum. Çok... kırmızı. Büyük bir bardak kan gibi görünüyor. Kokladım, tatlı kokuyordu. Muhtemelen kan değildir. Muhtemelen nar suyudur. Belki de iyidir. Her sabah içtiğime göre seviyor olmalıyım. Graham beni izliyor, ben de bardağı kendime doğru eğip bir yudum alıyorum.

Ugh!

"Bunu sevdim mi?" Öksürüyorum, masadaki peçetelerden biriyle dilimi silmek istiyorum. "Bu berbat bir şey!"

"Genellikle yaparsın," diye ısrar ediyor. "Gerçekten. Bu şeyi seviyorsun, gerçekten seviyorsun. Her hafta bir litre almak zorunda kalıyorum. Sadece... belki alışmak için bir iki yuduma daha ihtiyacın vardır."

Bu şeyi seviyor muyum? Ciddi olamaz. Ama sanırım beni benden daha iyi tanıyor.

Bir yudum daha alıyorum.

Bu sefer resmen öğürdüm. Yerimden sıçrayıp lavaboya koşuyorum. Ağzıma biraz su sıçratmak istiyorum ama aptal lavabonun da tıpkı duş gibi garip kontrolleri var. Düğmelerden birine dokunuyorum ve bir çıtırtı sesi geliyor - sanırım az önce çöp öğütücüyü çalıştırdım.

"Graham," diye nefes nefese kaldım.

Bana yardım etmek için koltuğundan fırladı. Lavabonun üzerindeki bir düğmeye basıyor ve musluktan soğuk su fışkırıyor. Ben ağzıma su sıçratırken kaşları çatık bir şekilde beni izliyor. Musluğu açmak için onun yardımına ihtiyaç duyduğum için kendimi gülünç hissediyorum ama bu evdeki tüm muslukların çalışması için doktora gerekmesi benim suçum değil.

"Tess, iyi misin?"

"Bu hayatımda tattığım en kötü şey!" Bir avuç su daha alıp ağzımda çalkalıyorum ve sonra tükürüyorum. "Kusacakmışım gibi hissediyorum."

"Biliyorsun, o şeyler pahalı." Tepkimden incinmiş gibi görünüyor. "Genelde bütün bardağı bitirirsin ve

Daha fazla. Senin için satın almak üzere özel bir yolculuk yapmam gerekiyor."

"Oh." Bir suçluluk duygusu daha. Herhangi bir günde kim olacağımı ve nelerden hoşlanacağımı bilmemek onun için zor olmalı. "Özür dilerim."

Yakışıklı yüzünde endişeli bir ifadeyle beni izleyen Graham'a bakıyorum. Ellerini birbirine vuruyor. "Bugün kötü bir gün geçiriyorsun," diye onaylıyor. "Kendinde değilsin."

Şaka yapmıyorum. Artık kim olduğumu bile bilmiyorum. "Ben iyiyim."

Ama o endişeli ifade hâlâ orada. "Belki de gidip bir doktora görünmeliyiz. Kazadan sonra kanın beyninizde yeniden birikme ihtimali olduğunu söylediler. Belki tomografi çektirmen ya da..."

"Hayır. Hayır." Göğsümdeki korku kabarcığını yutuyorum. "Bunu istemiyorum."

Doktorlardan nefret ediyorum. Hem de çok.

Ben çocukken anneme meme kanseri teşhisi kondu. Yakalandığında üçüncü evredeydi. En sevdiğim oyuncak bebeğimi kucaklarken beni kanepeye oturttuğunu ve bana kanserin ne olduğunu açıkladığını hala hatırlıyorum. Sekiz yaşındaydım.

Kısa süre sonra kanseri almak için ameliyat oldu, ardından kemoterapi ve radyasyon tedavisi gördü. Çok sayıda hastane ziyareti, çok sayıda doktor randevusu. Her yerinden çıkan tüpler ve burnundaki oksijen iğneleriyle aylarca hastanede kaldı. Ne zaman sorsam, doktorların onu daha iyi hale getirdiğini söylerdi.

Ama daha iyiye gidiyor gibi görünmüyordu. Onu her gördüğümde daha da zayıflamış ve gözlerinin altındaki halkalar daha da koyulaşmıştı. Öyle bir noktaya gelmişti ki onu ziyaret etmeye bile korkuyordum, çünkü artık anneme benzemiyordu. İyileşene kadar, yani tekrar eski haline dönene kadar bekleyeceğimi düşündüm.

Sonra on yaşındayken, günlük ziyaretimizden kaçmak için bir bahane bulmaya çalışırken

Babam bana onun o sabah öldüğünü söyledi.

Bu deneyimden dolayı yaralı olduğumu söyleyebilirsiniz. Doktorlar ve hastaneler hakkında korkunç bir fobim var. Ve özellikle de testlerden. Ne zaman yıllık OB/GYN ziyaretime gitsem, Harry'nin benimle gelmesini ve hemşire ismimi söyleyene kadar bekleme odasında titreyen elimi tutmasını isterdim.

Graham, "Doktorunuzu aramama izin verin," diyor. "Sadece ne düşündüklerini bilmek istiyorum."

"Lütfen yapma. Ben

iyiyim." "Ama-"

"Lütfen, Graham!" Ona bağırıyorum. Ona tokat atmışım gibi başını geriye atıyor ve ben yine kendimi suçlu hissediyorum. Sesimi yumuşatıyorum. "Özür dilerim. Sadece doktora gitmek istemiyorum. Ben iyiyim, söz veriyorum."

Graham bir an için yüzümü inceledi. Gülümsüyorum ve olabildiğince sağlıklı görünmek için elimden geleni yapıyorum. En azından büyük bir beyin travması geçirmiş bir kadının görünebileceği kadar sağlıklı. Doktora gitmek istemediğimi söylersem beni zorlar mı? Zorlayabilir mi? Zorlar mı?

"Tamam," diyor sonunda. "Ama bir şey değişirse..."

Elimi kalbimin üzerine koyuyorum. "Söz sana

söyleyeceğim." Kesinlikle söylemeyeceğim.

"Ayrıca..." Graham elini cebine attı ve küçük, siyah, dikdörtgen bir nesne çıkardı. Mutfak adasının üzerine, tam önüme koydu. "Bu senin için."

Nesneye bakıyorum. Şimdi ne oldu?

"Bu senin telefonun," diye açıklıyor.

"Benim... telefonum mu?" Bu benim telefonumdan yüz kat daha havalı görünüyor. Benim küçük gümüş kapaklı bir telefonum var. Harry ve ben aynı hesaptayız. Geçenlerde sınırsız mesajlaşma aldık ve bu konuda çok heyecanlıydık.

"Bu bir iPhone," diyor. "Ona tutunmalısın."

Benim iPhone'um mu var? Vay be, bayağı zengin olmalıyız. "Nasıl çalışıyor?"

Graham'ın dudaklarının bir köşesi yukarı kıvrılıyor. "Genelde bunu kendi başına çözersin."

Ona neden bahsettiğini sormak üzereyim, çünkü bu süslü telefonu nasıl kullanacağımı bir milyon yıl geçse de asla çözemeyeceğim. Duştan bile daha kafa karıştırıcı. Ama sonra telefonu elime alıyorum ve neredeyse içgüdüsel olarak başparmağım ekranın altındaki küçük düğmeye gidiyor ve ekran canlanıyor. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama sanki daha önce hiç görmemiş olmama rağmen bu telefonu nasıl kullanacağımı zaten biliyor gibiyim. Belli ki bir noktada nasıl kullanılacağını öğrenmişim ve hafızam beni hiç terk etmemiş. Bisiklete binmek gibi bir şey.

Telefona programlanmış telefon numaralarının listesini getirdim. İlk olarak Graham'ın adı listelenmiş. Sonra "Babam" için bir liste var -Tanrı'ya şükürler olsun ki babam hâlâ hayatta ve iyi görünüyor. Ve sonra da Lucy. Onun adını görünce bir rahatlama hissettim. Lucy üniversitenin ilk gününden beri, Harry'yi tanımadan önce bile en iyi arkadaşımdı. Tek bir tıklamayla onun sesini duyabileceğimi bilmek beni rahatlatıyor. Şimdi onu aramak istiyorum ama Graham yanımdayken bu kabalık gibi geliyor.

Favori listesinde sadece bir isim daha var. Ve tanımadığım biri.

"Camila kim?" Ben soruyorum.

Graham bana cevap veremeden kapı çaldı. Başını sesin geldiği yöne çeviriyor. "Aslında," diyor, "onunla tanışmak üzeresin."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 5

Graham kapıyı açmak ve Camila'yı karşılamak için oturma odasında kayboluyor. Ben geride kalıp yumurtaları tabağımda gezdiriyorum. Tadı çok pişmiş pastırmadan daha iyi değil ama en azından yenilebilir. Zar zor.

Ziggy arka kapıya gitti ve dışarı çıkmaya hevesli bir şekilde kapıya doğru havlıyor. Acaba onu arka bahçeye çıkarabilir miyim? Sanırım arka bahçe çitle çevrili olmalı. O oynarken dışarıda onunla oturmayı çok isterim. Biraz temiz hava almak güzel olur.

Ama sonra arka kapıya gidip kilidi açmaya çalıştığımda bir sorun olduğunu fark ettim. Kapıyı açmak için kilidi öylece çeviremezsiniz. Bir anahtar deliği var.

Arka kapıyı içeriden açmak için anahtar gerekiyor. Kapının tokmağını sallarken içimi iğrenç bir his kaplıyor,

Bunun bir hata olup olmadığını merak ediyorum. İçeride kilitli , değil mi? Kapı neden bu şekilde kilitlensin ki? Neler oluyor?

"Tess?"

Kalbim küt küt atarak etrafımda dönüyorum. Graham mutfakta duruyor ve yanında yirmili yaşlarının ortasında bir kadın var. Kadın muhteşem. Siyah saçları başının arkasında şık bir şekilde dağınık topuz yapılmış, yüzünün etrafına seksi dallar halinde dökülüyor, mükemmel bir burnu ve dolgun dudakları var. Kusursuz açık kahverengi teninde en ufak bir makyaj izi yok. Büyük kahverengi gözlerini bana kırpıştırıyor, muhtemelen arka kapıyla olan mücadeleme tanık olmuş.

"Merhaba, Tess." Kadının sesi nazik ve biraz törpülenmiş, sanki yirmili yaşlarından çok daha yaşlı birinin sesi gibi. "Ben Camila."

Numarasının telefonumda programlı olduğunu düşünürsek, bu kadınla yüzlerce olmasa da onlarca kez karşılaştığımdan şüpheleniyorum.

daha önce defalarca. Bana kendini tanıtmak zorunda kalması utanç verici. Sadece ben ve Graham varken bu kadar kötü değildi ama kendimi akıl hastası gibi hissetmeye başladım.

"Merhaba," dedim. "Kabalık ettiğim için özür dilerim ama... siz kimsiniz?" "Camila bizim için evi temiz tutuyor," diyor Graham.

Yani... temizlikçi kadın o mu? Bu pek doğru görünmüyor. Öncelikle, neden onun numarası telefonumda kayıtlı olsun ki? Ayrıca, neden hiç temizlik malzemesi yok?

"Ayrıca," diye ekliyor, "gün içinde bir yere gitmek istersen, Camila oraya gitmene yardımcı olacak. Sana eşlik edecek. Ve nereye gitmek istersen seni oraya götürür."

Bana dikkatle bakan güzel Camila'ya bakıyorum. "Araba kullanmayı becerebilirim," diyorum.

Graham ve Camila birbirlerine bakarlar. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, Tess," diyor.

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Neden olmasın? Ben mükemmel bir şoförüm. Ve bu mahalleyi biliyorum. Neden ben kullanamıyorum?"

Graham'ın gözleri benimkilerden kaçıyor. "Başındaki yaralanma yüzünden nöbet geçiriyorsun. Yasal olarak araba kullanamazsın."

Graham başka tarafa bakıyor, ama Camila doğrudan bana bakıyor, bakışları hiç değişmiyor. Bu konuşmadan en ufak bir rahatsızlık duymuş gibi görünmüyor. "Seni gitmek istediğin yere götüreceğim, Tess," diyor. Bu kez kısık sesinde bir aksan izi fark ediyorum.

Gözlerimi kaçırmasını ya da en azından göz kırpmasını sağlamaya çalışarak ona bakıyorum. Ama eğer bu bir göz kırpma yarışıysa, o açıkça usta.

"Arka kapı içeriden kilitli," diyorum. "Anahtar nerede?"

"Anahtarım var," diyor Camila.

Boğazımda bir yumru oluşuyor. "Anahtarım nerede?"

"Dinle, Tess." Graham mutfak adasının yanından dolanıp bana yaklaşıyor. "Dediğim gibi, bir yere gitmek istersen bize haber ver yeter."

Nabzım atmaya başladı. Kendime yazdığım mektup rahatlamamı ve kocama güvenmemi söylüyordu ama bunların hiçbiri hoşuma gitmiyor. Bu kadın temizlik için burada değil; belli ki bütün gün bana göz kulak olması için tutulmuş. Ben kendi evimde bir mahkûmum ve o da benim gardiyanım. Bu durumda bir terslik var.

"Bu senin kendi güvenliğin için, Tess." Camila'nın sesi yumuşadı. "Garip göründüğünü biliyorum ama sen ve ben arkadaşız. Birlikte güzel bir gün geçireceğiz. Sana söz veriyorum."

Gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Sadece etrafınızdaki insanların sizi çok önemsediğini ve sadece güvende olmanızı istediklerini hatırlayın. Ne derlerse yap.

Bunlar benim kendi kelimelerimdi. Kendi el yazımla. Kendime verdiğim bilgelik.

"Tamam," diyorum usulca.

"İşte benim kızım." Graham bana sırıttı. Tanrım, çok yakışıklı. Tipim olmasa da ona nasıl aşık olduğumu anlayabiliyorum. Özellikle de hayatımı kurtardıktan sonra. "Her neyse, işe gitmem gerek. Ama seni Camila'nın yetenekli ellerine bırakacağım." Bana göz kırptı. "İkiniz de uslu durun."

Gözlüklerini burnuna doğru iterken bir an öylece duruyor. İşe gitmek için çıkmak üzereydi ve bunun, hayatının son on yılının çoğunu unutmamış normal bir eşin kocasını dudaklarından öpebileceği türden bir an olduğunu fark ettim. Ama bu adamı tanımıyorum. Onu gerçekten öpmem gerekiyor mu?

Sanki her şey bana geri dönecekmiş gibi geliyor. Tıpkı bir telefonum olduğunu hatırlamadığım halde telefonumla ne tam olarak bildiğim gibi. Ya da Ziggy'ye bakıp onu anında sevdiğim gibi. Ama Graham'a baktığımda bana hala bir yabancı gibi geliyor.

Gözlerinden ne düşündüğümü anladığını görebiliyorum. "Sorun değil," diye mırıldandı. "Sonra görüşürüz, Tess. Tamam mı?"

Alt dudağımı ısırıyorum. "Tamam."

Bana küçük bir gülümseme sunuyor. Hayal kırıklığına uğramış ama belli etmemeye çalışıyor. Bu adamı tanımıyor olabilirim ama

Bugün bana çok iyi davrandı. Ben banyoda çıldırırken beni rahatlattı. Bana kahvaltı hazırladı, çok hafif yanmış siyah olmasına rağmen. Bütün sabah aptalca sorularıma sabırla cevap verdi. Belki onu hala hatırlayamıyorum ama mektubumun doğru olduğunu söyleyebilirim: o iyi bir adam.

Mutfaktan çıkmak için döndüğünde uzanıp kolunu tutuyorum. Şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Ve ben daha fazla düşünemeden öne doğru eğilip dudaklarımı onunkilere değdiriyorum.

Sadece hızlı bir öpücük olsun istemiştim ama Graham beni bir süre daha orada tuttu. Dudaklarımız ayrıldığında, o küçük gülümseme dudaklarında genişliyor. Eski erkek arkadaşımın adını haykırarak onu uyandırdığımdan beri onu gördüğüm en mutlu haliyle karşımdaydı.

"İşinizde iyi günler dilerim," diye mırıldandım. "Ve şirketimle ilgilendiğiniz için teşekkürler."

Elimi büyük elinin içine alıyor ve sıkıyor. "Senin için her şeyi yaparım, Tess."

Graham mutfaktan çıkana kadar Camila'nın bütün bu süre boyunca bize ters ters baktığını fark ediyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 6

Camila.

Bu kadın hakkında ne düşüneceğimi bilemiyorum. Onu sadece beş dakikadır tanıyorum, en azından hatırladığım kadarıyla beş dakikadır. Arkadaş olduğumuzu iddia ediyor. Buna inanmakta biraz zorlanıyorum.

"Ne?" Sonunda söyledim, çünkü hâlâ bana bakıyordu. "Ne oldu?"

"Genelde onu öpmezsin." Omuzlarını kaldırıyor. "Sadece şaşırdım. Hepsi bu."

"benim kocam, değil mi? Neden onu öpemiyorum?" Kavgacı görünmemeye çalışıyorum ama çok zor. Herkes bana çocukmuşum gibi davranıyor.

Büyük, doe benzeri gözleriyle bana bakıyor. Rimel sürmemiş ama kirpikleri hak etmediği kadar güzel. "Onu hatırlıyor musun?"

"Ben... biraz."

Bu bir yalan. Bu sabah öğrendiklerim dışında Graham hakkında hiçbir şey hatırlamıyorum. Ama onunla evlendiğime göre onu sevmiş olmalıyım. Ve bu sabah bana inanılmaz davrandı - bana almak için o kadar zahmete girdiği nar suyunu tükürdükten sonra bile.

Camila bana şüpheci bir bakış attı. Bu kadının hayatım hakkında benden daha çok şey biliyor olması beni rahatsız ediyor. Keşke Graham'a sormaya korktuğum bazı soruları ona da sorabilseydim. Ama mümkün değil. Yeni tanıştığım bir kızla kalp kalbe konuşamam. Lucy'i daha sonra aramam gerekecek.

Camila, Graham'ın bana yaptığı yumurtaların neredeyse hiç dokunulmamış olduğu tabağıma bakıyor. Kuru olmalarının yanı sıra herhangi bir çeşniden de yoksundular. Sırıtıyor. "Kocan iyi bir aşçı değil."

"Hayır," diye itiraf ediyorum. "O değil."

"Sana kahvaltı hazırlayayım," diyor. "Ne istersin? Biraz daha yumurta?"

Koca bir tabak dolusu çırpılmış yumurta düşüncesi midemi bulandırıyor. "Sadece biraz tost iyi olur. Teşekkür ederim."

Bana göz kırpıyor. "geliyorum."

Camila'nın bir somun ekmek için buzdolabını karıştırmasını izliyorum. Bunu kasıtlı olarak yaptığını sanmıyorum ama gündelik kıyafeti içinde inanılmaz seksi görünüyor. Benimle aynı dar kot pantolonu giyiyor, ama poposunun şehvetli kıvrımlarını ve düzgün bacaklarını ortaya çıkarıyor.

Camila ve Graham'ın birbirlerini tanıyan bakışlarını düşünmeden edemiyorum. Birbirlerini her gün görüyorlar, benimle ve hafıza sorunlarımla başa çıkma deneyimini paylaşıyorlar. Ve Camila benden en az on yaş daha genç ve çok daha çekici. Acaba onlar...?

Hayır. Bu şekilde düşünemem. Kendimi delirteceğim. Tanrı biliyor ya, bugün düşünecek yeterince şeyim var.

Ziggy arka kapıda mızmızlanıyordu ama Camila'yı fark edince ona doğru koştu ve bacağına sokuldu. Camila ona gülümsüyor, sonra da lavabonun üzerindeki dolaptan bir ödül maması alıyor. Avucunda tutuyor ve o da mutlulukla kucaklıyor.

"Ne zamandır burada çalışıyorsun?" Ona sordum.

Köpeğin salyasını temizlemek için parmaklarını musluğun altında gezdiriyor. "Yaklaşık bir yıl. Hastaneden eve geldiğinden beri."

"Beğendin mi?"

"Fena değil."

"Kulağa hevesli geliyor."

Gülüyor. Altmış yaşında bir salon şarkıcısının kahkahası gibi gırtlaktan gelen bir ses ve bu onu daha çok sevmeme neden oluyor. "Bazı korkunç insanlar için çalıştım. Sen o kadar da kötü değilsin."

"Vay canına, teşekkürler." Ama şimdi ben de gülümsüyorum.

Ekmek kızartma makinesinden çıktı. Ben daha nasıl sevdiğimi söyleyemeden Camila ekmeğin üzerine tereyağı ve bal sürmeye başladı bile. Annem de bana böyle tost yapardı. Gerçi çoğunu benim yapmama izin verirdi. Üç yaşımdan beri geri çekilir ve tost makinesinin koluna basmama izin verirdi. Sonra bir parça tereyağı alır ve sıcak ekmeğin üzerinde erimeye bırakırdım. Sonra biraz bal sürerdim. Çok fazla değil, Tess!

Camila bana sevdiğim şekilde tost yapıyor. Tam olarak doğru miktarda tereyağı ve bal kullanıyor. Ama sabahtan beri hissettiğim huzursuzluk yerine bu rahatlatıcı. Camila'ya her küçük şeyi açıklamak zorunda değilim. O zaten beni tanıyor gibi görünüyor. Küçük bir kızken olduğu gibi, benimle ilgilenildiğini hissettiriyor.

Tostu bir bardak suyla birlikte önüme bırakıyor. Bana sıcak bir gülümseme gönderdi. "Ben yatak odalarını temizleyeceğim. Tabii yatağı yapmış olma ihtimalin yoksa?"

"Hayatımda hiç yatak toplamadım sanırım." Annemin ben küçükken benden bunu yapmamı istediğini hayal meyal hatırlıyorum, ama kanser olduktan sonra bu onun en az ilgilendiği şey olmuştu. Harry'nin de hiç umurunda değildi - eğer yatağı yaparsam aklımı kaçırdığımı düşünürdü. "Yatağı genellikle ben mi yaparım?"

Yine gülüyor, aynı ilgi çekici gırtlak sesi. "Bütün yıl boyunca bir kez bile. Ama Graham makyajlı seviyor."

"Yardımcı olabilir miyim?"

Başını iki yana sallar. "Eminim yeterince zor bir sabah geçirmişsinizdir. Sen burada kal ve kahvaltının tadını çıkar. Sonra alışverişe gideriz ve Ziggy'yi yürüyüşe çıkarırız."

Camila ellerini kot pantolonuna silerken ve üst kata çıkmak için mutfaktan ayrılırken omuzlarım rahatlıyor. Alışveriş ve köpeğimi yürüyüşe çıkarmak. Korkunç bir gün gibi görünmüyor. Ziggy bana dönüyor ve başını kucağıma yaslıyor, ben parmaklarımı tüylerinde gezdirirken mutlu bir şekilde nefes alıp veriyor.

Her şey girecek. Evet, hafızam biraz zayıf. Ama iyi bakıldığımı hissediyorum. Hâlâ basit zevklerin tadını çıkarabiliyorum. Evet, önceki hayatımı seviyordum. Harry'yi ve şirketimi yönetmeyi özlüyorum. Ama bu da iyi. Ve Camila kadeh kaldırarak iyi iş çıkardı. Kendime yazdığım mektuptaki tavsiyeye uyacağım ve sadece günün tadını çıkarmaya çalışacağım.

Sonra telefonum masada çaldı.

Eski telefonumun mesaj geldiğinde çıkardığı sesin aynısı. Biri bana mesaj mı gönderdi? Belki Lucy ya da babamdır. Ya da belki Graham'dır. Belki de düzenli aralıklarla beni kontrol etmekten hoşlanan müşfik bir kocadır. O tür tatlı bir adama benziyor.

Telefonumu elime alıyorum, ekranda bir mesaj var. Ama Graham'dan, Lucy'den ya da babamdan değil. Bilinmeyen bir numaradan. Mesajı okuduğumda ağzım açık kaldı.

Kendine kocan diyen adama güvenme.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 7

Kendine kocan diyen adama güvenme.

Telefonu sağ elimle tutarken ekrandaki kısa mesaja bakıyorum. Okuyorum ve tekrar okuyorum, belki ikinci seferde farklı bir şey söyler umuduyla. Ne de olsa beynimde bir hasar var.

Ama hayır. Hala aynı şeyi söylüyor.

Cevap yazarken parmaklarım titriyor:

Kim bu?

Ekranda üç küçük baloncuk beliriyor ve sürekli yanıp sönüyor. Orada donmuş bir şekilde oturup yanıt bekliyorum.

Benimle tanış.

Bu yabancıya hayır demeliyim. Mantıklı yanım bunun son derece şüpheli olduğunu haykırıyor. Biri bana mesaj atıyor, beni korkutmaya çalışıyor, hafıza sorunlarım olduğu gerçeğinden faydalanıyor. Belki de benden biraz para koparmak istiyorlar. Kim bilir ne istiyorlar. Numarayı engellemeli, bu mesajları görmezden gelmeli ve günüme devam etmeliyim.

Sonra bu sabah duştan çıkmadan önce kalçama karaladığım mesajı düşündüm. Graham'ın görmeyeceğini bildiğim bir yere yazmıştım. Kendime bir mesajdı. Yazdığım mektuptan daha kişisel bir şey.

Bul...

Neyi bulacaksın?

Kendime ne anlatmaya çalıştığım hakkında hiçbir fikrim yok. Ama içimden bir ses bu mesajın

cevap olabilir.

Nerede buluşalım?

Cevap birkaç saniye sonra gelir:

Yedinci caddedeki köpek parkını biliyor musun?

Nerede olduğunu biliyorum. Yedinci Cadde'de bir park var ve parkın içinde, insanların köpeklerini alıp serbestçe dolaşmalarına izin verebilecekleri kapalı bir alan var. Daha önce hiç köpeğim olmadı ama birkaç kez önünden geçtim. Buradan yaklaşık beş blok ötede. Bir tereddütten sonra yazıyorum:

Evet. Ne zaman?

Ekranda daha fazla baloncuk yanıp sönüyor. Sol elimi yumruk şeklinde sıkıyorum, tırnaklarım avucuma batacak kadar sert.

Bu öğleden sonra buluşabiliriz. Camila'ya söyle, market alışverişine gitmeden önce Ziggy'yi parka götürmek istiyorsun.

Mesaja bakıyorum, bu gizemli kişinin hayatım hakkında bildiği ayrıntıların sayısı karşısında şok oluyorum. Camila'yı biliyorlar - Tanrı aşkına, köpeğimin adını bile biliyorlar. Ve bir şekilde Camila'nın daha sonra market alışverişine gitmek isteyeceğini biliyorlar.

Onlara söylemeliyim. Bu çok ürkütücü.

Ama yapmam gerektiği gibi mesajları silmek yerine, tek düşünebildiğim öğleden sonrayı bekleyemeyeceğim. Daha fazla bilgiye ihtiyacım var. Burada öylece oturup, bu sabah yatakta yanında uyandığım adamın bir tür sahtekâr olup olmadığını merak ederek parmaklarımı oynatamam.

Şimdi buluşabilir miyiz?

Ekranda daha fazla baloncuk var. Tanrım, bu kişinin basit bir yanıtı yazması neden bu kadar uzun sürüyor? Ama cevap ekranda belirdiğinde midem bulanıyor.

Hayır. Evden çıkamazsın.

Kelimelere bakıyorum. Evden çıkamazsın. Açmak için anahtar gerektiren kilidi olan arka kapıya bakıyorum. Ama evdeki tek kapı o değil. Bir de ön kapı var. Oradan çıkabilirim.

Telefonu elime alıp oturma odasına yürürken kalbim küt küt atıyor, Ziggy heyecanla peşimden geliyor. O da en az benim kadar gitmek istiyor.

Ama ön kapıya geldiğimde, ön taraftaki kilit arkadakinin aynısı. Sürgü ile uğraşıyorum, kilidi açıyorum ve kapı kolunu deniyorum. Ama olmadı. Yabancı haklıydı. Bu evden çıkamam.

Kapana kısıldım.

Tekrar ekrana bakıyorum. Yabancı yine bana yazmış: **Tess?**

Haklısın. Ben . Biliyorum.

Sadece birkaç dakika önce yaşadığım o memnuniyet hissi yok oldu. Başım dönüyor, göğsümde panik hissi yükseliyor. Bir an için bacaklarımın altımdan kayıp gideceğinden korkuyorum. Ama kanepeye doğru ilerliyorum. Daha dün oturduğumu hatırladığım köhne şilteden çok farklı, yepyeni siyah deri bir kanepe olduğunu fark etmeden edemiyorum.

Ama dün değildi. Uzun zaman önceydi. Yıllar önce.

Ellerim neredeyse yazamayacak kadar titriyor ama üç kelime çıkarmayı başarıyorum:

Neler oluyor?

Ekranda yine o baloncuklar. Lanet olsun. Neden bu kişi bana neler olduğunu söyleyemiyor?

Öğleden sonra buluşalım. Çıkarken bana mesaj at. Orada olacağım.

Başımı sallayıp ekrana bakıyorum. **TAMAM**.

Numaramı koluna kimsenin göremeyeceği bir yere yaz. Sonra bütün mesajları sil. Kimseye bundan bahsetme.

Bu talimatları sorgulamıyorum. Mutfak adasındaki küçük fincanın içinde bir kalem buluyorum. Kazağımın kolunu yukarı çekiyorum ve telefon numarasının on hanesini dikkatlice yazıyorum. Tüm rakamları doğru kopyaladığımdan emin olmak için kontrol ediyorum ve iki kez kontrol ediyorum.

Mesaj silmeyi bilmediğime yemin etsem de, parmağımı ekranda kaydırıyorum ve neredeyse içgüdüsel olarak silme düğmesine basıyorum. Bunu daha önce de yapmıştım. Parmaklarım nasıl yapıldığını hatırlıyor.

Bu mesajları daha önce alıp almadığımı merak .

Telefonumdaki kişi listesini açıyorum. Graham, babam, Camila ve Lucy. Gizemli mesaj atan kişi listede yok. Belli ki Graham telefonuma nasıl girileceğini biliyor çünkü bu sabah telefonu bana veren oydu ve bu kişi benimle iletişime geçtiğini bilmesini istemiyor.

Kişi listemi inceliyorum. Camila ve Graham bana yabancılar. Onlara güvenememem. Ama Lucy'yi üniversiteden beri tanıyorum ve babamı da hayatım boyunca tanıdım. Babam ve ben hiç yakın . Annem hayatımın aşkıydı.

ve o hastalanıp öldükten sonra bir daha asla toparlanamadı. Bununla birlikte, o benim babam ve ona güveniyorum.

Önce Lucy'nin ismine tıklıyorum. Telefonu tutup kulağıma öyle bastırıyorum ki neredeyse acıyor. Birkaç kez çaldıktan sonra Lucy'nin neşeli sesi kayda giriyor: "Hey, ben Lucy. Mesaj bırakın!"

"Lucy," diyebildim. "Ben Tess. Ben... Çok çılgın bir gün geçiriyorum. Sadece... Sesini duymaya ihtiyacım var. Lütfen bunu aldığında beni ara. Sesim garip geliyorsa özür dilerim. Sadece... Seninle konuşmaya ihtiyacım var. Lütfen." Ekliyorum, "Lütfen. Mümkün olduğunca çabuk."

Beni aramak aklına gelecektir.

Sonra babamı arıyorum. Lucy'nin numarası gibi o da hemen telesekretere düşüyor. Çaresizce bir mesaj daha bırakıyorum, bir an önce beni geri arayacak zamanı bulmasını umuyorum. Tek istediğim evimdeki yabancıların bana söylediği her şeyi doğrulayacak tanıdık bir ses duymak.

İki arama yapmayı bitirdiğimde telefonu sehpanın üzerine bırakıyorum. Çalmasını isteyerek ona bakıyorum. Ama çalmıyor.

Gerçeği bilmem gerek.

Bu öğleden sonra köpek parkına gitmeliyim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 8

Camila'nın üst kattaki temizliği bitirmesini beklerken televizyon izliyorum. The Price is Right'ın bir bölümünü sonuna kadar izledim. Bu Harry'nin en sevdiği yarışma programıydı ve hafta içi ne zaman evde olsak birlikte izlerdik. Eşyaların fiyatlarını tahmin etmede inanılmaz derecede iyiydi.

Anlamıyorum, derdim ona. Bir dikiş makinesinin fiyatını nereden biliyorsun?

Bana sırıtırdı. Asıl soru şu: Neden bir dikiş makinesinin fiyatını bilmiyorsun? Halk eğitimi seni hayal kırıklığına uğratmış gibi hissediyorum, Tess.

Her ürünün perakende satış fiyatını tam olarak bilme konusundaki esrarengiz yeteneğini hiçbir zaman tam olarak açıklayamadı. Gece geç saatlere kadar online satış sitelerini mi inceliyordu?

Artık asla bilemeyeceğim.

Beklerken telefonumdan internette geziniyorum. Kendimi Google'da My Home Spa'yı ararken buldum. Ve... küçük şirketimin son on yılda oldukça büyüdüğü ortaya çıktı. Harry ve ben nişanlanmadan hemen önce birkaç önemli destek almıştım ve görünüşe göre işe yaramış. Geçen yıl geçirdiğim kazadan önce önemli biriydim. Evde kullanabileceğiniz lüks spa ürünleri için basit bir fikri nasıl milyonlarca dolarlık bir şirkete dönüştürdüğümü anlatan bir makale bile keşfettim.

Bu evi bir saraya çevirecek kadar paramız olmasına şaşmamalı. Graham'ın işleri devam ettirmek için toplantılara koşturmasına da şaşmamalı.

Google'da şirketimi aradıktan sonra arama motoruna adımı yazıyorum. Ardından "araba kazası" kelimelerini.

Vurulma yok. Bir kazadan bahsedilmiyor.

Aslında, benim ve şirketim hakkında çıkan bir dizi makaleden sonra, ismim internetten kayboldu

yaklaşık bir yıl önce. Sanki ben...

Kayboldu.

Paniğe kapıldığımı hissediyorum. Telefonumdaki kayıtlı numaraları açıyorum, Harry'nin adının ekranda olmasını diliyorum. İlk buluşmamızdan sonra onun numarasını telefonuma kaydetmiştim. Birlikte geçirdiğimiz onca yıldan sonra bile numarasını ezberlemeye zahmet etmemiştim. Hiç önemli görünmemişti. Ama şimdi keşke yapsaydım diyorum.

Tabii ki, yedi yıl sonra. Aynı telefon numarasına sahip olup olmadığını kim bilebilir?

Telefonum "Baba "nın üzerinde duruyor. Onu çoktan aradım ve mesaj bıraktım. Geri aramadı. Yıkıcı bir araba kazası geçirdikten sonra benimle -tek kızıyla- iletişime geçmek istemez miydi? Ama yine de, bu bilgi sadece benim için yeni. Diğer herkes bir yıldır benim geçirdiğim kazanın sonuçlarıyla yaşıyor.

Numarasına tıklıyorum. Arama bağlanırken bekliyorum ve diğer hattın çaldığını duyuyorum. Bir, iki, üç kez çalıyor. Ve sonra bir tıklama.

Merhaba, Douglas Strebel'e ulaştınız. Lütfen mesaj bırakın.

Babam mesajında sert görünüyor, ama bu sürpriz değil. Babam tüm yıl boyunca belki beş kez gülümsemeyi başarabilen bir adamdır. Biri Noel'de, diğeri de doğum günümde olmak üzere iki kez sarılır. Her zaman böyle değildi. Ben çocukken sürekli gülümserdi. Belki de her gün. Hayatının aşkını kaybetmek böyle bir şey işte.

"Baba." Mesajımda tam bir enkaz gibi görünmemeye çalışıyorum, ancak iki tanesini bıraktığım ve henüz öğle yemeği vakti bile olmadığı gerçeğine dayanarak kötü bir gün geçirdiğimi tahmin edeceğinden eminim. "Ben... Seninle gerçekten konuşmam gerek. Eğer beni geri arayabilirsen, lütfen beni geri ara, baba."

Telefonu kucağıma koyuyorum ve çalmasını dileyerek ona bakıyorum. Arayanın Lucy ya da babam olması umurumda değil, sadece tanıdık bir ses duymaya ihtiyacım var. Ara, lanet olası!

Ekrana bakarken kafatasımın sağ tarafında bir acı hissediyorum. Uzanıp C şeklindeki yara izine dokunuyorum. Gözlerimi telefonumdan kaldırıyorum, bir baş dönmesi dalgasının üstesinden geliyorum. Görüşüm bulanıklaşırken telefon parmaklarımın arasından kayıyor. Tüm oturma odası beyaza dönüşüyor ve...

Büyük bir ofisteyim. Bir masanın arkasında oturuyorum ve kapıya vurulduğunu duyuyorum. "İçeri gel!" Seslendim.

Kapı çatırdayarak açıldı ve bir adam ofise girdi. Onun Graham olduğunu anlamam bir anımı aldı. Biraz daha genç ama kum rengi saçları ve tel çerçeveli gözlüklerinin ardındaki mavi gözleri aynı. Yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Merhaba, Bayan Strebel."

"Lütfen, Bay Thurman," diyorum. "Bana Tess deyin."

"Graham," diyor eli benimkinin içine girerken. Beni sıkıyor -çok sert değil, gevşek bir balık gibi de değil- ve çok sıcak ve kuru. "Seninle tanışmak çok güzel, Tess."

"Ben de öyle," diyorum. "Referanslarınız harika. Sizi aramızda görmekten mutluluk duyarım."

Gözleri benimkilerle sürekli temas halinde. "Burada çalışmayı çok isterim. Entrepreneur dergisinde şirketiniz hakkında bir şeyler okudum ve yaptığınız şey inanılmaz."

Bu adamın ne kadar çekici olduğunu fark etmemek zor. Açıkçası, ben zaten Harry ile nişanlıyım, ama kendim için ilgilenmiyorum. Belki Lucy'ye ayarlayabileceğim biridir. Referanslarına inanılacak olursa, zeki, yakışıklı ve sevilen biri. O bir av.

Masamın önündeki sandalyeyi işaret ediyorum. "Lütfen oturun. Burada geleceğiniz hakkında daha fazla konuşalım."

" isterim."

Otururken göz temasını koruyor. Bu konuda iyi. Ben her zaman karşımdakinin alnına bakarım ama Graham doğrudan birinin gözlerinin içine bakmakta zorlanmayacak adama benziyor.

"Bana biraz kendinden bahsedebilir misin Graham?"

Şimdi bana gülümsüyor ve dişlerinin düz ve kusursuz bir şekilde beyaz olduğunu fark etmekten kendimi alamıyorum. Ona en büyük zayıflığının ne sorsam, muhtemelen dürüstçe fazla mükemmel olduğunu söyleyecektir.

"Aslen New York'un taşrasındanım," diyor. "Lisans derecemi Ithaca'da muhasebe alanında aldım. CPA sertifikam var ve son beş yıldır şehirdeki bir firmada çalışıyorum."

"Hâlâ o şirkette misin?"

Bir süre tereddüt ediyor. "Ne yazık ki son zamanlarda bazı kesintiler yapmak zorunda kaldılar, bu yüzden şimdi yeni bir şeyler arıyorum."

Ve .

Ancak Graham işten çıkarıldığı için en ufak bir utanç duyuyor ya da özür diliyor gibi görünmüyor. Hâlâ o sabit göz temasını sürdürüyor. Kendi kendime bu adamın bir muhasebeciye benzemediğini düşünmeden edemiyorum. Günlerini sayılarla uğraşarak geçirmek için fazla kendinden emin, fazla cana yakın.

"Peki seni muhasebeye iten neydi?"

Graham tam soruma cevap vermek için ağzını açtığında, ofis tekrar beyaza bürünüyor. Ve sonra tekrar oturma odamdayım, deri koltuğumda oturuyorum. Tek fark Camila'nın başımda dikiliyor olması, yüzünde endişeli bir ifade var.

"Tess?"

Sağ şakağımı ovuyorum. Sersemlemiş hissediyorum, sanki yeni uyanmışım gibi. "Ne... ne oldu?"

Camila'nın kaşlarının arasında derin bir kırışıklık var. "Sanırım nöbet geçirdin."

Nefesimi içime çektim. Graham daha önce araba kullanamayacağımı söylediğinde nöbet geçirme olasılığımdan söz etmişti ama abarttığını düşünmüştüm. "Nöbet mi?"

"Ara sıra geçiriyorsun." Endişeli görünüyor ama az önce büyük bir nöbet geçirdiğimi düşünürsek o kadar da endişeli değil. "Küçük nöbetler gibiler. Graham onlara devamsızlık diyor.

Nöbetler. Bazen bir cümlenin tam ortasında birkaç saniyeliğine geçiyorsunuz."

Daha önce hiç nöbet geçirmemiştim, en azından hatırladığım kadarıyla. Bundan zevk almadım. Ama gözlerimin önünde gerçekleşen sahne çok gerçekçiydi. Sanki gerçekten başıma gelmiş bir şey gibiydi, sanki her şeyi yeniden yaşıyordum.

Ama bu hiç mantıklı değil. Çünkü bu senaryoda Graham'la ilk kez şirketimde iş başvurusu yaparken tanışıyordum. Ama biz hiç de öyle tanışmadık. Belli ki hasarlı beynim bana oyun oynuyor.

"Biraz temiz havaya ihtiyacım var," diye idare ediyorum. "Sence Ziggy'yi dışarıda yürüyüşe çıkarabilir miyim?"

Camila düşünceli bir şekilde başını eğiyor; isteğimi hemen reddetmediği için rahatlıyorum. "Belki birazdan. Onu arka bahçeye çıkaracağım. Etrafı çitle çevrili."

Ziggy'nin "arka bahçe" kelimesini anladığı çok açık çünkü heyecandan neredeyse havaya uçacak. Onu arka kapıya kadar takip ediyor, ben de öyle, her ne kadar geçirdiğim nöbetten sonra bacaklarım titriyor olsa da. Boynundaki zincirden bir anahtar çıkarmasını izliyorum. Anahtarı arka kapının kilidine sokuyor ve çeviriyor. Ziggy dışarı fırlıyor.

"Gidip onunla oturacağım," diyorum.

Önce kapıyı çarpıp tekrar kilitleyeceğini düşünüyorum ama onun yerine geri adım atıyor. "Devam et."

Bugün ilk kez temiz havaya çıktığımda içimde bir rahatlama hissediyorum. Neredeyse Ziggy'nin göründüğü kadar mutlu hissediyorum. Kilitli kapı çok klostrofobikti ama belki de bu sadece geceleri yaptıkları bir şeydir. Belli ki evde tutsak değilim.

Yerden bir sopa aldım ve havaya fırlattım.
Ziggy heyecandan çılgına döner.

Ziggy sopayı geri alırken ben de arka bahçeyi inceliyorum, Harry ve ben evi aldığımızda olduğundan çok daha farklı.

yer. O zamanlar çoğunlukla topraktı ve her birkaç metrede bir birkaç ot, muhtemelen yabani ot filizleniyordu. Ama Harry burayı çok severdi. Brooklyn'de bir apartman dairesinde büyümüştü ve birlikte olduğumuz süre boyunca Manhattan'da bir ayakkabı kutusunda yaşamıştık. Bu onun ilk eviydi. İlk arka bahçesiydi.

Buraya bir jakuzi koymalıyız, dedi gözlerinde bir parıltıyla.

Ve şimdi onu görüyorum. Bahçenin en ucunda, mor çalılarla çevrili, hayalini kurduğumuz jakuzi. Şimdi boş, ama sıcak suyla dolu olduğunu hayal edebiliyorum. Harry'yle jakuzide oturduğumuzu, onun beni tahrik etmekte asla başarısız olmayan o müstehcen bakışıyla bana sırıttığını hayal edebiliyorum.

Ama hayır. Muhtemelen bu jakuziyi Harry ile hiç paylaşmadım. Sadece Graham'la birlikte oldum. Ama bu küvette o adamla çıplak oturma düşüncesi midemi bulandırıyor.

Kendine kocan diyen adama güvenme.

Ziggy bana bakıyor, sopa çenesinde, sopayı ondan almam için elimi dürtüyor. Oynamak istiyor. En azından köpeğimin bana yalan söylemediğini biliyorum. Köpekler insanlar gibi aldatıcı değildir.

Bana mesaj atan yabancıyla tanışmalıyım.
Belki şimdi gidebilirim.

Sopayı Ziggy'den alıyorum ve bir kez daha arka bahçeye doğru fırlatıyorum. O sopayı almak için koşarken ben de evin yanından dolanıp arka bahçenin dışındaki çite doğru gidiyorum. Harry ve ben ilk taşındığımızda burada bir çit yoktu. Ama şimdi tüm arka bahçeyi çevreliyor ve başımdan daha yükseğe çıkıyor.

Arka bahçeye çıkış kapısında da büyük, kalın bir asma kilit var.

Benimle dalga geçiyor olmalılar.

Arka bahçeden çıkamıyorum. Burada kapana kısıldım.

Boğazımın dibinde bir hıçkırık oluşuyor. Hayatıma neler oluyor? Evet, hafızam eskisi gibi değil. Ve ben

Bu sabah garip bir nöbet geçirdim, tamam, bunun gerçekten bir nöbet olabileceğini kabul ediyorum. Ama beni bir mahkum gibi kilit altında tutmalarını gerektirecek kadar kötü değilim. Mahallede dolaşmama izin verilmeli.

Telefonum cebimde titriyor. İlk başta başka bir kısa mesaj olduğunu düşünüyorum ama titreşim durmuyor. Biri beni arıyor.

Belki de Lucy'dir. Ya da babam.

Ama sonra telefonumu çıkardığımda ekranda Graham'ın adını gördüm. Midem bulandı. Onunla konuşmak istediğimden emin değilim. Ama ne yapabilirim ki? O benim kocam. Ben de aramayı cevaplamak için yeşil tuşa basıyorum.

"Tess!" Sesi neşeli. "Nasılsın? Günün nasıl geçiyor?"

Sağ gözümden bir damla yaş kaçıyor ve elimin tersiyle siliyorum. "Beni arka bahçeye kilitledin."

Diğer hatta uzun bir sessizlik oluyor. "Tess..."

"Bunu bana neden yapıyorsun?"

"Tanrım," diye mırıldanıyor nefesinin altında. "Eve geliyorum."

Arka planda, birine bir toplantıyı iptal etmesini söylüyor. Göğsümde bir panik sızısı hissediyorum. Eve gelmesini istemiyorum. Eğer eve gelirse, köpek parkına tek başıma gitme şansım kalmayacak. Boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

"Eve gelmek zorunda değilsin," diyorum ona.

"Yine de üzgünsün."

"Ben... Ben iyiyim." Nefes alıyorum. "Camila beni sonra dışarı çıkaracak, değil mi?"

"Tabii ki yapacak." Graham'ın sesi nazik. Sesi kötü biri gibi gelmiyor. Benim için -dört yıllık karısı için- gerçekten endişeleniyor gibi. "İyi olduğuna emin misin? Bana ihtiyacın olursa-"

"Ben iyiyim."

Bunu düşünürken diğer hatta sessiz. "Bunun senin için korkutucu olmasına üzüldüm, Tess. Keşke yanında olabilseydim.

her zaman. Arka bahçeyi kilitlemek zorunda kalmaktan nefret ediyorum. Gerçekten istiyorum. Ama geçen ay sen-"

" değil," diyorum.

"Yemin eder

misin?" "Evet."

İç çekti. "Tamam. Eve erken gitmeye

çalışacağım." "Tamam..."

Arka bahçeye açılan kapıdaki asma kilide bakarken telefonu sıkıyorum. Derin bir nefes alıp panik duygusunu bastırmaya çalışıyorum. Sorun yok. Yakında buradan çıkacağım. Sadece öğleden sonraya kadar beklemem gerekiyor. Toplantıyı tehlikeye atacak bir şey yapamam.

"Tess," diyor Graham.

"Mmm?"

"I.... Dinle, ben..." Öksürüyor. "Seni seviyorum."

Telefona göz kırpıyorum. Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Söylemesini beklediğim son şey buydu.

"Özür dilerim," diyor çabucak. "Bunu söylediğimi duymanın tuhaf olduğunu biliyorum. Sen de karşılık vermek zorunda değilsin, bunu hiç beklemiyorum. Beni tanımıyormuş gibi hissettiğini biliyorum. Ama ben seni tanıyorum. Ve bilmeni isterim ki... Seni seviyorum. Sen benim karımsın ve sadece güvende olmanı istiyorum."

Küçük konuşmasının son birkaç kelimesinde sesi kırılıyor. Sesi ciddiymiş gibi geliyor. Sesi beni kendi evimde rehin tutan bir psikopat gibi çıkmıyor. Sadece hafıza özürlü karısı için endişelenen bir adam gibi konuşuyor.

"Tess? Hâlâ orada mısın?"

"Ben... evet. Oradayım."

"Tamam, güzel." Boğazını temizler. "Biraz daha dayan. Zor bir gün geçirdiğini biliyorum ama eve erken geleceğim ve birlikte güzel bir akşam yemeği yiyeceğiz. Sonra da Prenses Gelin'i izleriz." Gülüyor. "Milyonuncu kez."

Prenses Gelin, benim rahat filmim. Annemle hep birlikte izlediğimiz. O benim

rahatlatıcı bir film. Ve oturup benimle birlikte milyonuncu kez izlemeye razı. Kocam iyi bir adamdır.

"Nasıl isterseniz," diyorum.

Diğer hatta sessizlik var. "Tamam," diyor sonunda. "Neyse, gitsem iyi olacak. Ama sonra görüşürüz, Tess."

Bu garipti. Görünüşe göre bu filmi benimle birlikte defalarca izlemişti, ancak az önce alıntıladığım ünlü repliği hatırlamıyor gibiydi. Nasıl isterseniz. Bu garip mi? Bilmiyorum. Söyleyebileceğim kadarıyla Graham kesinlikle bir canavara benzemiyor. Bunu gerçekten benim güvenliğim için yaptığını düşünüyor gibi. Ve belki de gerçekten öyle düşünüyordur.

Ama her halükarda gerçeği öğrenmeye niyetliyim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 9

Camila bize hindili sandviçlerden oluşan bir öğle yemeği hazırladı.

Yemek odamızdaki sekiz kişilik büyük ahşap masada bekliyorum, burada tek başıma oturduğum için kendimi biraz mantıksız hissediyorum. Camila'nın bana bir sandviç yapıp gideceğini düşünmüştüm ama onun yerine iki sandviç yapıp tabağını benimkinin yanına koydu. Yemek masasında bana katılırken parlak siyah saçlarından bir tutamı bir kulağının arkasına doğru tarıyor.

"Bu hindi a la Camila," diyor. "Bayılacaksınız."

Masanın üzerindeki oldukça sıradan görünen hindili sandviçe bakıyorum. Annemin hayattayken sandviçleri kestiği gibi çaprazlamasına ikiye bölünmüş. Yarısını elime alıp bir ısırık alıyorum.

"Vay canına," diyorum. "Bu çok lezzetli. Sırrınız nedir?"

Camila gırtlaktan bir kahkaha daha atıyor. "Aslında beni Graham'ın tanıştırdığı bir şey var. Çılgın bir pesto guacamole güneşte kurutulmuş domates gibi bir şey. İnanılmaz bir şey. Kocanızın mükemmel bir zevki var. Berbat bir aşçı olsa bile."

Onun adını söylerken yüzünde sevecen bir ifade var. Graham'la daha bu sabah tanışmış olsam da Camila onu bir yıldır tanıyor. Birbirlerini iyi tanıyorlar.

Ve Camila gerçekten çok güzel.

Göz ucuyla onu hindili sandviçini çiğnerken izliyorum. Acaba onunla kocam arasında bir şey mi oldu diye düşünüyorum. Ne de olsa şu anda ideal bir eş sayılmam. Bir anlık zaafı olsa kimse onu suçlamazdı.

Hayır. Durmam gerek. yeterince şeyim var.

"Öğle yemeğinden sonra Ziggy'yi köpek parkına götürebilir miyiz?" diye sordum.

"Elbette," diyor Camila. "Orayı çok seviyor."

"Harika." Heyecanımı bastırmak zorundayım. Camila'ya bu sabah aldığım mesajlardan kesinlikle bahsedemem ya da ona biriyle buluşacağıma dair herhangi bir ipucu verememem. "Bizi götürdüğün için teşekkürler."

"Hey, bu benim işim."

Sandviçimden bir ısırık aldım. "Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Tabii ki."

"Ben... Graham'ı hiç hatırlıyor muyum?"

Camila hindili sandviçinden bir ısırık daha alırken sorumu düşünüyor. Sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca çiğniyor. "Dürüstçe mi? Neredeyse hiç. Genelde uyandığında bunun yedi yıl önce olduğunu düşünürsün."

"Oh... Bu onun için zor olmalı."

Dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor. "En zor kısmı Harry denen adam hakkında çok konuşman."

"O... Harry benim nişanlımdı. Yani, daha önce..." "Evet. Biliyorum."

Onun büyük, kahverengi gözlerine bakıyorum. Bu kirpiklerin olayı ne? Kirpik implantı mı var? "Neden ayrıldığımızı biliyor musun?"

"Bilmiyorum." Camila onunla tanıştığımdan beri ilk kez gözlerini benimkilerden kaçırıyor. "Üzgünüm, Tess."

Bana yalan söylediği hissini görmezden gelemiyorum. Ama yapabileceğim pek bir şey yok. "Sorun yok."

"Bunun ne kadar zor olduğunu biliyorum." Uzandı ve elini benimkinin üzerine koydu. Avuç içi pürüzlü, bu da cildinin ipeksi pürüzsüz görünümüyle bir tezat oluşturuyor. "Uyandığınızda etrafınızda kimseyi tanımamanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Yani, bize güvenip güvenemeyeceğini merak ediyor olmalısın."

"Biraz," diye itiraf ediyorum.

Camila bir an düşünür, sonra sandalyesinin arkasında duran çantasına uzanır. Cep telefonunu bulana kadar etrafı karıştırıyor. Görünüşe göre çok zengin olmama rağmen benimkiyle aynı görünüyor.

Camila bu kadar varlıklı olamaz. Belki de bu iPhone'lar eskiden olduğundan daha yaygındır.

Birkaç saniye telefonuyla uğraştıktan sonra masanın üzerinden bana doğru kaydırıyor. Ekranda renkli bir fotoğraf var; benim ve Camila'nın fotoğrafı, telefonu havada tutarken çekmiş gibi görünüyor. Kolunu omuzlarıma dolamış, ikimiz de gülümsüyoruz. Ve ben bakıyorum...

Mutluyum. Gerçekten mutlu. Gözlerimde görebiliyorum.

"Bunu birkaç ay önce almıştım," diyor bana. "Seni bir yıldır tanıdığım konusunda yalan söylemediğimi bilmen için." Dolgun dudakları seğiriyor. "Ve böylece benden genellikle nefret etmediğine inanıyorsun."

"Sana
inanıyorum."

"Elbette."

Camila'ya inanıyorum. Ama bu onu köpek parkında sallamam gerektiği gerçeğini değiştirmiyor.

Camila kendi sandviçini bitirdiğinde ben de sandviçimin son lokmalarını bitiriyorum. Tabaklarımızı mutfağa götürmek için ayağa kalktı ama ben ondan önce davrandım. Onun tabağını ve benimkini alıp lavaboya götürüyorum. En azından masayı toplayıp bulaşıkları bulaşık makinesine yerleştirerek kendimi işe yarar hissedebilirim.

Lavabodayken elimi cebime atıyorum. Kolumda yazan numaraları kontrol edip telefonuma yazıyorum. Hızlı bir mesaj gönderiyorum:

Birazdan köpek parkına

gidiyorum. Cevap neredeyse

anında geliyor: **Orada olacağım.**

OceanofPDF.com

BÖLÜM 10

Ziggy köpek parkına gideceği için neredeyse delicesine mutlu. "Arka bahçe" gibi, kelimeleri tanıyor gibi görünüyor ve bu fikirden mutluluk duyuyor. Sanırım sosyal bir köpek. Yine de hemen hemen her şey onu heyecanlandırıyor gibi görünüyor. Keşke onun mutluluğunun onda birine sahip olsaydım.

Arabayla süpermarkete gidiyoruz ve yolda köpek parkında duracağız. Arabayı beş blok öteye götürmek çılgınlık gibi görünüyor ama tüm yiyecekleri eve götürmek için arabaya ihtiyacımız olacak.

Araba kullanamamam sinir bozucu. Araba kullanmayı hep sevmişimdir. Radyoda müzik çalarken direksiyonun parmaklarımın altında ve ayağımın gaz pedalında olması hissini seviyorum. Gelecekte tekrar araba kullanabilme şansım olup olmadığını merak ediyorum. Pek olası görünmüyor. Bunu düşünmek beni muhtemelen depresyona sokar ama Ziggy etrafımda zıplayıp beni yalarken çok üzülmek zor.

Camila, Ziggy'nin tasmasını boynuna takıyor ve tam kapıdan çıkmak üzereyken duraklıyor. Çantasına uzandı ve telefonunu çıkardı. Orada durup ekrandan bir mesaj okuyor.

"Oh," diyor. "Graham eve erken dönecek."

Gülümsemeye zorladım. "Harika."

Onu gördüğümde, burada neler olup bittiğini çözmüş olacağım. Köpek parkındaki gizemli yabancıyla tanışmış olacağım ve sonunda bazı cevaplara sahip olacağım. İyi ya da kötü.

"O zaman doğruca süpermarkete gitsek iyi olur," diyor Camila. "Ziggy'yi daha sonra Graham'la birlikte köpek parkına götürebilirsin."

Kalbim sıkışıyor. "Ama... Ziggy gitmeye hazır..."

Omuz silkiyor. "Özür dilerim. Graham'la daha sonra gitmen gerekecek."

Graham ile mi? Hayır, bu kesinlikle işe yaramaz.

"Sen alışverişe giderken beni köpek parkına bırakamaz mısın?"

Başını iki yana sallar. "Bunu yapamam. Bu güvenli değil."

Çenemde bir kas seğiriyor. "Güvenli değil mi? Ben yetişkin bir kadınım. Ne yapacağımı sanıyorsun?"

Camila'nın güzel kahverengi gözleri kararıyor. "Bugün seninle kalmak benim görevim. Birlikte alışverişe çıkacağız, sonra da köpek parkına gideceksin. Anladın mı?"

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama sonra bunun anlamsız olduğunu fark ediyorum. Camila'yı hiçbir şeye ikna edemeyeceğim. Ama kapının kilidini açtığında yapabileceği pek bir şey yok. Ondan uzaklaşmamı engellemek için beni yakalayamaz. Onunla alışverişe gidiyormuş gibi yapacağım ama süpermarkete geldiğimde çekip gideceğim.

"Peki," diyorum.

Camila çenesini ovuşturuyor, yüzümü inceliyor. Sonunda başını salladı. "Tamam o zaman. Hadi gidelim."

Hangi mevsimde olduğumuzu hiç sormadım ama arka bahçemizdeki yapraklardan sonbaharın başlarında olduğumuzu tahmin ettim. Camila koridordaki dolabı açıyor ve bana gri, fermuarlı bir kazak uzatıyor. Kazağın elime verdiği his o kadar yumuşak ki tüm vücudumu sarmak istiyorum. Bu kazakla yıkanmak istiyorum. Etiketi kontrol ediyorum.

"Cashmere!"

Camila homurdanıyor. "Kesinlikle öyle."

Kazağa bakıyorum, neredeyse kadar korkuyorum. "Kaşmire param yetmez."

"Tabii ki yapabilirsin. Siz zenginsiniz."

Şirketim hakkında okuduğum tüm o makaleleri düşünüyorum. Ne kadar iyi gittiği hakkında. Hala kafamda tam olarak oturtamıyorum. Bir çeşit hata olmalı gibi geliyor.

Her halükarda, bu kazağa zaten sahibim. O yüzden giyebilirim.

Ziggy yolculuğumuzda onu yanımıza almadığımız için çok üzgün görünüyor. Bu konuda kimin daha kötü hissettiğinden emin değilim - onun mu yoksa benim mi? Camila boynundaki anahtarla ön kapının kilidini açıyor ve ben de anahtarın şeklini fark ederek onu dikkatle izliyorum. Buralarda bir yerde yedek bir anahtar olmalı. Yangın falan çıkarsa burada mahsur kalma riskini göze alamazlar.

Camila evin önüne park edilmiş paslı yeşil bir Nissan kullanıyor. Arabasına doğru yürürken, koşmaya başlarsam ne yapacağını merak ediyorum. Beni kovalar mıydı? Polisi mi arardı? Her halükarda, kendi mahallemde olay çıkarmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum. Köpek parkından sadece kısa bir yürüyüş mesafesinde olan süpermarkette ondan uzaklaşacağım.

"Peki alışverişe gittiğimizde genelde nasıl oluyor?" Kemerimi bağlarken soruyorum. "Seni takip etmek zorunda mıyım?"

Camila arabayı çalıştırıyor ve garip bir çıtırtı sesi geliyor. Bu bana pek güven vermiyor. Ama zaten beynim hasar görmüş durumda, en kötü ne olabilir ki? "Genelde bir sepet alır ve alışverişini kendin yaparsın."

"Yarına kadar ne aldığımı hatırlamayacak olmam dışında."

"Doğru." Bana göz kırpıyor. "Ama alışveriş kısmı en eğlenceli?"

Camila burnuna bir güneş gözlüğü takıyor, sonra da arabanın tekerlekleri protesto edercesine gıcırdayarak yola koyuluyor. Arabayı çok hızlı sürerken sağ eliyle radyonun kumandasını kurcalıyor. Bir R&B istasyonuna giriyor ve sesi sonuna kadar açıyor. Yabancıya mesaj atıp buluşmaya gelemeyeceğimi bildirmek istiyorum ama Camila'nın bunu yaptığımı görmesine izin veremem. Eğer bu kişi bana gerçekten yardım etmek istiyorsa, bunu riske atamam.

Köpek parkı süpermarkete giden yolun üzerinde. Yolun yarısında. Parka yaklaşırken pencereden dışarı bakıyorum, kalbim hızlanıyor.

Köpek parkı, parkın uzak ucunda, köpeklerin kaçma korkusu olmadan serbestçe dolaşabilmeleri için çitle çevrilmiş büyük bir kapalı alan. Camila kırmızı ışıkta kayarak durdu, ben de köpek parkına daha yakından baktım. İçeride üç kişi var. İkisi kadın ve birbirleriyle hararetli bir şekilde sohbet ediyorlar. Geriye köpek parkının diğer sakini kalıyor.

Bu bir erkek. O kadarını söyleyebilirim. Ama başka bir şey söylemek zor. Alnında koyu renk bir beyzbol şapkası, gözlerini gizleyen bir güneş gözlüğü ve yüzünün alt yarısını kaplayan bir sakal var. Bol bir kot pantolon ve koyu kahverengi bir ceket giymiş, ellerini ceketin ceplerine sokmuş.

Bu adama bakıyorum. Bana mesaj atan kişi bu muydu? Bu mümkün mü?

Adam Nissan'a bakıyor. Güneş gözlüklerini takmış olsa da gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. Bana doğru bakıyor. Sonra güneş gözlüklerini çıkarıyor.

Vay anasını. Bu...

Harry mi?

Ağzım açık kaldı. Camı açıp ona seslenmek istiyorum ama o olduğundan bile emin değilim ve zaten ışık yeşile döndü ve Camila hızla uzaklaşıyor. Hayal kırıklığıyla dizlerimi kavrayarak koltuğuma geri oturuyorum.

Bu o. Bundan eminim. Beni asla terk etmeyeceğini biliyordum. Birbirimizi çok seviyorduk.

"Camila, sen alışveriş yaparken ben parkta bekleyebilir miyim?" Umutsuzca sordum.

"Parkta beklemek mi?" Bana kaşlarını çattı. "Sen neden bahsediyorsun? Sadece on beş dakikalığına süpermarkete gideceğiz. Sonra geri döneceğiz."

"Evet, ama-" Ona neden parka gitmek istediğimi açık etmeden söyleyemiyorum. "Sadece biraz temiz hava almanın iyi olacağını düşünüyorum."

"Graham seni daha sonra oraya götürecek. Bunun için endişelenme."

Fikrini değiştirmeyeceğim ama önemli değil. Süpermarkete varır varmaz ve onun görüş alanından çıkar çıkmaz, köpek parkına kendim gideceğim. Harry'ye beni beklemesi için mesaj atacağım.

Süpermarketin park yeri neredeyse boştu. Daha kalabalık olmasını umuyordum, böylece sıvışmak daha kolay olacaktı ama hafta içi öğleden sonra olduğu için bu gerçekçi değildi. Camila güneş gözlüklerini arabaya atıyor ve birlikte dışarı çıkıyoruz. Arabadan inerken park yerindeki bir adam kısık bir ıslık çalıyor. Homurdanıyor ve gözlerini deviriyor.

"Sen öyle san," diyor.

Birlikte süpermarkete yürürken Camila'nın takdir dolu bakışlarını fark etmemek çok zor. Erkeklerden ve kadınlardan. O çok güzel, bir heykel gibi. Ben bile yardım edemem ama ona hayranım. Graham muhtemelen...

Hayır. Bunu düşünmeyi bırakmalıyım. Her neyse, umurumda değil. İkisinin bir ilişkisi olması beni zerre kadar rahatsız etmez. Sonuçta ikisi de bana yabancı.

Süpermarkete girdiğimizde Camila bir alışveriş arabası kapıyor ve bana bir sepet uzatıyor. Gözlerimin içine bakıyor. "On beş dakika sonra buluşuruz, tamam mı?" Cevap vermediğimde, "Beni anladın mı, chica?" diyor. "Hı-hı." Başımı sallıyorum. "Özellikle istediğin bir şey var mı? İhtiyacımız olan bir şey? Aramam gereken bir şey var mı?"

"Bırak ben halledeyim," diyor. "Sen ne istersen onu al. Günün geri kalanının tadını çıkarmana yardımcı olacak bir şey."

Söylediklerinin alt metnini anlıyorum. Ne alırsam alayım, bugün kullanabileceğim bir şey olmalı. Çünkü yarına kadar muhtemelen elimde olduğunu bile hatırlamayacağım.

Camila süt ürünleri reyonuna doğru yola çıktı. Ben sabun reyonuna yönelirken onun uzaklarda kayboluşunu izliyorum. Bütün bir koridorun sadece sabunlarla dolu olması Harry'yi her zaman şaşırtmıştır. Neden ayrı bir sabun reyonuna

Yüzünüz ve elleriniz için sabun mu? Hepsi temelde aynı şey değil mi - sabun?

Bir şişe karpuz sabunu alıyorum. Camila beni izliyordur diye satın almayı düşünüyormuş gibi yapıyorum. Ama sonra diğer elimle telefonumu çıkarıyorum. Bu sabah bana mesaj atan numaraya bir mesaj yazıyorum:

Süpermarketteyim. Camila'dan uzaklaşmam lazım, sonra köpek parkına geleceğim. 15 dakika içinde orada olurum.

Cevap neredeyse anında gelir:

Hayır, yapmayacaksın. Bu mesajları sil.

Neden bahsediyor bu? On dakikalık yürüme mesafesindeyim. Camila görünürde yok. Köpek parkına nasıl gideceğimi bilmediğimi mi sanıyor?

Orada olacağım. 15 dakika.

Sakın denemeyin. Bu mesajları silin.

Kaşlarımı çattım. Kendimi durduramadan yazıyorum: **Harry?**

Cevabını beklerken ekranda art arda üç baloncuk yanıp sönüyor. Mesaj ekranda belirirken bacaklarım neredeyse güçsüz hissediyor:

Bu mesajları silin. Şimdi.

Lanet olsun.

Dediğini yapıyorum. Telefonumdaki mesajları sildim. Ama planı iptal etmedim. Köpek parkına gidebilirim. Umarım beni bekler.

Dirseğimin üzerinde taşıdığım sepeti yere bırakıyorum. Koridorun kenarına göz atıyorum, emin olmak için

Camila görünürde yok. On beş dakika içinde buluşmamız gerekiyordu. Yani gittiğimi fark edene kadar o kadar zamanım var. Yeterince zaman var.

Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıyorum, bu kadar kısa olmasına hâlâ alışamadım. Neden kestirdim ki? Başımdan yaralandıktan sonra geçirdiğim ameliyatla bir ilgisi olduğunu düşünmüştüm ama artık neye inanacağımı bilmiyorum. Saçlarımı özlüyorum.

Çıkışa doğru kararlı adımlarla ilerliyorum. Dışarı çıktığımda sola döneceğim ve sonra parka doğru beş blokluk düz bir atış yapacağım. Bu kadar iyi hatırlamam çok komik. Köpek parkına nasıl gideceğimi biliyorum ama nedense sözde evli olduğum adamı hatırlayamıyorum. Bunda ciddi bir sorun var.

Sürgülü kapıya ulaşıyorum, dışarı adımımı atar atmaz koşmaya hazırım. Ama tam otomatik kapılar açılırken, büyük bir el kolumu mengene gibi sarıyor. Ve sonra derin bir erkek sesi kulağımda gümbürdüyor:

"Nereye gittiğini ?"

OceanofPDF.com

BÖLÜM 11

Süpermarketin çıkışında donup kalıyorum. Kolumu kavrayan elin baskısı canımı acıtacak kadar yoğun, bu gece bir çürük olabilir. Kaçma şansım yok. Bu kesin.

Beni kimin tuttuğunu anlamak için arkamı döndüm. Arkamda gri bir üniforma giymiş orta yaşlı bir adam duruyordu. Bıyığı ve kırpılmış gri saçları var ve kasları üniformasının kısa kollarından dışarı fırlıyor. Eli hâlâ kolumda.

"I..." Ağzım yutkunamayacak kadar kurudu. "Ben bir şey çalmadım."

O karpuz sabununu geri koydum. Koyduğuma eminim.

"Bir şey çaldığınızı hiç söylemedim." Üniformasının göğüs cebine iliştirilmiş, üzerinde Pete yazan altın bir kimlik rozeti var. "Ama buradan kendin mi ayrılman gerekiyor?"

Ağzım açık kaldı. "Neden gidemiyorum?"

Soruma cevap vermek yerine beni kolumdan tutup arka kapıdaki müşteri hizmetleri bankosuna doğru sürüklüyor. Sanki kolumu yuvasından sökecekmiş gibi hissediyorum. Tezgâhın üzerinde duran mikrofonu kapıyor, bir düğmeye basıyor ve derin sesi tüm süpermarkete yayılıyor: "Camila Mendes ön girişe. Camila Mendes ön girişe."

Bir nefes çekiyorum, göğsümde panik yükseliyor. Planım gözlerimin önünde parçalanıyor. "Ne yapıyorsun sen? Bırakın beni!"

Sert, boncuk gibi gözleri doğrudan benimkilere bakıyor. "Kolunu bırakırsam kaçmaya mı çalışacaksın?"

Kaçmak istiyorum ama bu adam girişi kapatırken bir yere gideceğim diye kendimi kandırmıyorum. Bu yüzden sallıyorum.

Başımı. Beni bıraktığında kolumdaki baskı hafifliyor. Tanrım, bu adam çok güçlü.

Birkaç saniye sonra Camila alışveriş arabasıyla ön tarafa doğru koşuyor. Kaşlarını çatıyor ve yanaklarına renk gelmiş. Alışveriş arabasını kasalardan birinin yanına bırakıyor ve koyu renk gözleri parlayarak bana doğru koşuyor.

"Ne yaptığını sanıyorsun, Tess?" diye çıkıştı.

Ben.

"Hiçbir şey." Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Ben sadece...

Ben sadece

alışveriş yaparken bu adam beni yakaladı."

İri yarı adam, Pete, benimle alay etti. "Kaçmaya çalışıyordu. Kapıdan çıkmadan onu durdurdum."

Camila başını sallar. "Çok teşekkürler, Pete. Minnettarım."

Ona sırıtıyor, belli ki güzel Camila'nın kendisine minnettar olmasından memnun. Onu parmağında oynatıyor. "Benim için zevkti."

Çenemi çıkardım. "İyiyim. Gitmeye çalışıyordum. Bunda bu kadar kötü olan ne?"

Camila başını sallar. "Bunu yapamazsın."

"Aslında, yapabilirim. Ben bir yetişkinim. Kendi başıma dışarı çıkmaya iznim var. Arabayı almayacaktım."

Camila ve Pete birbirlerine bilmiş bilmiş bakıyorlar. Herkesin bu atmasından bıktım. Sanki hepsi sadece benim bilmediğim bir sırrın içindeymiş gibi. Harry'nin buradan başarıyla çıkamayacağımı bilmesini daha da ilginç buluyorum.

"Gitmek istiyorum," diyorum dişlerimin arasından. "Gerekirse polisi ararım."

"Hanımefendi, ben güvenliğim," diyor Pete.

Telefonumu cebimden çıkarıyorum, Harry'nin mesajlarını silmek için zaman ayırdığıma seviniyorum. "911'i arıyorum. Beni burada esir tutamazsınız."

"Tess, lütfen." Pete tepki vermeden önce Camila bir elini koluma koyuyor. En azından dokunuşu nazik. "Konuşabilir miyiz? Özel olarak?"

Camila ve Pete'in arasına bakıp seçeneklerimi tartıyorum. Kaçmaya çalışmak istiyorum ama başarabileceğimi sanmıyorum. En iyi şansım Camila'yla bu konuyu konuşmak ve bunun ne kadar çılgınca olduğunu açıklamak. İki saniye yalnız kalırsam kendimi öldürtecek tehlikeli bir akıl hastası olmadığımı.

"Peki," diye kabul ediyorum.

Camila Pete'e bakar. "Sen . Bundan sonrasını ben hallederim."

Kaşları saç çizgisine kadar kalkıyor. "Emin misin?"

"Eminim."

Camila beni nazikçe müşteri hizmetlerinin önünden geçirip banyoya giden koridora doğru itiyor. Onu takip ediyorum, kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki başım dönüyor. Durup bana doğru dönüyor ve birdenbire bana söyleyeceklerini duymak isteyip istemediğimden emin olamıyorum.

"Tess." Sesi nazik ama sert. Yaramaz bir çocukla konuşan bir anne gibi. "Graham beni bugün ve her gün sana bakmam için tuttu. Tek başına dışarı çıkmaman gerekiyor. Bu güvenli değil."

"Sadece biraz yürümek istedim." Sesim sanki söz dinlemeyen bir çocukmuşum gibi mızmız bir tona büründü. "Nerede olduğumuzu biliyorum. İyi olacağım."

"Hayır." Kara kaşları birbirine dolandı. "İyi olmayacaksın. Daha önce de uzaklaştın ve geri dönüş yolunu bulamadın. Graham senin için çok endişelendi. Bu yüzden buradayım, Tess."

Tabii ki onunla çelişemem. Bu sabahtan öncesini hatırlayamazken, geçmişte yaptığım ya da yapmadığım şeylere dayanarak bir argüman oluşturmak zor. Bu bile tek başına rahatsız edici. Tamam, belki kaybolduğum ya da kafamın karıştığı kötü günlerim olmuştur, bunu kabul edebilirim. Ama bugün kötü bir gün değil. Ve umutsuzca köpek parkına gitmek istiyorum. Harry sonsuza kadar orada kalmayacak. Çoktan gitmiş olabilir.

"Kaybolmayacağım," diyorum elimden geldiğince sakin bir şekilde. "Ve dürüst olmak gerekirse, bu senin vereceğin bir karar değil. Dediğim gibi, ben bir yetişkinim. Gitmeme engel olamazsın."

Camila'nın dolgun dudakları düz bir çizgi haline geldi. "Aslında, yapabilirim."

"Affedersiniz?"

"Graham senin yasal vasin." Gözlerini kırpmadan bana bakıyor. "Bunu kanıtlayacak mahkeme belgelerimiz var. Eğer buradan ayrılmaya çalışırsan polisi ararım ve seni eve geri getirirler."

Nefesim boğazımda düğümleniyor. "Yalan söylüyorsun."

"Bunu daha önce de yapmak zorunda kaldık." Dudaklarını büzüyor. "Birkaç kez. Hiç hoş değildi, inanın bana. Umarım bugün yapmak zorunda kalmayız, ama zorunda kalırsam yaparım."

"Nasıl..." Kelimeleri zorlukla çıkarabiliyorum. "Bunu bana nasıl yaparsın?"

Gözleri yumuşar. "Bu senin kendi güvenliğin için, Tess. Yetkin değilsin-"

"Saçmalık!"

Marketteki birkaç kişi dönüp bize bakıyor ama umurumda değil. Camila bana yalan söylüyor. Ben bir yetişkinim. Buradan istediğim zaman çıkıp gidebilirim ve onun beni durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yok. Polis beni durduramaz. Eğer onları ararsam, hapse giren o olur.

Ama Camila benim patlamamdan rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Bunu bekliyormuş gibi görünüyor. İfadesinde bir bıkkınlık var, sanki bu konuşmayı benimle daha önce onlarca kez yapmış gibi. Kaşlarının arasındaki kırışıklık daha da derinleşiyor.

"İyi olduğunu sanıyorsun," diyor, "ama değilsin, Tess. Hafızanız çok zayıflamış. Kafan kolayca karışıyor." "Kafam

karışık değil..."

"Ve olmayan şeyleri hayal ediyorsunuz," diye devam ediyor. "Mesela bazen eski erkek arkadaşınız Harry'nin size mesaj attığını ve onunla buluşmanızı istediğini hayal ediyorsunuz."

Donup kaldım. "Ne?"

"Harry'nin sana mesaj attığını söylüyorsun. Graham'ın kötü olduğunu söylüyor. Onun gerçek kocan olmadığını." İç çekti. "Uzaklara gitmenin bir nedeni de bu."

Ağzım açık kaldı. Bir an için nutkum tutuldu. "Belki de gerçekten bana mesaj atıyordu..."

Yavaşça başını sallıyor. "Ama değildi. Telefonunu kontrol ettik ve mesajlardan hiçbir iz yoktu. Onunla buluşmanı söylediği yere gittiğimizde de orada değildi."

"Belki de gitmiştir..."

"Tess, Harry artık New York'ta bile yaşamıyor. Yıllar önce batıya taşındı. O... o şimdi başka biriyle evli." Elini omzuma koydu. "Oh Tess, gitmeye çalıştığın yer orası mıydı? Harry ile buluşmak için mi?"

Başım dönüyor. Bayılmamak için duvara yaslanmam gerekiyor. Beynim birden bulanıklaştı. Bana söylediği şey... doğru olamaz. Bugün Harry'den bir mesaj aldım. Onunla köpek parkında buluşmamı söyledi. Onu orada gördüm. Bana doğru baktı. Bunu hayal etmemiştim.

Öyle mi yaptım?

Telefonumu almak için cebime uzandım. Ama tabii ki bana gönderdiği tüm mesajları silmiştim. Keşke bana onları silmemi söylemeseydi. O zaman elimde kanıt olurdu.

Camila bana kaşlarını çatıyor. "Tess? İyi misin?"

Daha önce karaladığım numarayı ortaya çıkarmak için kolumu yukarı çekiyorum. Camila numarayı görünce gözleri büyüyor ama artık umurumda bile değil. Numarayı telefonuma yazıp bir kısa mesaj gönderiyorum:

Neredesin?

Telefonuma bakıp bekliyorum. Camila hiçbir şey söylemiyor, sadece yanımda duruyor. Ama hiçbir şey olmuyor. Ekranda hiçbir baloncuk görünmüyor. Kimse mesajıma cevap vermiyor.

Oh Tanrım...

"Nerede buluşmanız gerektiğini söyledi?" diye soruyor. Başımı öne eğiyorum. "Köpek parkında."

Anlayışla başını sallıyor. Gözlerindeki acıma bakışı benim için çok fazla. Kendi gözlerim yaşlarla doluyor. Neler olduğunu anlamıyorum. Her şey çok gerçekçiydi.

"Harry'yi çok özlüyorum," diye mırıldandım. "Keşke burada olsaydı." Camila saçlarımı hafifçe okşuyor. "Biliyorum, tatlım."

Bir an için gözlerimi kapadım ve Harry Finch'le tanıştığım günü hatırladım. Üniversiteyi bitireli henüz iki yıl olmuştu ve Best Buy'da bilgisayarlara bakıyordum, bir dizüstü bilgisayar satın almak niyetindeydim. Satıcıyla konuşuyordum ama benim yaşlarımda, siyah saçlı, siyah gözlü, kot pantolon ve tişört giymiş bir çocuk beni dinliyordu. Birkaç dakika sonra, ne hakkında konuştuğunu bilmediği belli olan satıcıyı düzeltmeye başladı.

Satıcı giderek daha da telaşlandı ve sonunda "Burayı devralmak ister misiniz?" diye patladı.

Çocuk birkaç kez gözlerini kırpıştırdı ve sonunda gülümsedi. "Evet.
Bu harika olur."

Satıcı gittiğinde, bir dakika boyunca öylece durduk ve birbirimize gergin bir şekilde gülümsedik. "Ben Tess," dedim sonunda.

Başparmağıyla göğsünü işaret etti. "Harry."

"Memnun oldum Harry." Gömleğini işaret ettim. "Bu ne anlama geliyor?"

Harry tişörtündeki yazıya baktı. 127.0.0.1 gibi bir yer yok. O sırada bunun onun en sevdiği tişörtlerden biri olduğunu bilmiyordum. "127.0.0.1 yerel ana bilgisayar IP adresidir," diye açıkladı. "Bu bir PC'deki ev ağı. Yani..."

"Ev gibisi yoktur." "Kesinlikle."

Güldüm ve o da beni tüm yüzünü aydınlatan bir gülümsemeyle ödüllendirdi. "Dinle Tess, istersen bilgisayar seçmene seve seve yardım ederim. Ama asıl yapmak istediğim seni bu akşam yemeğe çıkarmak." Bir elini saçlarında gezdirdi.

Koyu renk saçları vardı ve nasıl titrediğini hâlâ hatırlıyorum. "Peki... ne diyorsun?"

Evet dediğimde ne kadar mutlu göründüğünü asla unutmayacağım. Yüz ifadesi sonsuza dek benimle kalacak. Ya da bana evlenme teklif ettiğinde gözlerimin içine nasıl baktığını. Hepsi çok canlı.

Yine de düğün günümü hatırlayamıyorum.

Bu nasıl mümkün olabilir?

"Tess?" Camila omzumu sıkarak beni şimdiki zamana geri getiriyor. "İyi misin?"

"Hayır." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Lütfen beni köpek parkına götür. Şimdi."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 12

Köpek parkına giderken Camila'ya tek kelime etmedim.

Süpermarketteki tüm yiyecekleri geride bıraktı. Alışverişi bitirmesini ve kasadan geçmesini bekleyemeyecek kadar üzgündüm. Hemen köpek parkına gitmem gerekiyordu. Gerçeği bilmem gerekiyordu.

Arabada otururken, koluma karalanmış numaraya birkaç mesaj daha atıyorum:

Köpek parkına gidiyorum. Gitme.

Neredeyse geldim. Lütfen gitme.

Tüm gün boyunca, ne zaman bir mesaj göndersem, neredeyse anında bir cevap geldi. Ama bu mesajların hiçbirine cevap yok. Sanki diğer hatta hiç kimse yokmuş gibi.

Anlamıyorum.

Google'da Harrison Finch ismini arattım. Harry'nin kolunu güzel bir kadına doladığı bir fotoğrafın yer aldığı bir Facebook sayfası için kendimi hazırlıyorum. Ama hiçbir şey çıkmıyor. Hiçbir yerde Harrison Finch'ten bahsedilmiyor. Bu bana umut veriyor. Biraz.

Camila arabayı köpek parkının yanındaki bir yere çekti. Telefonum sağ elimde ve kafamı kaldırıp bakmaya korkuyorum. Çünkü kalbimin derinliklerinde ne göreceğimi biliyorum.

"Tess?" Camila söylüyor.

Gözlerimi kaldırıyorum. Köpek parkı arabadan bir taş atımı uzaklıkta. Daha önce parkta gördüğüm tüm insanlar gitmiş. Park bomboş.

Ama Harry daha önce oradaydı. Bunu biliyorum.

Emniyet kemerimi çözdüm ve arabadan atladım. Köpek parkını çevreleyen kapıya doğru koşuyorum. Parmaklarım derime batan soğuk metal tellere dolanıyor. Boş alana bakıyorum. Harry orada değildi.

Hiç orada mıydı?

Artık bilmiyorum.

Camila haklı mı? Harry gerçekten hayatımdan çıktı mı? Eyaleti çoktan terk mi etti? Başka bir kadınla mı evlendi, benimle geçirdiği zamanlar uzak bir anı mı?

"Tess..."

Arkamı döndüm. Bu sefer adımı söyleyen Camila değildi. Graham'dı. Görünüşe göre kocam. Önümde duruyordu, hâlâ üzerine eldiven gibi oturan pahalı gri takım elbisesini giymiş, Ziggy'nin tasmasını tutuyordu, kum rengi saçlarının bukleleri rüzgârla savrulmuştu. Bana umutlu bir gülümseme sunuyor.

"Camila, Ziggy ile buraya gelmem için bana mesaj attı" diye açıklıyor.

Ziggy tasmasını zorluyor. Heyecanla elimi yalıyor. Elimi tüylerinin üzerinde gezdiriyorum ve anında kendimi daha iyi hissediyorum. Köpekler büyülüdür. O olmasaydı bugün ne yapardım bilmiyorum.

"Ziggy'nin köpek parkında biraz oynamasına izin verebileceğimizi düşündüm," diyor. "Camila'nın eve erken gitmesine izin vereceğim ve burada biraz zaman geçirebiliriz."

Arabadan bizi izleyen Camila'ya bakıyorum. Graham'ın geçen yıl kaç kez iyi olduğumdan emin olmak için eve erken geldiğini merak ediyorum. Süpermarkette kaç kez korktuğumu merak ediyorum.

Harry'den kaç mesaj hayal ettiğimi merak ediyorum.

"Tess?" Graham kaşlarını çatar. "Ne diyorsun?"

Elimi Ziggy'nin kafasında gezdiriyorum. "Evet. Kulağa hoş geliyor."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 13

Graham ve ben köpek parkında harika bir öğleden sonra geçirdik.

Ziggy için lastik bir top getirdi. İkimiz sırayla atıyoruz ve Ziggy de bize geri getiriyor. Yine de köpeğimin Graham hayranı olmadığını fark etmemek zor. Topu hangimiz atarsak atalım, o her zaman bana geri getiriyor.

"Erkeklerden hoşlanmıyor," diye açıklıyor
Graham. Ben gülüyorum. "Gerçekten mi?
Neden olmasın?"

"Şey," diyor düşünceli bir şekilde, "sanırım hayatındaki tek erkek olmak istiyor. Onu suçlayamam."

Ziggy sırılsıklam olmuş topla bana geri döndü. Onu el altından kapalı alana doğru fırlatıyorum. Graham'a "Bana kendin hakkında ilginç bir şey söyle," diyorum.

"Hmm. Bakalım." Çenesine vuruyor ve bunu düşünmesi gerektiği için memnun oluyorum. Belki de bu ona her gün sorduğum bir şey değildir. "Ben iki elimi de kullanabiliyorum. Bu ilginç mi?"

"Birazcık. Başka ne var?"

"Um... Mükemmel bir Fransız aksanı
yapabilirim." Ona kaşlarımı kaldırıyorum.
"Gerçekten mi?" "Oui, mademoiselle. Bu
doğru."

Graham'ın gerçekten berbat Fransız aksanına gülmek için kendime izin veriyorum. "Fransızca biliyor musun?"

"Hayır. Sadece İngilizce. Kültürlü
değilim." "Ben de. Sadece İngilizce."
"Biliyorum."

Gülümsemem kayıyor. "Evet, sanırım hakkımdaki çoğu şeyi biliyorsun." Ziggy koşarak yanıma geliyor ve ıslak topu elime bırakıyor. Topu Graham'a veriyorum ki o da atabilsin. Parmaklarım kısa süreliğine onunkilere değiyor ama fark edip etmediğini anlayamıyorum. "Düğünümüz nasıldı?"

Mavi gözleri uzaklaşıyor. "Güzeldi. Çok büyük değildi. Kilisede yaptık ve baban seni evlendirdi. Lucy senin nedimendi. Davetlilerin resepsiyonda ıstakoz ya da biftek seçenekleri vardı."

"Kendi yeminlerimizi mi yazdık yoksa bunun gibi sevimsiz bir şey mi?"

"Hayır." Gülüyor. Gözlerinin etrafındaki küçük çizgilerin kırışmasına neden olan hoş bir kahkahası var. Bu adama neden aşık olmuş olabileceğimi anlayabiliyorum. "Bu konuda çok kararlıydın. Kendi yeminimizi yazmak yok, şiir okumak yok, böyle sevimsiz bir şey yok."

"Tören sırasında kimse itiraz etti mi?"

Homurdanıyor. "Harry gibi mi yani?"

İrkildim. "Özür dilerim. Ben sadece..."

Gözlüklerini burnunun köprüsüne doğru itiyor. "Sorun yok, Tess. Anlıyorum. Hatırladığın son şey Harry Finch'le nişanlı olduğun. Ama şunu bilmelisin ki... O sana karşı iyi değildi. Ondan ayrılmak için iyi bir nedenin vardı."

Ben de bitirdim. Harry'den ayrılan bendim. Graham'a ne olduğunu sormak istiyorum ama bu çok garip. O benim kocam, tam dört yıldır evliyiz. Ona eski erkek arkadaşım hakkında soru soramam.

Onu düşünmeden edemesem de.

Ziggy heyecanla nefes nefese topu tekrar bana veriyor. Neredeyse topu fırlatacaktım ama onun yerine topu benden alması için Graham'a uzattım. Topa uzanıyor ve bir kez daha parmakları benimkilere değiyor. Bu sefer kesinlikle fark ediyor. Gözleri bir an benimkilerle kilitleniyor, sonra başka tarafa bakıyor.

"Graham?"

Dedim. "Evet?"

"Hiç seks yapıyor muyuz?"

Elinin içine öksürüyor. Belki de bunu sormamalıydım. Ama merak ettim. Bir yıldır bu şekilde yaşıyoruz. Çoğu sabah uyandığımda onun kim olduğunu bilmeden bile uyanıyorum,

Başka bir adamla nişanlı olduğumu düşünerek. Her gece tutkulu bir şekilde seviştiğimizi hayal etmek zor.

"Tess." Yanakları pembeleşti. Çok şirin. "Bu... karmaşık bir soru."

"Bunun bir tür evet/hayır sorusu olduğunu düşünüyorum."

Graham kravatını çekiştirerek birkaç çentik gevşetir. "Yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değiliz. Senden bunu asla istemem."

"Ama mi? Yani, bazen?"

"Bazen," diyor sessizce. "İyi günlerinde.
Beni hatırladığında."

Ona bunun kadar sık olduğunu sormak istiyorum ama Camila'nın bana anlattıklarına bakılırsa bu oldukça nadir bir durum. Kaslı yapısını ortaya çıkaran pahalı gri takım elbisesi içindeki kocama bakıyorum. Onda tatsız bir şey yok - çoğu kadın onu çekici bulur. Ama ben hiçbir zaman tek gecelik ilişkiler yaşayan biri olmadım. Bu gece bu adamla sevişmeyi hayal bile edemiyorum.

En azından çok fazla şarap gerekir.

Graham konuyla ilgili başka bir şey söylemiyor ve buna minnettarım. Onun yerine bana Aruba'daki balayımızdan bahsediyor. (Görünüşe göre, bol plajlı sıcak bir yere gitme isteğim gerçekleşmiş.) Bana balayımızdan eve döndüğümüzde bavullarımızın nasıl kaybolduğunu ve evin bodrumunu nasıl su bastığını anlatıyor. Bu hikayeleri bana son bir yıl içinde en az bir düzine kez anlatmış olmalı, ama aldırmıyor gibi görünüyor.

Bir saat sonra saatine bakar. "Eve dönsek iyi olacak. Hâlâ yapmam gereken işler var ama bunları üst kattaki ofisimde yapabilirim."

"Sizi işinizden alıkoyduğum için özür dilerim."

Bana sırıttı. "Şey, bu sizin şirketiniz. Ben sadece..."

Beynimdeki hasar iyileşene kadar. Kabul edelim ki bu asla olmayacak. Graham'ın bana arkadaşlık etmesinden memnunum.

parçalanmaktan kurtardı. Kocamı hatırlamıyor olabilirim ama ona sahip olduğum için şanslı olduğum çok açık.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 14

Ziggy'i eve kadar yürüttük. Bir elimle Ziggy'nin tasmasını tutuyorum ve bir yanım uzanıp diğer elimle Graham'ın elini tutmalı mıyım diye merak ediyor. Bu onu mutlu ederdi ama kendimi bunu yapmaya zorlayamıyorum. Graham yeterince iyi birine benziyor ama yine de onu kocam olarak düşünemiyorum. Deniyor olsam bile.

Eve vardığımızda, bir vızıltı sesi beni ürküttü. Telefonumun çaldığını fark etmem bir saniye sürdü.

Harry olabilir mi?

Hayır, olamaz. Bu sabah Harry'yle yaşadığım şey sadece hasarlı beynimin ürettiği bir hayaldi. Koluma karaladığım telefon numarası işe yaramadı. Ve Camila'ya göre, artık o bölgede yaşamıyormuş bile. Artık yepyeni bir ailesi var. Neden bana mesaj göndersin ki?

Graham dönüp bana baktı. "Telefonun mu çalıyor?"

"Um..." Elimi cebime attım, onun önünde telefonumu çıkarmaktan çekiniyordum. "Öyle mi?"

Bir kaşını kaldırıyor. "Cevap misin?" "Cevaplamalı mıyım?"

"Evet? Sanırım öyle?"

Telefonumu cebimden çıkarıyorum ve ekranda aynı numaranın yanıp söndüğünü görmeyi bekliyorum. Ama onun yerine ekranda bir isim vardı. "Ben Lucy!"

Graham bana sırıttı. "Harika. Ben yukarı çıkıp biraz iş yapacağım. Neden Lucy ile konuşmuyorsun?"

Kocam merdivene tırmanırken, aramayı kabul etmek için yeşil düğmeye basıyorum. Bir saniye sonra diğer hattan tanıdık, endişeli bir ses geliyor: "Tess? İyi misin?"

Tüm gün boyunca duyduğum ilk tanıdık ses. Gözyaşlarına boğulmamak için kendimi zor tutuyorum. "Lucy!" Üzerine çöktüm

abartılı deri kanepemiz. "Bu !"

Diğer hatta bir duraklama ve ardından kahkaha. "Evet, tabii ki benim. Başka kim olabilir ki?"

"Hiçbir fikrim yok." Gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Zor bir gündü Lucy."

"Biliyorum, tatlım. Zor bir sabah geçirdiğini anlayabiliyordum. Seninle konuşmak için boş bir dakika bulmaya çalışıyordum."

"İşte misin?" diye sordum. Lucy sürekli işten işe atlıyor, bir türlü doğru işi bulamıyordu. Son zamanlarda ilaç mümessili olmayı deniyordu.

"Ne yazık ki, evet. Kocanız tam bir köle sürücüsü!" Sonra kıkırdıyor. "Şaka yapıyorum! Belli ki."

Ağzım açık kaldı. "My Home Spa için mi çalışıyorsun?" "Bu doğru." Sesi daha da yumuşuyor. "Sen hatırlıyor musun?"

Lucy'nin şirketimde işe girdiğini hatırlamıyorum. Dürüst olmak gerekirse, onun tüm bu girişimi desteklediğini de hatırlamıyorum. Şirketi kurmaktan bahsettiğimde bana başını salladı. Bir iş kurmak hakkında ne biliyorsun? Harry'nin bana yardım edeceğini söylediğimde daha da az hevesliydi.

-Lucy, Harry Finch'in en büyük hayranı değildi. Bu büyük bir hata olabilir gibi görünüyor, Tess.

"Sanırım değil," diye mırıldanıyorum.

"Oh, Tess," diye iç geçirdi. "Gerçekten zor bir gün geçiriyorsun."

"Seni işte rahatsız ettiğim için özür dilerim..."

"Önemli değil! Telefonda sesin çok üzgün geliyordu! Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim. Ve sesimi duymanın seni rahatlatacağını biliyordum."

Doğru söylüyor. Lucy ve ben üniversitede oda arkadaşıydık, üniversiteden sonra da Harry'nin yanına taşınana kadar birkaç yıl oda arkadaşıydık. O benim dünyadaki en yakın arkadaşım. Ona babamdan bile daha yakınım.

telefonlarıma cevap verdi. Eski hayatımdan hatırladığım biriyle konuşmak akıl sağlığıma geri dönmek gibi hissettiriyor.

"My Home Spa için çalıştığına inanamıyorum." Başımı sallıyorum, son hatırladığımdan bu yana geçen onca yılı düşünüyorum. "Lucy, sen... sen evli misin? Çocuğun var mı?"

En iyi arkadaşıma bu soruları sormak garip geliyor, özellikle de onunla muhtemelen dün konuştuğum için. Ama cevabını bilmek için can atıyorum.

"Hayır, henüz adım atmadım," diyor Lucy o küstah tavrıyla. "Erkekler sadece... Nasıl olduğunu bilirsin. İyi adamlar bana yaklaşmaktan çok korkarlar, hiç şansları olmadığını düşünürler. Bu yüzden bana asılanlar sadece kendini beğenmiş pislikler... ya da evli adamlar."

Haklı olduğu bir nokta var. Lucy çok güzel ama hiç erkek arkadaşı yok gibi görünüyor. Gerçi Harry onun için "Düşündüğü kadar güzel değil." derdi. Kimse olamaz.

"Neler oluyor, Tess?" Lucy soruyor. "Graham'ın sana her şeyi anlattığını varsayıyorum. Mektubu okudun, değil mi?"

"Mektuptan haberin var mı?"

"Elbette biliyorum. Kazayı kendi ağzından dinlemenin daha iyi olacağını düşündük. Bu, ilk uyandığında kendini daha rahat hissetmene yardımcı olmak için bulduğumuz bir fikirdi. İşe yaradı mı?"

Alt dudağımı çiğniyorum. "Sayılır."

"Günün nesi zordu o zaman?"

Lucy'ye mesajlardan bahsetsem mi diye düşünüyorum. Kelimeleri kafamda duyuyorum ve bu bana çok çılgınca geliyor. Kendimi söylemeye bile ikna edemiyorum.

"Doktor randevusuna gitmen mi gerekiyordu?" diye soruyor alçak bir sesle.

"Hayır, öyle bir şey değil." Lucy, annemin ölümcül kanser hastalığından kaynaklanan doktor ve hastane fobimi çok iyi biliyor. Her seferinde panik atak geçirdiğimi biliyor.

Doktora gitmem gerek. "Ben iyiyim. Sadece Graham'ın yanında uyanmak çok garipti..."

"Onu hatırlayamadın mı?"

"Evet..."

"Hayal bile edemiyorum..." Lucy uzun bir iç çeker. "Ama bilmelisin ki Tess... Graham iyi bir adam. Seni çok seviyor."

"Sanırım..."

"Ve seksi, değil mi?"

"Evet..." Graham'ın seksi olduğunu inkar edemem.

"Dürüst olmak gerekirse, Tess, Harry'den çok daha iyi."

Harry Finch'ten söz edilince sağ gözümden bir damla yaş süzülüyor ve onu fırçalayarak uzaklaştırıyorum. "Lucy, Harry nerede?"

Diğer hattan keskin bir nefes sesi geliyor. "Tess..."

"Lütfen söyle bana. Lütfen."

"Ben... Bilmiyorum. Kazadan önce, yıllardır ondan bahsetmemiştin. Ama şimdi..."

"Neden ondan ayrıldım?"

Diğer hatta sessiz. "Birbirinizden ." "Ayrılmak mı? Lucy, biz nişanlıydık!"

"Bilmiyorum." Sesinde bana yalan söylediğini düşündüren bir belirsizlik var. "Sen iptal ettin."

"Ne zaman?"

"Belki nişanlandıktan altı ay sonra? Hatırlayamıyorum. Düğün davetiyeleri gönderilmeden önce onunla evlenmemeye karar verdiğin için mutlu olduğunu söylemiştin."

"Ama neden?"

"Bilmiyorum, tatlım. O sadece bir tür ezikti, anlıyor musun? Ve sen onsuz çok daha iyiydin. Harry Finch için fazla iyiydin."

Onun yorumu karşısında irkildim. Harry ve Lucy birbirlerinden pek hoşlanmazlardı ama benim iyiliğim için birbirlerinin yanında medeni olmaya çalışırlardı. Lucy de olumsuz yorumları minimumda tutacağına söz vermişti. Bu Harry için fazla iyi olduğumu bana ilk söyleyişi değildi.

"Ve sonra Graham'la görüşmeye başladın..." diye ekliyor. "Evet..."

"Ve o harika biri. Her yönüyle harika bir adam."

"İyi birine benziyor." Tırnağımı çiğniyorum. "Bugün bana karşı çok nazikti. Ve nasıl tanıştığımızla ilgili harika bir hikâye. Hayatımı nasıl kurtardığı..."

Lucy gülüyor. "Hayatını mı kurtardım? Sen neden bahsediyorsun?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Nasıl tanıştığımızın hikâyesi. Sana daha önce anlatmamış mıydım?"

"Şey, evet..."

"Bu... romantik." Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, keşke olayın olduğu günü hatırlayabilseydim. "Bir araba bana çarpacaktı ve o beni trafikten çekti..."

"Seni trafikten çekti!" Lucy kahkahalarla gülüyor. "Bunu sana kim söyledi?"

Parmaklarım telefonumda dondu. "Graham bana söyledi. Bu sabah."

Kahkahalar anında kesilir. "Oh."

"Ne demek istiyorsun?" Ona baskı yapıyorum. "Graham ve ben gerçekten nasıl tanıştık?"

"Şey, o..." Yutkunduğunu duyabiliyorum. "Şirketiniz için tuttuğunuz bir muhasebeciydi. Ben... Ben öyle tanıştığınızı sanıyordum. Ama belki de senin hayatını da kurtarmıştır. Ya da... yanlış anlamış olabilir misin?"

Sağ kafa derimdeki yara izi zonkluyor ve parmaklarımı ona bastırıyorum. Graham bu sabah bana hayatımı kurtardığında tanıştığımızı söyledi. Bundan eminim. Dün ne olduğunu hatırlamıyor olabilirim ama onunla yaptığım konuşma zihnimde çok net. Bir araba bana çarpmadan hemen önce beni trafikten çektiğini söyledi.

Öyle değil mi?

Gömleğimin kolunu yukarı çekiyorum. Tamamen uydurduğum anlaşılan numaraya bakıyorum. Çok gerçekçiydi ama değildi. Kendime güvenemiyorum.

"Gitmem gerek," diye idare ediyorum.

"Tess?"

"Özür dilerim, ben..." Nefes almak için yutkunuyorum. "Graham'la bir şey konuşmam gerekiyor. Ben... sonra konuşalım."

"İyi misin?"

"Evet. Söz

veriyorum."

Lucy başka soru soramadan telefonu kapatıyorum. Başım yine zonklamaya başladı. Belki de Graham haklıydı. Belki de bir doktora görünüp kafamı bir kez daha taratmam gerekiyordur. Belki de beynim yeniden kanamaya başladı. Tek bildiğim artık hiçbir anıma güvenemeyeceğim.

Gözlerimi kapatıyorum ve Camila nöbet geçirdiğimi söylediğinde hayal ettiğim o kesiti hatırlıyorum. Graham'ın My Home Spa'da iş görüşmesi yapmak için ofisime geldiği o an çok gerçekçiydi. Bunun hayal gücümün bir ürünü olduğunu düşünmüştüm ama Lucy'nin bana anlattıklarıyla tutarlı görünüyor. Belki de gerçek bir anıydı.

Telefonumu cebime geri sokuyorum ve merdivenlerden ikinci kata koşuyorum. Yatak odasına gitmeye başlıyorum, sonra başka bir kapının aralık olduğunu ve içeride ışığın yandığını fark ediyorum.

Ana yatak odasının hemen yanındaki yatak odası. Evi satın aldığımızda Harry "İlk çocuğumuz burada uyuyacak" diye şaka yapmıştı. O zaman bile, hayatımızın geri kalanında birlikte olacağımızı varsaymıştık. İkimiz de çocuk istiyorduk. İki ya da üç, karar veremiyorduk.

Ama Graham ve benim çocuğumuz yok. Peki bu odada ne var?

İkinci bir tahminde bulunamadan kapı koluna uzandım. Tüm hayatımın bir gizem olmasından bıktım. Cevaplar istiyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 15

Kapıyı iterek sonuna kadar açıyorum. Burası bir ofis. Graham'ın ofisi. Maun bir masa, siyah deri bir sandalye ve duvara yaslanmış, ağzına kadar kitap ve kâğıtla dolu bir kitaplık var. Masanın üzerinde bir dizüstü bilgisayar ve yanında Graham'la benim bir fotoğrafımızın bulunduğu bir resim çerçevesi var.

Çerçeveyi aldım. İkimiz sahilde bir yerdeyiz. Fotoğrafta saçlarım uzun gür, tenim şimdikinden birkaç ton daha koyu. Ve ben... mutlu görünüyorum. Graham'ın kolu bana sarılmış ve ikimiz de kameraya sırıtıyoruz.

Çerçeveyi bulduğum masanın üzerine yerleştiriyorum. Elime aldığım bir sonraki eşya bir kalem. Döndürüyorum ve altın harfler olduğunu fark ediyorum. Evimdeki Spa. Kalemi masadaki boş bir kâğıt üzerinde deniyorum. Güzel yazıyor, kaliteli.

Masanın altında büyük bir çekmece var. Bir dürtüyle çekmecenin kulpuna uzanıyorum ve çekip açmaya çalışıyorum. Kımıldamıyor.

Kilitli.

"Tess? Ne yapıyorsun?"

Graham'ın sesiyle masadan fırlıyorum. Ofisinin kapısında durmuş, açık kahverengi kaşlarını birbirine çatmış, bana bakıyordu.

"I..." Ellerimi utangaç bir şekilde kotuma siliyorum. "Ben sadece... merak ettim."

Graham'ın mavi gözleri hâlâ üzerimde. Bu beni rahatsız ediyor. Lucy'nin onun "iyi bir adam" olduğunu söylemesine rağmen, onu hiç tanımıyorum. Neye benzediğini bilmiyorum. Ve Lucy onunla hiç yaşamadıysa, o da bilmiyor. Pek sayılmaz.

"Bu seni ilgilendirmez" diyor. "Bunlar iş kağıtları. Sözleşmeler."

"Çekmece neden kilitli?"

Omuz silkiyor. "Kimsenin çalmasını istemiyorum. İçinde bazı hassas belgeler var. İşle ilgili."

Bakışlarıyla tanıştım. Doğruyu mu söylüyor? Bu çekmecede ne var ki kilitleme ihtiyacı hissetti? Ama ona sormam gereken çok daha önemli bir şey var:

"Hayatımı kurtardığında tanıştığımızı söylediğinde yalan mı söylüyordun?"

Graham bana göz kırpıyor. Bir an için inkar edeceğinden emin oluyorum ve eğer bu olursa artık ne düşüneceğimi bilemiyorum. Ama sonra başını öne eğiyor. "Özür dilerim."

Bir nefes verdim. Bu sabah yaptığımız konuşma gerçekti. "Yani yalan mı söyledin?"

"Evet." Gözlüklerini çıkarır ve gözlerini ovuşturur. "Özür dilerim. Yapmamalıydım. Ama..." Tekrar bana bakıyor. Gözlükleri olmadan gözlerinin altındaki mor halkalar daha koyu görünüyor. "Her sabah uyandığında karının ona bok gibi davranan bir adam için hıçkıra hıçkıra ağlamasının nasıl bir his olduğunu bilmiyorsun."

"Graham..."

"Ben kahraman tipi değilim." Gözlüklerini tekrar takıyor. "Ben Clark Kent'im, Süpermen değilim. Ama senin için kahramanca bir şey yaptığımı söylemenin bir zararı olmayacağını düşündüm. Öyle bir şey ..." Yanakları kızarıyor. "Beni daha çok sevmeni sağlayacak bir şey."

Onunla yüzleşmek niyetiyle merdivenlerden yukarı çıktığımda, öfke ve korku karışımı bir duygu hissettim. Bana yalan söylemiş olabileceği için öfke. Ve her şeyi hayal ettiğim için korktum. Ama şimdi gerçeği itiraf ettiğine göre, kalbim onunla birlikte. Her şey için çok suçlu görünüyor. Ve ben onu suçlayamıyorum bile. Kaza yüzünden benim hayatım mahvoldu ama onun hayatı da hiç kolay değil.

"Her neyse." İçini çekti. "Özür dilerim. Bunu sana asla söylememeliydim. Zararsız bir beyaz yalan gibi görünüyordu, ama ben

bunu yapmamalıydım."

"Hayır," diye katılıyorum. "Yapmamalıydın. Bana söylediğin şeylere güvenebilmeliyim. Bana yalan söyleyemezsin."

"Biliyorum. Çok özür dilerim." "Asla."

Sağ elini göğsüne koyar. "Sana yemin ederim, Tess. Bunu bir daha yapmayacağım."

Gözlerimiz tekrar buluşuyor ve içimden küçük bir ürperti geçiyor. Neredeyse... belki de onunla ilgili bir şey hatırladığımı hissediyorum. Aramızdaki küçük bir anı. Bana ilk kez gülümsediği anı. Gözlüklerinin her zaman burnundan aşağı kayması ve onları tekrar yukarı itmek zorunda kalması. Sabahları kravatını bağladığımı, sonra da öpmek için onu kendime çektiğimi.

"Hikaye uydurmana gerek yok," diyorum. "Yani, her gün benim için yaptıklarına baksana. Beni bir huzurevine bırakabilirdin. Ama bunun yerine beni mutlu etmek için elinden gelen her şeyi yapıyorsun. Sen benim kahramanımsın."

Graham'ın yüzünde bir gülümseme belirir. "Elbette seni mutlu etmek için her şeyi yaparım. Sen benim karımsın. Ve... seni seviyorum." Ellerini birbirine kenetler. "Tanrım, şu anda seni gerçekten öpmek istiyorum. Ama sana böyle hissettirmek istemiyorum-"

"Öp beni," diye nefes alıyorum.

Graham aramızdaki boşluğu dolduruyor. Yanaklarımı kavrıyor ve yüzümü kendine yaklaştırıyor. Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve bedenim onunkinin içinde eriyor. Bu sabahki öpüşmemiz sadece hızlı bir gagalamaydı, ama bu çok daha fazlası. Dudaklarımız ayrıldığında titriyordum.

"Çok güzeldi," diye nefes nefese kaldım.

"Kesinlikle öyleydi..."

Beni tekrar öpmek için eğiliyor, ama sonra bir zil sesi duyuyorum. Benden uzaklaşıyor ve nefesinin altında küfrediyor. "Kahretsin. Şimdi aramam gereken bir toplantı var." Ekmeyi düşünüyormuş gibi tereddüt ediyor, sonra başını sallıyor. "Yoğun bir öğleden sonra. Özür dilerim."

"Sorun değil." Hayal kırıklığına mı uğrasam yoksa

rahatlasam mı bilemiyorum. Eğer telefonu çalmasaydı, içimden bir ses

bu yatak odasına kadar ilerlerdi. Ve Graham'a karşı hissettiğim bu ani çekim dalgasına rağmen, bunu istediğimden emin değilim. Onun kim olduğunu hala çok az biliyorum. Harry'nin bana yaptıklarına rağmen, hâlâ nişanlımmış gibi hissediyorum ve başka bir adamla birlikte olmak aldatmak olur. "Ben aşağıya iniyorum."

Başını sallıyor ve telefona cevap vermeden önce dudaklarıma hızlı bir öpücük konduruyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 16

Graham akşam yemeği için paket siparişi verir, bu da rahatlatıcıdır çünkü gurme bir aşçı olmadığı bu sabahki kahvaltıdan bellidir.

Aperatif olarak pad thai, pad see ew ve köfte sipariş etmeye karar veriyoruz. Yemekler dev bir kâğıt torba içinde geldiğinde, kokusu midemi guruldatıyor. Dün ne olduğunu hatırlayamazken ne yiyeceğimi bilmek zor. Bir gün önce kendimi şımarttığımı ve bugün kuş gibi yemem gerektiğini nasıl bilebilirim? Ya da belki de sağlıklı besleniyorum ve bir ikramı hak ediyorum? Nasıl bilebilirim ki?

Bunu düşünmeyin. Sadece yemeğin tadını çıkar.

Graham, içinde yemeğimizin olduğu kâğıt torbayı siyah mermer yemek masasına taşıyor. Torbayı masanın üzerine bırakıyor ve yırtarak açıyor. Ama açmadan önce tereddüt ediyor.

"Bana telefonunu versen iyi olur" diyor.

Ona bakıyorum. "Ne?"

"Telefonun," diye tekrarlıyor. "Bırak ben alayım." "Ama... neden?"

"Saat neredeyse sekiz oldu. Buna neden ihtiyacın var ki?" Elini uzatıyor ve parmaklarını oynatıyor. "Sadece bana ki güvende tutabileyim."

Telefonumun içinde olduğu cebimi yokluyorum. "Burada güvende."

Parmaklarını masaya vuruyor. "Doğru. Ama yarın sabah, onu nerede bıraktığın hakkında hiçbir fikrin olmayacak. Eğer onu bana verirsen, güvenli bir yere koyarım. Ve bugün yaptığım gibi sabah ilk iş sana veririm."

Söyledikleri mantıklı ama telefonumu vermek konusunda isteksizim. Burada kilitli olduğumu düşünürsek.

telefon bir can simidi gibi geliyor. "Yatma vakti gelene kadar bende kalamaz mı?"

Dudaklarını birbirine bastırıyor. "Akşam ilerledikçe kafan daha da karışıyor. Bir keresinde telefonunu dondurucuya koymuştun ve mahvolmuştu."

Bu doğru mu? Şu anda kafam hiç karışık değil. Ve dediği gibi, saat neredeyse sekiz. "Ya babam ararsa?"

"Şu anda bir gemi seyahatinde. Muhtemelen telefonlarınıza cevap vermeyecektir."

"Babam gemi seyahatinde mi?" Bu onun yapacağı bir şey değil. Annem öldüğünden beri tek bir randevuya bile çıktığını sanmıyorum. "Neden gemi seyahatine çıksın ki?"

Graham omuz silkiyor. "Neden olmasın? Biraz eğlenmeye hakkı yok mu?"

Burada bir alt metin var. Dünyadaki diğer insanlar dışarıda eğlenirken, biz bu korkunç durumda sıkışıp kaldık. Bütün bir yıl boyunca. Ve belki de hayatımızın geri kalanı boyunca.

"Tess, telefonu bana verir misin?" Bana bir bakış fırlattı. "Eğer şimdi almazsam, sabahın yarısını onu arayarak geçireceğim. Güvenli bir yere koymama izin ver, tamam mı?"

Onu teslim etmem gerektiğini biliyorum ama isteksizim. Nedeninden bile emin değilim. Graham'ın söylediği her şey mantıklı. Telefonumu teslim etmemem için hiçbir sebep yok. Ama bunu neden hemen şimdi yapmam gerektiğini de anlamıyorum.

"Dinle, Tess." Kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Eğer her gece telefonun hakkında tartışacaksak, belki de bir telefona sahip olman bir hatadır."

Başımı geriye attım. "Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Seni tehdit etmiyorum." Sesi çıldırtıcı derecede sakin. "Ama umarım durumumu anlayabiliyorsundur. Pahalı bir telefon ve kafanız kolayca karışıyor. Başından yaralandıktan sonra gittiğin doktor, bu telefonu kullanman gerektiğini bile düşünmedi.

Telefonum var ama ben yokken gün içinde birbirimizle iletişime geçebilmemiz için senin de telefonun olmasını istedim. Yanılıyor muydum?"

Buna bir şey demiyorum. Sadece ona bakıyorum.

İçini çeker. "Bunu anlamanın zor olduğunu biliyorum Tess, ama kendin için neyin en iyi olduğunu her zaman bilemezsin. Senin için bazı kararlar almak zorundayım ve eğer bundan hoşlanmıyorsan, üzgünüm. Ama bu işler böyle yürüyor."

Benimle babammış gibi konuşuyor. Ama Camila'nın daha önce söylediği doğruysa, bu adam benim vasim. Başımdaki yaradan dolayı, benim adıma tüm kararları verme yetkisine sahip. Ve eğer bir telefonum olmasını istemiyorsa, bu onun ayrıcalığı.

Düşüncesi bile beni hasta ediyor. Ama o haklı. Durum böyle. Ve eğer bunun için üzülmeme izin verirsem, perişan olacağım.

Cebimi karıştırdım ve telefonumu çıkardım. Bekleyen eline bırakıyorum. "Tamam."

Bana başını salladı. "Neden sen yiyecekleri paketinden çıkarmıyorsun, ben de gidip bunu şarja takayım. Ben de tabak ve su getireyim. Tabii nar suyu istemiyorsan?"

Nar suyunu düşününce öğürüyorum. "Sadece su iyi olur."

Graham mutfağa girip kayboluyor ve ben de onu takip edip telefonu nereye sakladığını görmek istiyorum. Ama neden bu kadar paranoyaklaştığımı bilmiyorum. Bu gece kimse beni arayacak değil ya. Lucy ile zaten konuştum, babam görünüşe göre heyecan verici bir bekarlar gezisinde ve şirketim yakın zamanda bana ulaşacak gibi görünmüyor. Graham her şeyi kontrol altına aldı.

Birkaç dakikalığına gitmişti; bu süre, bana verilen plastik çatalla doğrudan kaptaki pad thai eriştelerinden yemeye başlamama yetecek kadar uzundu. Ziggy masada yanımda beliriyor, dizime sokuluyor ve yemek için yalvarıyor. Kaptan küçük bir parça biftek çıkardım ve ona uzattım. Yalayıp yutuyor.

"Onu masadan beslememeni söylemiştim."

Graham sonunda iki bardak su ve iki seramik beyaz tabak taşıyarak mutfaktan çıktı. Ziggy onu görünce yüksek sesle havlıyor. Üzerine atlar ve Graham'a hırlamaya başlar.

"Tanrı aşkına!" Graham'ın yüzü pembeleşir. "Tess, şu lanet köpeğini benden uzak tutar mısın? Her şeyi bırakacağım."

Yerimden sıçrayıp Ziggy'nin tasmasını tutuyorum. Başındaki pürüzsüz altın rengi tüyleri okşuyorum ama Graham'a hırlamayı kesmiyor. Belki de Graham'ın dediği gibi kıskançlık yüzündendir ama Ziggy ondan hiç hoşlanmıyor.

Graham, "Biz yemek yerken onu dışarı çıkar,"

diyor. Kaşlarımı çatıyorum. "Dışarısı soğuk."

"O kadar da soğuk değil. Kürkü de var. Ve dışarıda bir köpek kulübesi var. Ona bir şey olmaz."

Sadece Graham'a bakıyorum.

"Ciddi misin, Tess?" Su bardaklarını ve tabakları büyük bir gürültüyle yemek masasının üzerine bırakıyor. "Her küçük şey hakkında tartışmak zorunda mıyız?"

Ben cevap veremeden Graham Ziggy'nin tasmasını yakalıyor ve zavallı köpeği neredeyse mutfağa sürüklüyor. Ziggy'nin patileri yere basmaya çalışırken sürtünme sesi çıkarıyor. Onları takip etmiyorum çünkü izleyemiyorum bile. Graham'ın keskin sesi diğer odadan yankılanıyor. "Git! Çık dışarı!"

Duyduğum bir sonraki ses arka kapının çarparak kapanmasıydı.

Ve kilidin içinde dönen bir anahtar.

Graham şimdi arka kapıyı kilitledi.

Graham yemek odasına döndüğünde yüzü hâlâ pembeydi. Getirdiği tabak bardakları yemek masasına dağıtıyor; bir tabak ve bardak benim için, diğeri onun için. Sonra yüzünde çatık bir ifadeyle yerine oturdu.

"Üzgünüm," diye mırıldandı. "Bu köpek her zaman masada yemek için yalvarıyor. Bıktım artık bundan. Ona ne yapmasını söylediğimizi hiç dinlemiyor."

"Belki de itaat derslerine ihtiyacı vardır?" Ben önerdim. Ama bunu gerçekten düşünmüyorum. Bugün görebildiğim kadarıyla Ziggy, son birkaç dakika hariç, inanılmaz derecede uslu bir köpek.

"Belki..."

"Arayıp ders için randevu alabilir miyim?" Alay ediyor.

"Evet, bunu tam olarak ne zaman yapacaksın?"

"Yarın sabah," demeye başladım. Ama sonra onun ne demek istediğini anlıyorum. Yarın sabah hiçbir şey yapmayı hatırlamayacağım. Sabah uyandığımda son hatırladığım şeyin ne olacağını Tanrı bilir. Muhtemelen Ziggy'nin kim olduğunu bile bilmeyeceğim, tıpkı bu sabah olduğu gibi.

Ama belki hatırlarım. Belki hatırlarım. Bu çılgın günü unutmam imkansız görünüyor.

Graham su bardağından uzun bir yudum alır. "Hadi yiyelim."

Tabağıma bir yığın erişte yığıyorum ve Graham da aynısını yapıyor. On beş dakika boyunca tam bir sessizlik içinde yemek yiyoruz. Genelde böyle mi yaparız, yoksa sohbet kolayca akar mı diye merak ediyorum. Ne hakkında konuşabilirim? Güncel olaylar mı? En son filmler? Müzik mi? Tüm bu konular benim için zor.

Sanırım geçmişten bir şeyler konuşabiliriz. Ama ortak geçmişimizden hiçbir şey hatırlayamıyorum. Ve daha önce hangi konuşmaları yaptığımızı da hatırlayamıyorum. Ona söyleyeceğim her şeyin daha önce onlarca kez söylediğim bir şey olmasından korkuyorum. Bu çok garip.

Ben de bunun yerine havadan sudan konuşmaya karar verdim. En azından biraz ilginç olacak sıradan bir konu düşünmeye çalışarak beynimi zorluyorum.

"yemekleri oldukça iyi," diyorum sonunda. Graham

başını sallıyor. "Bu senin en sevdiğin Tayland

restoranı." "O zaman iyi bir zevkim var."

Bu küçük şaka girişimime güleceğini ummuştum ama onun yerine kaşlarını çattı. "Tess, telefonunu almak zorunda kaldığım için özür dilerim."

" değil. Haklısın. Muhtemelen gece boyunca kaybederdim."

"Evet ama..." Sıkıntılı görünüyor. "Ben senin kocanım, baban değil. Sana ne yapacağını söylememeliyim. Ama... ne zaman telefonun sende kalmasına izin versem kaybediyorsun. Ben sadece doğru olanı yapmaya çalışıyorum."

"Anlıyorum."

"Anlıyor
musun?"

"Evet." Ve biliyorum. Sayılır. "Ama... genellikle geceleri kafamın karıştığını söylüyorsun..."

Başını sallıyor. "Kafan çok karışık. Bazen kendi adını bile unutuyorsun."

Omurgamdan aşağı küçük bir ürperti iniyor. "Ama mesele de bu.
Hissetmiyorum..."

Ona kafamın karışık olmadığını söylemek üzereydim. Ama tam kelimeler ağzımdan çıkarken dilimin ağırlaştığını fark ettim. Bir baş dönmesi dalgası üzerime çöküyor ve bir an için neredeyse çatalımı alıp bir ısırık daha alamayacak kadar yorgun hissediyorum.

"Tess?"

"Ben iyiyim." Başımı sallıyorum ve sağ şakağım zonkluyor. "Sadece biraz yorgun hissediyorum."

İşte o zaman kelimelerimin sanki çok fazla içmişim gibi gevelemeye başladığını fark ediyorum. Kendimi bu kadar yorgun hissetmeseydim paniğe kapılabilirdim. Hafıza kaybıma rağmen bugün kendimi oldukça normal hissediyordum. Ama aniden beynim tamamen sis içindeymiş gibi hissetmeye başladım.

"Graham..." Ağzım pamuk doluymuş gibi hissediyorum. "Benim bir sorunum var."

Graham'ın gözleri yumuşar. "Sana söyledim, bu her gece oluyor. Akşam kafan daha da karışıyor. Bu yüzden telefonunu kaldırmak istedim."

Göz kapaklarım neredeyse kurşun gibi. Nasıl bu kadar yoruldum bilmiyorum. Yirmi dakika önce kendimi iyi hissediyordum. Bu beynimin gece için kapanması mı? Ve sıfırlanıyor, bugün edindiğim tüm anılardan kurtuluyor...

Bunu istemiyorum. Bugünü unutmak istemiyorum. Graham ve Ziggy'yi unutmak istemiyorum. Ama şimdiden elimden kayıp gittiğini hissediyorum.

Soğuk sıvının kafamı boşaltacağını umarak bir yudum daha su içiyorum. Ama faydası olmadı.

"Hâlâ film izlemek istiyor musun?" diye soruyor nazikçe. "Ya da istersen doğrudan uyuyabiliriz..."

"I..."

Yatmak istemiyorum. Hayır, hayır, hayır. Hatırlamam gerek. Hatırlamam gereken bir şey var.

Sudan bir yudum daha alıyorum. Bardaktaki son sıvı damlaları boğazımdan aşağı kayıyor. Yutkunmak neredeyse zorlaşıyor. Bu her gece oluyor mu?

"Yorgunum," diye idare ediyorum.

"Biliyorum, Tess." Graham masanın öbür ucuna uzanıyor ve elimi içine alıyor. Eli yumuşak ve sıcak. Ona sahip olduğum için şanslıyım. Yoksa ne yapardım? Bir akıl hastanesinde olmam gerekirdi. Graham için Tanrı'ya şükürler olsun. Şükürler olsun. "Hadi seni yatağa götürelim."

Önümdeki su bardağıma bakıyorum. Suyun neredeyse her damlasını içtim ama bardak tam olarak boş değil. Onun yerine bardağın dibinde küçük beyaz bir tabaka var. İnce beyaz bir toz gibi.

Aman Tanrım.

İçkimde bir şey vardı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 17

Dilimin ucunda. Neredeyse kavrayabildiğim ama tam olarak kavrayamadığım bir anı. Ağzımdan çıkan kelimeleri neredeyse duyabiliyorum. Daha önce söylediğim bir şey. Başka birine. Geçmişte.

Sanırım Graham gizlice bana ilaç veriyor.

Bardağımın dibindeki beyaz film. Bardağımda neden beyaz bir film var? O sadece suydu. Öyle değil mi?

Graham bana ilaç veriyor, Harry. Her gece. Bana yardım etmelisin. Lütfen.

"Tess?"

Graham masanın karşısından bana bakıyor. Mavi gözlerinde endişe var ama başka bir şey de var. Tehditkâr bir şey.

Koluma karalanmış rakamları düşünüyorum. Bu sabah beni onun hakkında uyarmak için arayan kişi. Harry. Bu sadece benim hayal gücüm değildi. O mesajlar gerçekti. Graham'ın telefonumu neden aldığını şimdi anlıyorum.

"Biraz daha su alacağım," diye geveledim.

O itiraz edemeden yerimden fırlayıp tökezleyerek mutfağa gidiyorum. Neredeyse sağ ayağıma takılıyordum ama oraya ulaştım. Graham telefonumla birlikte mutfakta kayboldu. Buralarda bir yerde olmalı. Ve onu bulduğumda, yardım çağırabilirim.

Çekmeceleri gelişigüzel açıyorum. Tekrar kapatmaya çalışmıyorum bile. Ne fark eder ki? Ne yaptığımı anlayacak. Telefonu gördüğünde anlayacak. Tek şansım o beni aramaya gelmeden telefonu bulmak. Ve kolumdaki numarayı aramalıyım. Ve Harry'nin açmasını ummalıyım.

Ya da belki 911'i aramalıyım.

"Tanrı aşkına, Tess, ne halt ?"

Graham mutfağın girişinde duruyor, gözlüklerinin arkasındaki gözleri kocaman. Önümdeki çekmeceyi çekip açıyorum ve telefonumun içinde olduğunu umarak aşağı bakıyorum. Ama çoğunlukla lastik bantlar ve kalemler var.

"Tess?"

Ziggy arka kapıyı tırmalıyor. Ama o içeri giremiyor, ben de dışarı çıkamıyorum çünkü kapı içeriden kilitli.

"Sana bir soru sordum, Tess." Bir kaşını kaldırdı. "Ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey." Kelimelerim o kadar geveliydi ki şaşırdım. Telefonumu bulup yardım çağırsam bile, herkes ağır bir beyin hasarı geçirdiğimi düşünür. Graham'da da bunu kanıtlayacak belgeler var. Kimse hikayeme inanmazdı. "Ben sadece..."

"Yatma vakti," diyor sertçe. "Hemen yatağa gitmen gerekiyor."

Gözlerim mutfakta geziniyor, bir sonraki hamlemi anlamaya çalışıyorum. Seçeneklerim sınırlı. Telefonum yok. Bu evden kaçmanın bir yolu yok. Ne yapabilirim ki?

"Ben... Tuvalete gitmem gerek,"

diyorum. Graham homurdanıyor.

"Peki. Git hadi."

Mutfak tezgahına doğru dönüyorum. Ama bunu yapmadan önce çekmeceden bir kalem alıp cebime sokuyorum.

Banyoya girdiğimde kendimi buraya kilitlemeyi düşünüyorum. Ama bunun ne işe yarayacağından emin değilim ve her neyse, Graham kilidi kaldırma basiretini göstermişe benziyor. İstediği zaman buraya gelebilir. Bu da fazla zamanım olmadığı anlamına geliyor.

Kazağımın kolunu yukarı çekiyorum. Üzerine karaladığım numara kısmen silinmiş, öyle ki artık rakamları seçemiyorum. Bu beni öldürse de kalanını su ve sabunla yıkamam . Eğer uyumak için bir tişört giyersem, rakamlar görünür olacak. Graham'ın görmesine izin veremem.

Eğer kendime bir mesaj bırakırsam, onun görmeyeceği bir yerde olmalı.

Bu sabah üzerimde bulduğum kelimeyi hatırlıyorum, büyük boy tişörtümün bittiği yerde, üst baldırımda. Bulmak. Duştan çıkmadan önce görme şansım olmamıştı. Ama belli ki Graham da görmemişti - oraya kendim için bir mesaj bırakmak en iyi şansım olabilir. Kısa tutmak zorundayım. Ve yarın sabah mesajı yıkamadan önce görmeyi ummalıyım.

Ellerim titriyor. Derimin üzerine yazı yazmak çok zor, özellikle de Graham suyuma her ne beni çok etkilediği için. Bırakın okunaklı yazmayı, gözlerimi açık tutmakta bile zorlanıyorum. Ama denemek zorundayım. Her şey buna bağlı.

Kapı çalındı. "Tess? İyi misin?" "Bir saniye!" Geri sesleniyorum.

Söylemek istediklerimi yazmayı bitiriyorum. Kelimeler küçük ama onları okuyabiliyorum. Tek umudum yarın duşta yıkanıp gitmeden önce onları görebilmek. Kalemi çöpe atıyorum ve Graham kapıdan içeri dalmadan hemen önce pantolonumu yukarı çekiyorum.

OceanofPDF.com

İKİNCİ GÜN

OceanofPDF.com

BÖLÜM 18

Rahatlar ve iyi bir gün geçirmeye çalışırsanız çok daha mutlu olursunuz. Sadece etrafınızdaki insanların sizi çok önemsediğini ve sadece güvende olmanızı istediklerini unutmayın. Ne derlerse yapın.

Emin ellerdesiniz. Güven bana.

Sevgiler,

Tess

Titreyen ellerimdeki mektuptan başımı kaldırıyorum. O adam hâlâ önümde duruyordu. Adının Graham olduğunu söylüyor. Görünüşe göre kocam. Ve eğer bu mektuba inanılacaksa, mutlu bir evliliğimiz var. Bu korkunç kaza bir yıl önce tüm hayatımı elimden aldığından beri benimle ilgileniyor.

"Tess?" diyor.

Yüzüne bakıyorum. Bu yabancı çekici, öyle olmadığını söyleyemem. Özellikle de o pahalı koyu renk takım elbisenin içinde. Ama benim kocam? Bu adamla nasıl evli olabilirim? Harry Finch benim hayatımın aşkı. Harry ve ben evleneceğiz. Bilgisayarımın tuşlarına basarak evlenme teklif etti ve sıcak, bol kumsallı bir yere balayına gidiyoruz.

Harry'nin bana verdiği yüzüğü görmeyi umarak sol elime bakıyorum. Birkaç ay boyunca biriktirdiği mütevazı küçük pırlantayı. Ama orada değildi. Onun yerine çok daha büyük bir elmas var, neredeyse utanç verici büyüklükte.

"Bunu kabullenmenin zor olduğunu biliyorum." Graham yanımdaki yatağın kenarına yerleşiyor. Saçları duştan dolayı hâlâ nemli, nemden koyulaşmış kısa saç tellerinde birkaç su damlası parlıyor. "Ama sonra

ilk şoku atlattıktan sonra genellikle iyi olursunuz. Genellikle güzel bir gün geçirirsiniz."

Parmaklarımı siyah saçlarımda gezdiriyorum. Bu kadar kısa olmasına alışamıyorum. Sonra parmak uçlarım kafa derime değdiğinde garip bir şey hissediyorum. Bir yara izi. Kafatasıma bir elektrik çarpıyor ve elimi geri çekiyorum.

Graham gözlüklerini burnuna doğru itiyor. "Ameliyat yaptılar. Beynindeki kanın bir kısmını almak için. Bu yüzden saçlarını kesmek zorunda kaldık ama çoğunlukla yeniden uzadı."

Zekice, tekrar kafa derime uzanıyorum. Saçların bir daha asla çıkmayacağı kabarık deriyi izliyorum. Kafatasımın sağ tarafında C şeklinde uzun bir yara izi var.

"Tanrım," diye mırıldanıyorum.

Graham elime uzanmaya çalışıyor ama ben onu geri çekiyorum. Bu yabancının bana dokunmasına izin vermeye hazır değilim. Henüz değil.

Yatağın karşısındaki süslü elbise dolabına bakıyorum; Graham'la benim daha önceki mutlu hayatımızdaki tüm fotoğraflarımıza. Fotoğraflar bir yıl öncesine, beynime kalıcı hasar veren korkunç bir kaza geçirdiğim zamana kadar olan hayatımızı kapsıyor. Ortadaki fotoğrafa bakıyorum; muhteşem beyaz bir gelinlik giymişim ve Graham smokin içinde feci yakışıklı bir şekilde yanımda duruyor.

"Düğün fotoğrafımızdaki cam neden kırık?" diye sordum.

Bakışlarımı düğün fotoğrafına doğru takip ederek sertçe başını kaldırıyor. "Dün düşürmüşsün. Değiştirmeye fırsatım olmadı."

Fotoğraftaki kırık cama bakıyorum, başımdaki yara izi sızlıyor. Düğün fotoğrafımız kırılmış, paramparça olmuş. Yüzüm çatlaklardan oluşan bir örümcek ağı gibi. Bunda rahatsız edici bir şey var. Çerçeveyi değiştirene kadar neden fotoğrafı kaldırmadı?

"Neden gidip bir duş almıyorsun?" Graham öneriyor. "Ben de aşağı inip işe gitmeden önce bize kahvaltı hazırlayayım."

Bunu ona söylemek istemiyorum çünkü bana çok iyi davranıyor ama Graham odadan çıkacağı için çok rahatladım ve işe gideceği ve bütün gün evin dışında olacağı için daha da rahatladım. Bu yabancının yakınında olmak istemiyorum.

Banyoya döndüm ve kapıyı arkamdan kapattım. Kapıyı kilitlemek için kapı koluna uzandım, ama o zaman kapıda kilit olmadığını fark ettim. Harry ve ben bu evi aldığımızda, banyo kapısında bir kilit vardı. Çok net hatırlıyorum.

Kilit nereye gitti?

Sanırım bir noktada kaldırıldı. Belki de Graham durumumu göz önünde bulundurarak banyoda kilitli kalmamın güvenli olmadığını düşündü. Ama bu odaya her an birilerinin girebileceği fikrinden nefret ediyorum.

Makyaj aynasındaki yansımama bakmak için kendimi zorluyorum. Bu çok garip. Bu benim, ama ben değilim. Ama aynı zamanda kesinlikle benim. Kısa saçlar en sarsıcı kısım, ama yüzüm ince şekillerde farklı görünüyor. Belki de sadece benim fark edebileceğim şekillerde. Gözlerimin etrafında birkaç kırışıklık var. Yanaklarım o kadar dolgun değil.

Ve gözlerimin altında koyu mor halkalar var.

Gece gömleğimi çıkarıp yeni ve parlak tuvaletimizin üzerine bırakıyorum. Parmaklarımı göğsümün çıplak derisinde gezdiriyorum. Hatırladığımdan çok da farklı değil. Ama yıllar ve on yıllar boyunca bu hafıza sorunlarını yaşamaya devam edersem, bu değişecek. Bir gün aynaya doğru yürüyeceğim ve bana bakan yaşlı bir kadın göreceğim.

Düşüncesi bile bir mide bulantısı dalgasına yol açıyor. Karnımı tutarak iki büklüm oluyorum. Sakinleşmem gerekiyor. Yazdığım mektubun dediği gibi, eğer sakinleşir ve kabullenirsem, iyi olacağım.

Sonra kalçamda bir şey fark ettim. Siyah mürekkep.

Birisi kalçama, geceliğimin bittiği yerin üstüne bir cümle karalamış. Kendi el yazıma benziyor ama söylemek zor. Gözlerimi kısarak kelimelere bakıyorum ve ne yazdığını anladığımda içimi bir ürperti kaplıyor.

Graham sana ilaç veriyor.

Aman Tanrım.

O kadar kötü titriyorum ki, bacaklarım altımdan çekilmeden önce tuvalete zorlukla ulaşıyorum. Orada oturup bacağıma karalanmış mesaja bakıyorum. Belli ki onu oraya yazan bendim. Baş aşağı, ben yazsaydım öyle olurdu. Bunu başka kimse yazmış olamaz. Ve Graham'ın göremeyeceğini düşündüğüm bir yere yazmıştım.

Kocam bana ilaç veriyor. Kafamda bir hasar var mı bilmiyorum ama her halükarda bir şeyler oluyor. Bunu bana o yapıyor.

Buradan çıkmam lazım. Polisi aramalıyım.

Banyodan dışarı bakıyorum -Graham aşağı inmiş. Duş almayı unutup banyodan çıkıyorum. Çekmeceleri karıştırıp giyecek bir şeyler arıyorum. Yığınla kadın kıyafeti buluyorum ama hiçbiri bana tanıdık gelmiyor. Tüm eski eşyalarım gitmişti. Weezer tişörtüm. Aziz Patrick Günü'nde her zaman giydiğim tüylü yeşil kazağım. Harry'nin beni bir grunge grubundaymışım gibi gösterdiğine dair şaka yaptığı, sağ dizinde kocaman bir delik olan en sevdiğim mavi kot pantolonum. Her şey gitti.

Ama bunların hiçbirini umursayacak vaktim yok. Bir kazak ve bir kot pantolon seçiyorum, sonra ayaklarımı bir çift göz kamaştırıcı beyaz spor ayakkabıya sokuyorum, o kadar yeni ki hala sert hissediyorum. Etrafta cüzdan ya da herhangi bir para arıyorum - cüzdanımı genellikle giysi dolabının üzerinde tutarım.

Ama hiçbir şey yok. Telefonum da kayıp.

Önemli değil. Buradan parasız çıkacağım ve en yakın polis karakolunu bulacağım. Onlara Graham hakkında bildiklerimi anlatacağım. Eminim bana uyuşturucu verip vermediğini anlamak için kan ya da idrar testi yapabilirler.

Merdivenlerden inerken mümkün olduğunca sessiz olmaya çalışıyorum. Graham'ı tanımıyorum ve neler bilmiyorum. Beni zehirleyebileceğini biliyorum. Ama gitmeye çalışırsam bana saldıracak türden biri olup olmadığını bilmiyorum. Öğrenmemek daha iyi.

Oturma odası sessiz. Harry ve ben burada yaşarkenki halinden çok farklı görünüyor. Zengin ve ünlülerin yaşam tarzlarını anlatan bir dergideki oturma odasına benziyor. Bütün bu eşyaları alacak para nereden geldi?

Mutfakta kızaran ekmek kokusu alıyorum. Kızartma tavasının cızırtısı. Graham ocakta meşgul. Şimdi kaçmak için mükemmel bir zaman.

Ön kapıya ulaşıyorum, bacaklarım sallanıyor. Kendimi çok kaybolmuş hissediyorum. Karakola nasıl gideceğimi bile bilmiyorum. Keşke Harry burada olsaydı. Onu bulmam gerek. Her neredeyse, eminim bana yardım edecektir. Mektupta onun kötü şeyler yaptığına dair yazılanlara inanmıyorum.

Buradan çıkar çıkmaz doğruca polise gideceğim ve Harry'yi bulacağım.

Ön kapının kilidine uzandım. Ama sonra elim birkaç santim kala durdu. Bir kilit var ama içeriden çevrilen bir kilit değil. Onun yerine, bir anahtar deliği var.

Tanrım, bu kapı içeriden kilitli. İçeri giremiyorum.
Dışarı.

Bir hata olduğunu umarak düğmeyi çeviriyorum. Bu
Hayır. Kapının kilidinin anahtarı olmadan bu evden çıkamam.

Burada kapana
kısıldım. "Tess?"

Etrafımda dönüyorum. Graham orada duruyor, sağ elinde bir spatula tutuyor. Kaşlarını kaldırıp bana bakıyor. "Ne yapıyorsun, Tess?"

Terli ellerimi kotuma siliyorum. "Biraz temiz havaya ihtiyacım var. Dışarı çıkabilir miyim?"

"Belki kahvaltıdan sonra." Mutfağa doğru başını sallıyor. "Hadi gel. Yemek yiyelim."

Çığlık atabilirdim. Ona saldırmaya çalışabilirdim. Ama bu ne işe yarar ki? Onu gömleksiz gördüm, kaslı bir adamdı ve benim gibilerin saldırılarını savuşturmakta kesinlikle sorun yaşamazdı. Ve ben bile

Onu bir anlığına devre dışı bıraktım, bu evden anahtarsız çıkamam.

Belki de ona güvendiğimi düşünmesi onun için daha iyidir. Şimdilik. "Tamam," diyorum.

Mutfağa girdiğimde birkaç kez göz kırpmam gerekiyor. Oturma odası gibi, eskiden dökülmekte olan eski iskelet mutfak şimdi yerini... yani hayalimdeki mutfağa bırakmış. Hayalindeki mutfağa sahip bir insan olduğumdan değil, ama Tanrım, bu mutfak muhteşem. Mutfak adasındaki bar taburelerinden birine oturdum. Masanın üzerinde düz dikdörtgen bir alet var.

"O da ne?" diye sordum.

Graham'ın dudakları seğiriyor. "Bu senin telefonun."

Bir telefon! Sadece bir telefon da değil, şu iPhone'lardan biri. Hep onlardan bir tane istemiştim ama bütçemizi çok aşıyordu. Ama artık sadece hayalimdeki mutfağa değil, hayalimdeki telefona da sahibim.

Ama bunların hiçbiri önemli değil. Önemli olan tek şey bu telefonla 911'i arayabilmem. Polise bu deli adamın beni rehin tuttuğunu, uyuşturduğunu ve beni bu muhteşem evde yaşamaya zorladığını söyleyebilirim ama bu konunun dışında. Burada kapana kısıldım.

Ve şimdi yardım çağırabilirim. Ama bunu yapmak için doğru anı beklemeliyim.

Ön kapıyla aynı anahtar deliğine sahip gibi görünen arka kapıdan bir tırmalama sesi gelir. Graham kapıya doğru yürür ve anahtarları almak için cebine uzanır. Kapının kilidini açıyor ve güzel bir golden retriever mutfağa giriyor. Köpek bana doğru bir hamle yapıyor ve bir an için korkuyorum, ta ki köpek elimi yalayana kadar.

"Ne..." İdare ediyorum. "Bu da ne?"

Graham bana gülümsüyor. Bacağıma karaladığı kelimelere rağmen kötü biri gibi görünmüyor. İyi birine benziyor. Yani, bana kahvaltı hazırlıyor. Ve beni rehin tutuyor olsaydı, neden bana bir telefon versin? Bu hiç de

oldukça mantıklı. Ama yine de bu durumla ilgili hiçbir şey mantıklı değil.

"Bu Ziggy," diyor. "O bizim köpeğimiz. Sizin . Geçen yıl geçirdiğin kazadan sonra aldık onu."

Ziggy. Onun adını duyunca donup kalıyorum. Graham bunun Harry'nin evcil kuşuyla aynı isim olduğunun farkında mı? Eminim bilmiyordur. Kendime verdiğim başka bir gizli mesaj gibi görünüyor.

Elimi köpeğin tüylerinde gezdiriyorum. Etkisi anında sakinleştirici oluyor. Bir keresinde bir hayvanı sevmenin bir tür terapi olduğunu okumuştum. Ziggy bana bakıyor, yüz ifadesi neredeyse bir gülümsemeye benziyor. Onu anında sevdim.

Graham üç dilim pastırmayı iki tabağa sıyırıyor, sonra bana çoğu siyah olan bir parça kızarmış ekmek veriyor. Kahvaltımızı hazırlarken onu izledim ama onu yeme şansım yok. Ne de olsa ben mutfağa gelmeden önce içine ne koyduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Tabii ki, eğer kendine bir tabak hazırlıyorsa, içinde zehir olma ihtimali düşük. Ama belki de yemeyecek, sadece yiyormuş gibi yapacak. Ya da belki de zaman içinde yavaş yavaş eser dozlarda yutarak zehre karşı bağışıklık geliştiriyordur.

Mutfakta bir zil sesi yankılanıyor. Önce bir arama olduğunu düşünüyorum ama telefonuma baktığımda ekran hâlâ siyah. Çalan Graham'ın telefonuydu.

"Üzgünüm, Tess." Ekranı kaydırıyor. "Buna bakmam gerek."

Graham kulağında telefonla oturma odasına girer. Derinden gelen sesi odanın dışına taşıyor - işle ilgili bir arama gibi geliyor. Ne iş yaptığını merak ediyorum. O benim kocam ve ben onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Soyadını bile bilmiyorum.

Tek bildiğim bana çok kötü bir şey yaptığı.

İki tabak siyah tost ve yanmış domuz pastırmasına bakıyorum. Çekici görünmüyorlar, ama lekeli olabileceklerini bildiğim için daha da az çekici görünüyorlar. Ya da en azından benimki lekeli olabilir. Oturma odasına doğru bakıyorum.

Graham'ın arkasının dönük olduğundan emin olmak için. Sonra hızlıca iki tabağı değiştiriyorum.

Yaptığım bir sonraki şey cep telefonumu almak oldu. Daha önce hiç iPhone kullanmamıştım ama parmaklarımın bir şekilde ne yapacağını bilmesi çok garip. Telefon başparmağımın altında açılıyor ve bir telefon görüşmesi yapmak için ekranı getirmek üzere hangi düğmeye basacağımı tam olarak biliyorum. Ve kimi arayacağımı da biliyorum.

911'i aradım.

"911 Operatörü. Acil durumunuz nedir?"

Sesimi birkaç kademe alçaltıyorum. "Kocam beni evimizde rehin tutuyor. Lütfen bana yardım edin." Diğer odadan Graham'ın kendi aramasını sonlandırdığı duyuluyor. Fazla zamanım yok. "Bu benim adresim."

Adresimi söyledim ve operatör bir şey söyleyemeden telefonu kapattım.

Graham telefonunu hâlâ avucunda tutarak odaya geri döner. Gözlerinin rengiyle uyumlu mavi kravatını düzeltiyor. Polisin buraya gelmesinin ne kadar süreceğini merak ediyorum. Evimize daldıklarını ve Graham'ın onları etkilemeye çalıştığını hayal ediyorum... ya da belki yaptıkları için kekeleyerek bahaneler uydurduğunu. Ama polis bunu yemez. Yani, kapıdaki kilit açıkça hapsedildiğini gösteriyor. Bunu saklayamaz.

"Her şey yolunda mı, Tess?" diye sorar.

"Evet, tabii ki." Gülümsemeye zorluyorum. Her şey gibi davranmalıyım, yoksa ne yapacağını Tanrı bilir. Ya bir rehine durumuna dönüşürse?

Dikkatle tabağıma bakıyor. "Yemek yemiyorsun."

Tost ve bakıyorum. Kızarmış ekmek çıtır çıtır yanmış, pastırma ise simsiyah. Yenilebilir hale getirmek için tostun çoğunu kazımam gerekecek. Ve yemek için gerginim. Ta ki Graham oturup yemeğini yemeye başlayana kadar. Yemek yiyeceğini düşündüğü tabak bu değildi ve belli ki güvenli olduğunu düşünüyor, bu da benim yemeğimin güvenli olması gerektiği anlamına geliyor.

Ama hala iştahım yok.

Ziggy yanımda inliyor. Elimi yalıyor ve umutla bana bakıyor. Tabağımdan bir parça pastırma alıp ona uzatıyorum. Tıka basa yiyor.

Graham'ın çenesi sıkıştı. "Keşke onu masadan beslemeseydin."

"Özür dilerim," diyorum, Ziggy'ye ikinci bir parça pastırma uzatırken bile. "Bilmiyordum."

"Doğru, ama... sağduyu, Tess."

"Tabii ki haklısın," diyorum. Ve Ziggy'ye bir parça daha pastırma uzatıyorum.

Graham beni izliyor, gözleri kısılmış. "Aç değil misin?"

"Sadece acele etmiyorum." Telefonumun saat göstergesine baktım. 911'i arayalı sadece birkaç dakika olmuştu. Buraya gelmeleri ne kadar sürer? Böyle bir durumda sirenleri kullanacaklarını varsayıyorum. Belki de kullanmazlar. "Peki, nasıl tanışmıştık?"

Graham'ın dudaklarının sağ köşesi yukarı kıvrılıyor. "Aslında, senin hayatını kurtardım."

"Gerçekten mi?"

Başını sallıyor. "Bir restorandaydık ve sen benden birkaç masa uzaktaydın. Boğuluyormuşsun gibi bir ses çıkardığını duydum. Arkamı döndüm ve tüm yüzün maviye dönüyordu. Ben de yanına geldim ve Heimlich yaptım."

Çatalımla tostun üzerindeki siyahı biraz sıyırıyorum. "İnsanlar boğulurken hiç ses çıkarmazlar sanıyordum."

"Evet, yaptın." Saatine baktı. "Sana içecek bir şeyler getireyim."

Sandalyesinden kalkıp buzdolabından bir kap almasını izliyorum. Lavabonun üstündeki dolaptan bir bardak çıkarıyor ve büyük bir bardak dolusu kan kırmızısı sıvı döküyor. Bu da ne böyle?

"O da ne?" diye sordum.

"Nar suyu." Bardağı mutfak adasına getiriyor ve önüme bırakıyor. "Bu senin favorin."

Burnumu kırıştırıyorum. "En sevdiğim mi?"

"Oh evet." Oturur ve pastırmasından bir ısırık daha alır. "O şeyi seviyorsun. Dün ikinci bardağı içtin. Dışarı çıkıp daha fazla almam gerekecek sandım."

Ciddi mi bu? Bu doğru olamaz. O şeyi içerken kendimi vampir gibi hissederdim. Ve her halükarda, bana verdiği hiçbir şeyi içmeyeceğim. Polis geldiğinde kendimde olmak istiyorum.

Bir kaşını kaldırıyor. "Denemeyecek misin?"

"Susamadım."

"İyi olduğuna emin Tess?" Başını yana eğiyor. "Kendinde değil gibisin. Belki de doktora gitmeliyiz."

Doktoruma gitmekten bahsedildiğinde bile göğsümde bir yumruk sıkılıyor. Doktora gitmekten nefret ediyorum. Çocukken anneme meme kanseri teşhisi konulduğundan beri doktorlardan nefret ediyorum. Bir hastaneye girmek bile beni hasta ediyor.

"Hayır," dedim. "Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim."

"Emin misin?" Mavi gözleri gerçekten endişeli bir ifadeyle doluyor. Görünüşe göre, mükemmel bir aktör. "Çünkü eğer kendini iyi hissetmiyorsan, doktora görünmeliyiz."

Tekrar itiraz etmek için ağzımı açıyorum ama daha kelimeleri çıkaramadan kapı çalıyor ve ardından kapıya yüksek sesle vuruluyor.

Polis arıyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 19

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Graham'ın neredeyse hiç değişmeyen yüz ifadesini izliyorum. Hiç endişeli görünmüyor. Polisin kapıda olduğunun farkında mı? Buradan kelepçelenerek çıkarılacağının farkında mı?

Oturduğu yerden kalkarak masadan aldığı peçeteyle dudaklarını sildi. "Kim olabilir acaba? Camila yarım saatten önce gelmez..."

Camila'nın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama Graham'ı ön kapıya kadar takip ederken kalbim küt küt atıyor. Ön camlardan polis arabasının ışıkları yanıp sönüyor ve onu görünce duraksıyor. "Kahretsin," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

Aynen öyle. O piç enselenecek.

Elini cebine atar ve ön kapının kilidini açmak için anahtarı çıkarır. Mavi üniformalı tek bir memur orada duruyor. Omuzlarım rahatlayarak çöktü. Tanrı'ya şükürler olsun. Bu kâbus sona ermek üzere.

"Merhaba, Bay Thurman," diyor memur. Kiminle konuştuğunu bilmiyorum ama sonra Thurman'ın Graham'ın soyadı olduğunu fark ediyorum. "Rahatsız ettiğim için üzgünüm ama bu evden bir 911 çağrısı aldık..."

Dişlerimi sıkıyorum. Burada neler olduğunu anlamıyorum. Memur neden kocamla bu kadar samimi? Ve neden hapsedildiğim bir 911 çağrısına cevap verdiği için özür diliyor? Neden biz konuşurken Graham'ı kelepçelemiyor?

Graham bana doğru bir bakış fırlattı. "Tanrım, Tess, yine 911'i mi aradın?"

Ağzım açık kalıyor ama hiçbir kelime .

Graham memura, "Telefonundan devre dışı bırakmayı denedim," diyor. "Ama nasıl yapacağımı bulamadım. Bir kez daha denemem gerekecek. Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Polis başını öne eğer. "Endişelenmeyin, Bay Thurman. Sadece her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedim."

Bu sözlerle nihayet sesimi buldum. "Her şey yolunda değil!" Patladım. "Evimizin kapısına bak! Bu adam beni burada rehin tutuyor! Bana uyuşturucu veriyor!"

Memur kocamla bakış alışverişinde bulundu. "Bayım. Thurman..."

"Sorun yok Frank," diyor Graham. "Bununla ben ilgileneceğim..." "Bununla başa çık!" Gözlerim yaşardı. "Kilitledin beni bu eve sok!" Ön kapıya koştum ve kilidi gösterdim. "Şuna bak! Ne tür bir psikopat karısına bunu yapar?"

"Tess." Graham'ın sesi naziktir. "Seni tutsak olarak tutmuyorum. Kilit senin kendi güvenliğin için. Sen... senin uzaklara gitme eğilimin var. Bu güvenli değil..."

"Güvenli değil!" Gözümden bir damla yaş kaçıyor ve çaresizce gözyaşımı siliyorum. "Ben bir yetişkinim. Eğer evden çıkmak istiyorsam, bu benim hakkım!"

"Bayan Thurman," dedi polis. Bu etiketten kıllanıyorum. Bayan Thurman. Ben Bayan değilim. Ben Tess Strebel'im. Ve şimdiye kadar Tess Finch olmam gerekiyordu. "Kocanız sadece sizi güvende tutmaya çalışıyor. Kazadan dolayı hafıza problemleri yaşadığınız için yasal vasiniz o. Bunu kanıtlayacak belgeleri var."

Ellerim yumruk oldu. "O evrakları gördün mü?" "Evet, hanımefendi. Gördüm."

Yanaklarım yanıyor. Memurun pürüzsüz yüzünde bariz bir acıma var. Graham'a bakıyorum ve o da yorgun görünüyor. Bu durumu daha önce defalarca yaşamış olabileceğimiz aklıma geliyor. Belki onlarca kez.

Graham korkmuş görünmüyor. Sadece gününe devam edebilmek için bunun bitmesini istiyor gibi görünüyor.

Graham memura, "Camila birazdan burada olur," diyor. "Tess'i temiz hava alması için dışarı çıkarmasını sağlayacağım. Bize bir şey olmaz."

Polis başını sallar ve öylece çekip gider. Öylece çekip gidiyor. Sanki Graham kesinlikle yanlış bir şey yapmamış ve ben de neler olduğunu bilmeyen deli bir kadınmışım gibi.

Ve en kötüsü de, belki de gerçek budur diye endişeleniyorum.

O gider gitmez Graham yüzünü bana döndü. Kaşları birbirine karışmıştı. "Tess, 911'i aramaya devam edemezsin. Bu doğru değil. Yapacak daha iyi işleri var."

Onu beni zehirlemeye çalışmakla suçlamaya başlıyorum ama kelimeler dudaklarımda kalıyor. Beni zehirlemek ya da rehin tutmak isteyen birine benzemiyor. İşiyle ve hafızasını kaybetmiş eşiyle başa çıkmaya çalışan bir adama benziyor. Belki de kendime bıraktığım mesaj yanlıştı. Belki de yazarken kafam karışıktı.

Sonuçta, kocam bana ilaç mı veriyor? Bu oldukça çılgınca bir düşünce.

Bütün vücudum sönüyor. "Özür dilerim. Düşündüm ki..."

"Ah, Tess." Yanıma geliyor ve neredeyse bana sarılacakmış gibi görünüyor ama son anda elini omzuma atıyor. Eli büyük ve sıcaktı. Her şeye rağmen rahatlatıcı. "Bunun senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum. Gel hadi. Mutfağa dönelim ve kahvaltıyı bitirelim."

Sessizce başımı sallıyorum ve onu mutfağa kadar takip ediyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 20

Camila üst katı temizlerken ben kanepede oturmuş, geniş ekran yüksek çözünürlüklü televizyonumuzda televizyon izliyorum. Camila benim bakıcım. Böyle söylemezler.

-O temizlikçi ama gerçekte ne iş yaptığı belli. Onsuz evden çıkmama izin yok. Ön ve arka kapıyı açan anahtar sadece onda var.

Ama ne var biliyor musun? Ben iyiyim. Mektubumda kendime verdiğim öğüdü tuttum ve rahatlamaya çalışıyorum. Bacağıma neden öyle bir şey yazdığımı hâlâ anlamış değilim ama doğru olması mümkün değil. Graham elinden gelenin en iyisini yapıyor. Beni uyuşturmaya çalışmıyor. Artık buna inanmıyorum.

Ziggy yanımdaki kanepede yatıyor, başı kucağımda. Televizyon izlerken dalgınca tüylerini okşuyorum. İlk başta haberleri açtım, son on yılda hangi olayların yaşandığını merak ediyordum. Ama hemen ardından bunun kötü bir fikir olduğunu düşünmeye başladım. Haberler, tanımadığım politikacı isimleri ve dünyanın durumuyla ilgili dehşet verici ifşaatlarla doluydu. O kadar rahatsız ediciydi ki kanalı değiştirdim. Nasıl olsa yarına kadar her şeyi unutacakken haberlerle kendimi üzmenin bir anlamı yoktu.

Onun yerine The Price is Right'ı izliyorum. Eskiden bu programı Harry ile birlikte izlemeyi çok severdim çünkü fiyatları tahmin etmede inanılmaz derecede iyiydi. Mektupta Harry'nin artık hayatımın bir parçası olmadığına dair güvence verilmiş olsa da, bu hala aklımın almadığı bir şey. Ama bu programı izlemek onu biraz daha az özlememi sağlıyor.

Yarışmacılar bir fritözün fiyatı için teklif veriyorlar, bu her neyse. Gülünç derecede abartılı bir şey gibi görünüyor, ancak kendi mutfağımızda bir fritöz olduğunu öğrenmek beni hiç şaşırtmazdı. Ama benim

ne kadara mal olduğu hakkında bir fikrim yok. Tahmin bile edemiyorum. Bin dolar mı? Elli dolar mı? Hiçbir şey beni şaşırtmaz.

Telefonum sehpanın üzerinde duruyor ve küçük bir vızıltı çıkarıyor. Kalbim hızlanıyor. Arayan Lucy mi yoksa babam mı? Telefonumda ikisinin de numarasını buldum ve her ikisine de beni aramaları için endişeli, abuk sabuk mesajlar bıraktım. Eski hayatımdan biriyle konuşmak için çaresizim.

Ama telefonu açtığımda, bilinmeyen bir numaradan mesaj geldi:

$121.

Telefonuma kaşlarımı çatıyorum. Bir cevap yazıyorum:

Kim bu?

Belki de bir tele-pazarlamacıdır. Telepazarlamacılar kısa mesaj gönderir mi? Böyle bir şey hatırlamıyorum ama artık işler değişti. Para içeren her mesaj bir dolandırıcılık olmalı.

Hava fritözü için 121 dolar.

Gözlerim açıldı. Neler oluyor? Neden biri bana fritöz için teklif mesajı atıyor?

Ardından sunucu izleyicilere "Hava fritözünün gerçek fiyatı yüz yirmi dört dolar" diye anons eder.

Tekrar yazıyorum: **Harry?**

Olamaz, değil mi? Harry gitti. Mektupta öyle yazıyordu. Graham böyle söyledi.

Bir cevap bekliyorum. Ekranda üç küçük baloncuk tekrar tekrar yanıp sönüyor. Bir dakika sonra nihayet geliyor:

Benimle tanış.

Bunun benimle dalga geçen biri olması tamamen mümkün. Ama ben ve Harry için The Price is Right'ı izlemek, hafta içi sabahları boş kaldığımız zamanlarda yaptığımız bir şeydi. Bunu başka kimse bilmez.

Ve eğer oysa, ne istiyor?

Ama önemli değil. Eğer bu gerçekten Harry ise, eğer böyle bir şans varsa, onunla buluşacağım. Görüşmememin imkanı yok.

Camila üst kattaki işi bittikten sonra Ziggy'yi birlikte köpek parkına götürebileceğimizi söyledi. Saatime baktım, on buçuktu. Muhtemelen yukarıda işi bitmek üzeredir. Ben de cevabımı hazırladım:

Saat 11'de köpek parkında buluşalım.

Cevap neredeyse anında gelir:

Ben de orada olacağım.

Ve birkaç saniye sonra: **Bu mesajları sil.**
Bana söylediği gibi yapıyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 21

Saat on bire beş kala, Camila ve ben köpek parkına doğru yola çıktık.

Ziggy'ye bir tasma taktım ve bizimle dışarı çıktığı için neredeyse delicesine mutlu. Keşke ben de köpeğimin parka gitmekten duyduğu mutluluğu herhangi bir şeyden duyabilseydim. Hafıza sorunlarımın anı yaşamama yardımcı olacağını düşünürdünüz ama olmuyor.

Gerçi dürüst olmak gerekirse, fritözün fiyatıyla ilgili o mesajı almadan bir dakika önce çok daha mutluydum.

"Ne zamandır bizim evde çalışıyorsun?" Kaldırımda birlikte adım atarken Camila'ya soruyorum.

Camila bana göz kırpıyor. Çok güzel, erkeklerin hakkında şiir yazdığı türden bir kadın. Şimdiye kadar gördüğüm en uzun kirpiklere sahip iri kahverengi gözleri ve dolgun dudakları var. Belli ki bu özelliklerle doğmuş - sahte kirpikler ya da dudak dolgusu yok. En kötüsü de ne kadar muhteşem olduğunun farkında bile görünmüyor. "Yaklaşık bir yıl. Kazadan beri."

"Yani muhtemelen benim hakkımda her şeyi biliyorsun, öyle mi?"

Bana dişlerini biraz fazla gösteren bir gülümseme atıyor ama garip bir şekilde sevimli. "Dene beni."

Tırnağımı ısırıyorum, kendimle ilgili son yedi yılda değişmemiş olabilecek bir gerçeği düşünmeye çalışıyorum. "Doğum günüm ne zaman?"

"Sakin ol! On dört Şubat Sevgililer Günü. Hediye konusunda hep kazık yediğini söylemiştin."

Bu doğru. Harry ile tanışmadan önce çıktığım her erkek doğum günü hediyemi ve Sevgililer Günü hediyemi tek bir hediyede birleştirirdi. Ancak Harry her iki olayın da ayrı ayrı kutlanması gerektiği konusunda ısrar etti. Bu yüzden

Doğum günümde gece yarısını bir dakika geçe doğum günü hediyemi, ertesi akşam da Sevgililer Günü hediyemi ver.

Graham'ın ne iş yaptığını merak ediyorum. "En sevdiğim film hangisi?" diye soruyorum.

Dedi ki. "Beni pek düşünmüyorsun, değil mi? Bu Prenses Gelin. Besbelli!"

"En sevdiğin şarkı?"

"Hileli soru." Yine o dişlek sırıtışını gösteriyor. "Berabere. "Unchained Melody" ve "Hey Jude" arasında."

Bir noktada, tüm bu küçük bilgileri Camila ile paylaşmış olmalıyım. Ama onunla daha bu sabah tanışmış olmama rağmen hakkımda bilinmesi gereken her şeyi biliyor olması garip. Ayrıca bu biraz haksızlık gibi.

"Şimdi sıra sende," diyorum, Ziggy öne doğru atılıp vücudumun sarsılmasına neden olurken. "Senin hakkında bir şeyler bilmek istiyorum."

Ellerini ceketinin ceplerine sokuyor. "En sevdiğim film Do the Right Thing. Doğum günüm 2 Mart. Merak etme, hatırlamayacağını bildiğim için telefonuna programladım."

Başımı salladım. "Hayır, öyle şeyler değil. Senin hakkında başka kimsenin bilmediği bir şeyi bilmek istiyorum."

Kaşları havaya kalktı. "Bu biraz kişisel, değil mi? Özellikle de kafanda benimle daha bu sabah tanıştığını düşünürsek."

"Bu doğru," diye kabul ediyorum. "Ama sen bütün bir yıl boyunca her gün benimle birlikteydin. Ayrıca, sırlarını yarın hatırlamayacak birinden daha iyi kime anlatabilirsin ki?"

Ellerini kalçalarının üzerine koyar. "Çok ikna edicisin, değil mi?"

"Bana başarılı bir iş kadını olduğum söylendi."

Yüzünde eğlenmiş bir ifade var. "Tamam, bir tane buldum. Bu daha önce hiç kimseye söylemediğim bir şey. Asla."

Boştaki elimi göğsüme bastırıyorum. "Sırrın benimle güvende."

"Ben anaokulundayken, öğretmenim sınıfın arkasındaki ellerini yıkamak için alyansını çıkardı. O ellerini yıkarken ben de onun alyansını aldım ve..." Derin bir nefes alır. "Ben yedim."

Bu söylemesini beklediğim son şeydi. Her şeye rağmen bir kahkaha patlattım.

"Bu hiç komik değil!" Camila ağlıyor ama o da gülüyor. "Bu yükü yirmi yıldır taşıyorum! Bu konuda kendimi çok kötü hissettim! Her yerde onu . Okulu ağlayarak terk etti!"

"O zaman neden yedin?"

"Bilmiyorum! Beş yaşındaydım!"

O kadar çok gülüyorum ki gözlerimden yaşlar akıyor. Kıkırdamalarım arasında, "Bunu mezara götüreceğim. Söz veriyorum."

Ciddiyetle başını sallıyor. "Teşekkür ."

Camila'nın itirafı aramızdaki gerginliği biraz olsun azalttı. Ben Ziggy'nin tasmasını tutarken ve Camila omzundaki çantasının ipini ayarlarken, birlikte takılan iki kız arkadaş olabilirdik. Olduğumuzdan çok daha fazlası. Artık onu biraz daha iyi tanıdığıma göre, bu sabah beri aklımdan geçen soruyu soracak kadar cesur hissediyorum:

"Graham hakkında ne düşünüyorsun?"

Bir an için yürümeyi bırakıyor ve merakla bana bakıyor. "Graham iyi biri," diyor dikkatle. "Neden sordunuz?"

"Neden sormayayım ki?" Ben işaret ettim. "Yani, onunla daha bu sabah tanıştım ama görünüşe göre son dört yıldır onunla evliymişim."

Camila gülüyor. "Evet, eminim bu senin için gariptir." "Öyle mi düşünüyorsun?"

Spor ayakkabısıyla kaldırımdaki bir çatlağa tekme atıyor. "Merak etme. Sana istemediğin hiçbir şeyi yaptırmayacak. Yani, bu gece."

Ne dediğini anlamam bir saniyemi aldı. Graham benim kocam. Ve bu gece beni bekliyor olabilir

için...

"Tanrım, bunu yapamam!" Parmaklarım Ziggy'nin tasmasını sıkıca kavrıyor. "Onu tanımıyorum bile!"

"Sakin ol. Az önce söyledim, sana

sormayacak." "Nereden biliyorsun?"

Bir omzunu kaldırıyor. "Akşamları birkaç kez etrafta takıldım. Genellikle akşam yemeği saatinde oldukça halsiz oluyorsun. Neredeyse her zaman hemen yatağa gidiyorsun."

Kalçama karalanmış kelimeleri düşünüyorum. Graham sana ilaç veriyor. Eğer akşamları bana ilaç veriyorsa, akşam yemeği saatinde aniden halsizleşmem mantıklı olurdu. Bu sözleri bir tür paranoyak sanrı olarak görüp omuz silkmiştim ama artık o kadar emin değilim. Bir şeyler oluyor. Ne olduğunu bilmem gerek.

Camila'ya bakıyorum. Şimdi kendimi ona daha yakın hissediyorum ve çaresizce ona aldığım mesajdan bahsetmek istiyorum ama ona nasıl güvenebilirim? O Graham için çalışıyor, benim için değil. Son mesaj o kadar ısrarcıydı ki her şeyi sildim. Bu bana çenemi kapalı tutmam gerektiğini düşündürüyor.

Tabii ki Camila da benimle köpek parkına geliyor. O duymadan oradaki herhangi biriyle nasıl konuşacağım?

Köpek parkına vardığımızda göğsüm sıkışmaya başladı. İçeride köpekleriyle birlikte oldukça fazla insan var, özellikle de kuşluk vakti için, sanırım bu iyi bir şey. Kalabalığı tarayıp tanıdık bir yüz arıyorum. El ele tutuşan bir çift var. Uzun boylu bir adam, en az kırk yaşında olmasına rağmen son zamanlarda büyüme atağı geçirmiş gibi birkaç santim kısa kot pantolon giyiyor. Üniversite çağında bir kız telefonuyla yüksek sesle konuşuyor. Ve beyzbol şapkalı, kalın sakallı ve güneş gözlüklü başka bir adam.

"Ziggy ile içeri girebilirsin," diyor Camila. Çantasına vuruyor. "Ben dışarıda oturup kitap okuyacağım."

Ona göz kırpıyorum. "İçeri girmiyor musun?"

Alay ediyor. "Kulağımın dibinde havlayan köpeklerin olduğu, köpek dışkılarıyla çevrili o kalabalık köpek parkında oturmak mı? Hayır.

Teşekkürler." Köpek parkının girişinden yaklaşık yirmi adım ötedeki bir bankı işaret ediyor. "Bana ihtiyacın olursa burada olacağım."

Ona ne için ihtiyacım olacağını hayal bile edemiyorum. Sonuçta eve nasıl gideceğimi biliyorum. Ama evimizdeki kilit durumu göz önüne alındığında, beni yalnız bırakmasına izin verilmediğini tahmin ediyorum. Seçtiği bank, köpek parkının tek çıkış yolunu mükemmel bir şekilde gösteriyor. Umarım okuduğu şey her neyse çok dikkat çekicidir.

Ziggy hevesinden neredeyse parkın kapısını kıracaktı. Kapının mandalını açıyorum ve içeri giriyoruz. Tasmasını çözüyorum ve artık özgür. Kazacak bir yer bulmak için parkın etrafında koşturuyor. Bu sırada ben de köpek parkındaki bir banka oturup parkta oturanları tarıyorum.

Çifti hemen eliyorum. Birbirlerine çok düşkünler. Bir noktada, kadın elini adamın cebine sokuyor-ew. Üniversite çağındaki kız sakız patlatıyor ve telefonuyla coşkulu bir konuşma yapıyor. Parka girmem umurunda bile değildi.

Geriye iki adam kalıyor.

Uzun adama bakıyorum. Tanıdık geliyor mu? Büyük bir buldogun tüylerini okşamak için eğilmesini izliyorum. köpek parkında göz göze geliyoruz. Bana göz kırpıyor.

"Bu o değil."

Başımı yana çevirdim. Ben uzun adamı incelerken, diğer adam -güneş gözlüklü, sakallı ve Mets şapkalı olan- oturdu. Ziggy de fark etti ve ona doğru koştu. Adam elini cebine atıyor, bir ödül maması çıkarıyor ve Ziggy mutlulukla elinden yiyor.

"Affedersiniz," dedim. "Lütfen köpeğimi sormadan beslemeyin."

Adam bana bakmak için yüzünü kaldırdı. Gözlerini görebilmem için güneş gözlüklerini çıkardı ve...

Aman Tanrım. Bu Harry.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 22

Bu Harry. Gerçekten o. Buna inanamıyorum bile.

"Harry!" Kendime engel olamıyorum. Kollarımı ona doluyorum ve bu sabah uyandığımdan ve tüm hayatım alt üst olduğundan beri bütün gün istediğim ve ihtiyaç duyduğum kucaklamayı alıyorum. Harry de en az onun kadar ihtiyacı varmış gibi bana sarılıyor ve bir anlığına ikimiz de birbirimize yapışıyoruz. Hala aynı tanıdık kokuyu taşıyor. Dial sabun ve kullandığı, ön yüzünde ormancı resmi olan şampuan.

Yüzümü kaldırıp dudaklarımı onunkilere yaklaştırıyorum ama beni nazikçe itiyor. Yüzünde acı dolu bir ifade var. Yine de içimde hissettiğim acıyla kıyaslanamaz bile.

"Harry..."

"Yapamayız." Gözlerini gizlemek için güneş gözlüklerini burnuna geri itiyor. Gözlükleri, sakalı ve kasketiyle onu tanımak zordu; çok farklı görünüyordu. "Camila tam orada. Görecektir."

"Ama-"

"Lütfen, Tess. Bunu daha da zorlaştırma."

Sesindeki hayal kırıklığı içimde hissettiklerimi yansıtıyor. Bu adam benim nişanlım. Neden onu öpemiyorum? Bunu yapamıyorsam dünyada yanlış giden bir şeyler var demektir.

Ama o çok istediğim tutkulu öpücük yerine, aramızda bir metre mesafe kalsın diye banktan aşağı kayıyor. Kindle'ında bir şeyler okuyan Camila'ya bakıyorum. Bizi fark etmiş gibi bile görünmüyor.

"Hatırladığım son şey," diyorum, "seninle nişanlı olduğum. O evde birlikte yaşıyorduk ve düğünümüzü planlıyorduk. Ve balayımızı..."

Harry çarpık bir gülümsemeyle, "Bol kumsallı, sıcak bir yer," diye bitiriyor.

"Yine de hiç evlenmedik." Kelimeleri söylerken sesim kırılıyor. "Ve şimdi Graham Thurman adında bir adamla evliyim. Bu nasıl oldu?"

Harry'nin kaşları güneş gözlüğünün kenarından birbirine çarpıyor. "Bilmiyorum, Tess. İstediğim bu değildi. Bundan eminim."

"Başka biriyle mi evlisin?"

"Hayır." Başını sallıyor. "Senden başka hiç kimse olmadı."

Gözlerimi kaçırıyorum. Bu konuda konuşmaya devam edemem, yoksa ağlayacağım. "Bu sabah kendime bir not buldum. Bacağıma yazdım, benden başka kimsenin görmeyeceği bir yere. Diyordu ki... Graham bana ilaç veriyordu."

"Evet. Sen de bana bunu söylüyordun."

"Ben... Ben mi?"

Harry kafasındaki beyzbol şapkasını düzeltiyor. Saçlarını özlüyorum; ne yaparsa yapsın, her zaman tepeden biraz yukarı doğru sarkmasını. Onunla birlikte olmayı o kadar çok istiyorum ki, fiziksel olarak acı veriyor. Özellikle de çok yakınımda olduğu için, uzanıp ona dokunabilirim. "Yaklaşık bir ay önce benimle iletişime geçtin. Beni buldun ve tanıştık. Bana geçirdiğin kazadan ve Graham hakkındaki şüphelerinden bahsettin ve benden sana yardım etmemi istedin."

"Ve...?"

"Elbette yardım etmeye çalıştım. Ama çok zor oldu." Camila'ya bir bakış atıyor. "Seni yalnız yakalamak çok zor. Ve tabii ki her sabah bir gün önce olan her şeyi unutuyorsun, bu yüzden sıfırdan başlamak zorunda kalıyoruz ve bana her zaman inanmıyorsun."

Gözlerimi kaçırıyorum. "Ben... Ben özür dilerim. Neye inanacağımı bilmek zor. Graham bana her gece hafızamı kaybettiğimi söyledi."

"Doğru, ve bu garip." Harry bana bakıyor ama gözlerini gizleyen güneş gözlükleri yüzünden ifadesini okumak zor. "Bazı doktorlarla konuştum ve dediler ki

Her gece böyle hafızanızı kaybetmek... Beyin hasarından beklenecek bir şey değil. Daha çok bir ilaçtan beklenebilecek bir şey, ancak böyle bir şey yapabilecek herhangi bir ilaç ismi veremediler."

Kendimden utanarak kafatasımın sağ tarafındaki yara izine uzanıyorum. "Ama bir kaza oldu. Bir yara izim var."

"Kaza geçirdiğinize itiraz etmiyorum. Sadece size bunu yapanın kaza olup olmadığını merak ediyorum."

"Yani..." Dudağımı o kadar sert ısırıyorum ki kanadığımdan endişeleniyorum. "Bunun doğru olduğunu düşünüyorsun. Graham'ın bana ilaç verdiğini düşünüyorsun."

"I..." Burnunun kenarını çimdikliyor. "Evet. Ben de aynen öyle düşünüyorum."

Orada oturmuş, ellerime bakıyor ve bu bilgiyi özümsüyordum. Tüm bunların sadece bir hayal olduğunu düşünerek daha mutlu oluyordum. Ama bu gerçek. Graham bunu bana gerçekten yapıyor.

"Artık bildiğime göre," diyorum, "onun yanında dikkatli olacağım. Kendisi yemediği ya da içmediği sürece bana verdiği hiçbir şeyi yemeyeceğim ya da içmeyeceğim."

"Evet..." Harry bankta kaykılır. "Mesele şu ki, bu sözleri bana defalarca söyledin. Sana ilaç verdiğini biliyordun. Bundan kaçınmaya çalıştın. Ve... ertesi gün, hiçbir şey değişmedi. Hâlâ hafızanı kaybetmiş durumdasın."

"Yani... belki de bu bir uyuşturucu olmadığı anlamına geliyordur?"

Beyzbol şapkasının kenarını aşağıya doğru çekiyor. "Belki. Bilmiyorum."

Ziggy ağzında bir sopayla koşarak yanıma geliyor. Sopayı kucağıma koyuyor ve beklentiyle bana bakıyor. Sopayı alıp parkın bir ucundan diğer ucuna fırlatıyorum. Deliler gibi peşinden koşuyor.

"Ya havalanırsak?" Ben söylerim. "Sen ve ben. Hemen şimdi gitsek nasıl olur? Ziggy'yi de yanımızda götürürüz."

Harry üzgün bir gülümsemeyle parlıyor. "O kadar basit değil." "Neden değil?"

"Çünkü o senin kocan." Parmaklarıyla işaretliyor. "Ayrıca, o senin yasal vasin. Benimle gelirsen, kendi isteğinle gelmiş olsan da olmasan da seni kaçırırım."

Sözlerini özümserken göğsüm sıkışıyor. Bunun doğru olamayacağına inanmak istiyorum ama içimde haklı olduğuna dair bir his var. Bu sabah polis geldiğinde, söyleyeceklerimi dinlemediler bile. Neler olup bittiğini anlayamayacak kadar akıl sağlığımın yerinde olmadığını düşündüler. Harry aksini söylese bile inanmayacaklardı.

"Graham'ın yukarıda bir masası var," dedi Harry. "Bana söylediğin buydu. Her zaman kilitli olan bir çekmece var ve sana verdiği her şeyi orada sakladığını düşündüğünü söylemiştin. Ama bildiğim kadarıyla anahtarı bulamadın. Anahtarı üzerinde tutuyor olmalı."

"Oh..."

Ziggy sopayla geri döner, ama bu sefer onu Harry'ye verir. Harry onun başını okşuyor ve köpek mutlu bir şekilde pantolonunu indiriyor. Sonra Harry sopayı tekrar fırlatır.

"Özür dilerim." Harry, Ziggy'nin sopayı aradığı yere doğru bakıyor. "Keşke sana daha fazlasını söyleyebilseydim. Keşke daha fazlasını yapabilseydim. Tek yapabildiğim sana günler önce bildiğin ama hiçbir faydası olmayan şeyleri söylemek. Bu... sinir bozucu."

"Evet." Boğazım . "Peki ya Lucy?" "Lucy mi?"

"Lucy'yi hatırlıyorsun." Yüz ifadesini inceliyorum - keşke güneş gözlüklerini tekrar çıkarsa da gözlerini görebilsem. "Üniversiteden en iyi arkadaşım. Beraber takılırdık."

Dudakları tiksintiyle kıvrılır. "Evet, Lucy'i hatırlıyorum."

Lucy hakkındaki hislerini anlamak için gözlerini görmeme gerek yok. Sesindeki zehir miktarı beni şok etti. Harry Lucy'yle ilk tanıştığında iyi anlaşıyor gibiydiler ama yıllar geçtikçe ne zaman onun adını ansam daha az hevesli olmaya başladı. Sonunda bu konuda onunla yüzleştim.

Biraz zehirli, değil mi? demişti. Seni aşağılamak için hiçbir fırsatı kaçırmıyor.

Ama yanılıyordu. Tamam, Lucy'nin kusurları vardı. Ama zehirli bir arkadaş değildi. Ve şu anda güvendiğim tek kişi o olabilir.

"Belki Lucy yardım edebilir." Cebimden telefonumu çıkardım. "Numarası telefonumda var. Hâlâ iletişim halinde olmalıyız. Onu arayabilirim ve-"

"Hayır. Hayır." Harry irkildi. "Lucy'ye bundan bahsetme. Bunu kimseye anlatamazsın."

"Lucy'ye güvenebilirim."

"Lucy'ye hiçbir şey söyleme." Sakalının altında çenesi geriliyor. Harry'yi daha önce hiç sakallı görmemiştim, hoşuma gidip gitmediğine karar veremiyorum. "Kimseye güvenemezsin."

"Peki ya sen?"

Bana bakmak için bir dakikalığına gözlüklerini çıkarıyor. Kahverengi gözlerini görünce uzanıp kollarımı tekrar ona dolamak istiyorum. "Bana güvenebilirsin."

"Ama az önce dedin ki-"

"Doğru, ama..." Hafifçe eğilir. "Tamam. Belki bana güvenemiyorsun. Ama bana gelen sendin ve ben de sana yardım etmeye çalışıyordum. Ve geçen aydan önce birbirimizi altı yıldır görmediğimizi düşünürsek, bunların herhangi birinden sorumlu olmak benim için zor olurdu."

Bu son açıklama karnıma bir yumruk gibi indi. "Altı yıl mı? Altı yıldır birbirimizi görmedik mi?"

"Şey, biz ayrıldık. Ne yani, en iyi arkadaş olarak mı kalacaktık?"

"Neden ?" Sadece başını sallıyor. "Harry..."

"Neden ayrıldığımızı bilmek ister misin?" Sesinde bir burukluktan daha fazlası var. "Çünkü benim hakkımda bir sürü yalana inandın. Ve Graham beş saniye sonra saldırmak için hazır bekliyordu. Sana ne kadar boktan biri olduğumu söylemeye hazırdı. Ve sen de buna inandın. Gerçi dürüst olmak gerekirse, eminim çok ikna ediciydi."

"Graham bana söyledi..." Bu sabahki konuşmamı düşünüyorum. "Hayatımı kurtardığında benimle tanıştığını söyledi. Boğulurken bana Heimlich manevrası yaptı."

Harry kahkahayı patlatır. "Ciddi misin? Bunu sana o mu söyledi? Hayır. Öyle olmadı. Senin için çalışıyordu. Lanet bir muhasebeci olarak. Ama daha fazlasını istedi. Seni ve şirketini istedi."

"Neden benim arkadaşlığımı istesin ki?"

"Şirketinizin şu anda oldukça önemli olduğunu biliyorsunuz, değil mi? Yani, sen çok büyüksün. Ve artık sen oyun dışında olduğuna göre, Graham işin başında. Tam da onun istediği gibi."

Şirketimin büyük bir iş olduğunu bilmiyordum. Hatırladığım son şey, evet, iyi gidiyorduk - küçük bir kâr elde etmeye başlamıştık. Yükselme yolundaydık ama o kadar da şaşırtıcı değildi. Ama Graham'ın üzerinde pahalı bir takım elbise vardı ve başarılı bir iş adamı gibi görünüyordu. Onun başarılı olduğu işin benimki olduğunu bilmiyordum.

"Ben... Ben ne diyeceğimi bilmiyorum," diye mırıldanıyorum.

Harry kafasındaki Mets şapkasını düzeltiyor. Güneş gözlüklerini çıkarmış olsa bile yüz ifadesini tam olarak okuyamıyorum. Bu sabah aynada bana bakan yüz gibi, Harry de yaşlı görünüyor. Benden üç yaş büyük, yani kırkına merdiven dayamış olmalı ve öyle de görünüyor. Sakalları kırlaşmış. Güldüğünde yüzünde eskisinden daha fazla çizgi oluşuyordu.

Ama o hâlâ aynı adam. Tanıştığımız ilk gün bilgisayar almaya çalıştığım mağazadaki çalışanın etrafında daireler çizerek konuşan aynı sevimli adam. Tek dizinin üzerine çöküp hayatımı onunla geçirmem için bana yalvaran aynı adam. Ben de evet dedim çünkü başka biriyle birlikte olmayı hayal bile edemiyordum.

"Ona geri dönmek istemiyorum," diyorum kısık bir sesle. "Seninle kalmak istiyorum. Lütfen."

Kaşları birbirine çatıldı. "Biliyorum. Ben de seninle olmak istiyorum. Ne kadar istediğimi tahmin bile edemezsin."

"Bir fikrim var."

"Sen ayrıldığında bunu atlatacağımı düşünmüştüm. Ve bazen neredeyse atlattığımı düşündüm, ama sonra beni aradın ve..." Adem elması sallanıyor. "Keşke birlikte gidebilseydik. Gerçekten isterdim."

"Öyleyse gidelim! Hadi gidelim!"

Hâlâ kitabına dalmış olan Camila'ya bakıyor. Neredeyse düşünecek gibi oluyor, ama sonra Camila başını kaldırıyor. Harry şimşek hızıyla güneş gözlüklerini geri taktı. "Bunu yapamayız. Gitmek zorundasın."

"Ama-"

"Sana verdiği hiçbir şeyi alma." Sesi sert, tartışmaya yer bırakmıyor. "Bak bakalım masasındaki çekmeceye girebilecek misin? Ve eğer bana ihtiyacın olursa..." Camila'ya tekrar bakıyor, sonra koluma uzanıyor. Kazağımın kolunu yukarı itiyor, sonra ceketinin cebinden bir kalem çıkarıyor. Kolumun ön kısmına on rakam yazıyor. "Bu benim numaram. Bana ihtiyacın olursa ara. Ama kimsenin görmesine izin verme."

Parmakları kolumda olması gerekenden bir an daha uzun süre kalıyor. Tenimde bir karıncalanma oluyor. Gitmek üzere ve ben buna dayanamıyorum. Uzanıp ceketinin kolunu tutuyorum.

"Gitme, Harry..."

Başını eğiyor. "Bunu daha da zorlaştırma."

Ayağa kalkıyor ve alçak bir ıslık çalıyor. Kahverengi bir it köpek parkını koşarak geçiyor ve Harry'nin yanına geliyor. Cebinden bir tasma çıkarıyor ve köpeğin tasmasına takıyor. Bana son bir kez bakıyor, sonra köpeğiyle birlikte bensiz parktan ayrılıyor.

Gözlerim Harry'den ayrılıp Camila'nın köpek parkının hemen dışındaki bankta oturduğu yere gidiyor. Bir dakika önce bize bakmıyordu, ama şimdi bakışları tam bana yönelmiş durumda. Bir lazer ışını gibi.

Ensemde bir karıncalanma hissettim. Beni onunla konuşurken gördü mü? Harry bankın tam karşısında oturuyordu, ama eğer bizi izliyor olsaydı,

Eminim konuştuğumuzu fark ederdi. Tüm zaman boyunca kitabına dalmış gibi görünüyordu, ama şimdi o kadar emin değilim. Belki de her şeyi görmüştür.

Gözlerimin onunkilerle buluşmasına izin veriyorum. Köpek parkına giderken Camila bana sırlarından birini söyledi. Benim sırrımı bilip bilmediğini bilmiyorum. Ama biliyorsa, benim için saklayacağını umuyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 23

Eve döndüğümde, yukarı çıkıp Graham'ın ofisine bakmak için can atıyorum. Ama Camila beni yalnız bırakmıyor. Birlikte öğle yemeği yiyoruz, sonra kanepede yanıma ve uzaktan kumandayı eline alıyor.

"Canın ne izlemek istiyor?" diye soruyor.

Televizyona bakarken kaşlarımı çattım. Camila'ya beni Harry'yle konuşurken görmüş olma ihtimalinden bahsetmedim, o da bahsetmedi. Ama tek düşünebildiğim bu. "Seçeneklerim neler?"

"Temel olarak, her şey. İstediğin her filmi kiralayabiliriz. Ve çoğu TV programı internetten izlenebiliyor."

"Gerçekten mi?" İlginç bir kavram ama biraz da bunaltıcı. Seçenekleriniz her şey ise herhangi bir şeye nasıl karar verebilirsiniz? "Diyelim ki Prenses Gelin'i izlemek istiyorum. Öylece izleyebilir miyim?"

Camila kıs kıs güler. "Ne yazık ki evet. O filmi beş milyar kez izledik. Tahminen."

Ben çocukken, annem ve ben ayda en az bir kez Prenses Gelin'i izlerdik. Birlikte izlemeyi en sevdiğimiz filmdi. Babam bana alaycı bir şekilde Prenses Buttercup (ya da kısaca Prenses) demeye başladı. Eskiden en büyük korkum altı parmaklı erkeklerdi - ta ki annemin kanser olduğunu öğrenene ve yanlış parmak sayısına sahip erkeklerin ötesinde korkulacak pek çok şey olduğunu anlayana kadar. O öldükten sonra babam bana bir daha Prenses demedi.

Ama yine de filmi seviyorum. Bana her zaman annemle geçirdiğim önceki zamanları düşündürüyor. Onu hatırlamak için en sevdiğim yol bu.

"Beş milyar çok fazla," diyorum. "Bunu sana yaptığım için özür dilerim." "Yalancı," diyor Camila.

"Tamam. İzin ver telafi edeyim. Ne izlemek istersin?"

Bir omzunu kaldırıyor. "Ben pek televizyon seyreden biri değilim." " sen çocukken bile mi?" düşünüyorum geri benim

Çocukluğum. Ben küçükken annem sadece Susam Sokağı'nı izlememe izin verirdi. Büyüdükçe daha fazla televizyon izleme ayrıcalığım oldu, ancak ekran başında geçirdiğim zaman konusunda hala oldukça katıydı. Tabii o gittikten sonra babam ne istersem izlememe izin verdi. "Ergenlik dönemimde okul dışındaki saatlerimin çoğunu televizyon karşısında geçirirdim."

Bir parmağını çenesine vuruyor. "Her gün okuldan sonra büyükannemin evine giderdim ve telenovelas izlerdik. Çok sevdiği iki tane vardı ve ben de onlara kapılırdım. Eve gidip Luisa'nın Alberto'yu öldürüp öldürmeyeceğini görmek için sabırsızlanırdım."

Kaşımı kaldırıyorum. "mi yaptı?"

"Tabii ki yaptı. Bu bir telenovela!" Camila o gırtlaktan gelen kahkahasını atıyor. "Tanrım, yıllardır bunu düşünmemiştim. Eskiden her gün büyükannemin evine giderdim. Sonra bir gün annemin artık gidemeyeceğimi söylediğini hatırlıyorum. Abuelita'nın kendini iyi hissetmediğini söyledi. İki ay sonrasına kadar bana öldüğünü söylemedi."

"! Sana iki ay boyunca söylemediler mi?"

"Biliyorum, hayal edebiliyor musun?" Kaşlarını çatıyor. "Ne olacağını düşündüler bilmiyorum. Belki onu unutur ve sormayı bırakırdım? Onlar yüzünden cenazeyi bile kaçırdım. Bana sadece gerçeği söylemeleri gerekirdi. Ben... Ben onları bunun için asla affetmeyeceğim."

Camila ellerine bakıyor. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Onu rahatlatmak istiyorum ama aynı zamanda onu çok az tanıyorum. O beni çok iyi tanıyor olsa da.

"Özür dilerim," diyorum sonunda.

Cevap vermesi biraz zaman alıyor. "Sorun değil. Dediğim gibi, yıllar önceydi. Çok uzun zamandır bunu düşünmemiştim."

Gözlerini kaldırıyor. "Peki ne izlemek istersin? Film mi? TV programı mı?"

Nedense televizyona olan tüm hevesimi kaybettim. "Aslında," diyorum, "okumak istiyorum. Kitaplarım nerede?"

Başıyla odanın köşesini işaret ediyor, orada beş raflı ahşap bir kitaplık var ve kitaplarla dolup taşıyor. "Şurada. Ama pek sık kitap okumazsın. Yani, genelde."

Eskiden okumayı severdim, bu yüzden kulağa garip geliyor. "Nasıl olur?"

"Sinir bozucu olduğunu söylediniz. Kitabı bir günde bitiremezseniz, olan her şeyi unutuyorsunuz ve her şeye yeniden başlamak zorunda kalıyorsunuz. Bir süre, kitapta daha önce olanlarla ilgili kendinize notlar yazıyordunuz, ama sonra bunu yapmayı bıraktınız."

"Oh." Mantıklı. Ve bu iç karartıcı bir düşünce. "Şu anda canım hiç televizyon izlemek istemiyor."

Camila bana uzun uzun baktı. Sonunda ayağa kalktı. "Ben mutfağa gidiyorum. Bir şeye ihtiyacın olursa bana seslen."

Camila mutfağa girip kayboluyor ama ben henüz evi karıştırmak istemiyorum. Bunun yerine telefonuma uzanıyorum ve cevapsız arama olmadığından emin oluyorum. Yani, babamdan ya da Lucy'den. Ama hayır. İkisi de mesajlarıma geri dönmedi.

Sanırım Lucy'nin geri aramamasına şaşırmadım, muhtemelen işle meşgul olduğunu düşünürsek. Ama babam neden geri aramıyor? Yedi yıl önce emekli olmaya çok yaklaşmıştı, yani şimdiye kadar emekli olmuştur. Yani tek yapması gereken bütün gün oturmak.

Kız arkadaşı olması mümkün mü? Belki de tüm zamanını alan şey budur. Tabii ki, bunu hayal etmek zor. Annem öldüğünden beri babamın hayatında başka kadın olmadığından eminim.

İlk başta, onun anısını onurlandırdığı için mutluydum. Sevgili annemin yerini dolduracak birini bulamayacağını. Fakat

Liseyi bitirip üniversiteye gittikten sonra onun için endişelendim. Yapayalnızdı ve bu durum onu hiç rahatsız etmiyor gibiydi. Arkadaşlık siteleri daha popüler hale geldiğinde, onu bir ilan vermesi için teşvik ettim.

İlgilenmiyorum, Tess, hep ısrar ederdi. Ben iyiyim. O endişelenme.

Ama endişelendim. İyi olduğunu söylüyordu ama hiç mutlu görünmüyordu. Onu en mutlu gördüğüm an, Harry'yi ilk kez eve getirdiğim andı - yaklaşık altı aydır çıkıyorduk ve işler ciddileşmeye başlamıştı. Bir sonraki konuşmamızda babam bana onun iyi bir adam olduğunu söyledi. Hayatının geri kalanında senin yanında olacak.

Bu konuda yanılmış.

Telefonumda babamın numarasına bakarken dişlerimi sıkıyorum. Neden beni geri aramıyor? Bunu anlayamıyorum.

Ama ekrana bakarak onu aratmayacağım. Bunun yerine internet tarayıcısını açıp şirketimin adını Google'da aratıyorum.

Harry haklıydı. Ev Spa'm artık büyük bir olay. Harry ve ben nişanlandıktan kısa bir süre sonra şirket patladı. İnsanlar kendi evlerinde kullanabilecekleri son teknoloji spa ürünleri için çılgına döndüler. Evimizi dergilerden gibi gösterecek kadar paramız olmasına şaşmamalı. Ve Camila'ya bütün gün bana bakması için para ödememize de şaşmamalı.

Graham'ın motivasyonu bu mu? Şirketi ele geçirmeyi o kadar çok mu istiyordu ki, sırf CEO olabilmek için beni bir zombiye mi dönüştürdü? Böyle saçma sapan şeytani biriyle evlenir miydim?

Parmaklarım kafa derimdeki yara izini takip ediyor. Bana bir şey oldu. Bir kaza oldu. Keşke sonra ne olduğunu bilseydim. Geçen yıl benden sadece bir kez bahsedildiğini görüyorum, o da Tess Thurman'ın bir araba kazasından sonra iyileşirken gizlilik istediğini söylüyor.

Kendimi araştırmayı bitirdikten sonra, Google'da Harrison Finch ismini arattım. Ama benim adım internette dolaşırken, o bir hayalet. Onun hakkında hiçbir şey göremiyorum. biz ayrıldıktan sonra ortadan kaybolmuş gibi. Onu en başta nasıl bulduğumu merak ediyorum.

Keşke bu sabah onunla gitmeme izin verseydi. Artık buraya dönmek istemiyorum. Onunla gitmek istedim. Neden bu kadar direndiğini anlamıyorum.

Telefonumda bana gönderdiği mesajları arıyorum, ama sonra onları silmemi söylediğini hatırlıyorum. Gömleğimin kolunu kıvırıyorum; Harry'nin karaladığı rakamlar hâlâ orada, kısa buluşmamızı hatırlatıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve parmaklarının tenimde nasıl hissettirdiğini hatırlayarak kolumda küçük bir karıncalanma hissediyorum. Daha fazla düşünmeden numarayı telefonuma yazıp bir mesaj gönderiyorum:

Seni özledim.

Cevap yok. Beş dakika, on dakika boyunca telefonumun ekranına bakıyorum, ama hala bir şey yok. Harry ile karşılaşmamın tamamını hayal mi ettim? Bu mümkün mü? Hayır, olamaz. Numarasını koluma yazdı, bu bir kanıt! Oradaydı. Bunu biliyorum. Ben deli değilim.

Sonra cevap açılır:

Ben de seni özledim, Tess. Tahmin bile edemezsin.

Ve sonra:

Bu mesajları silin.

Bana söylediği gibi yapıyorum. Sonuçta iyi bir noktaya değindi. Eğer biri bana uyuşturucu veriyorsa, bu mesajları görmesine gerek yok.

Camila hâlâ mutfakta, gözden uzakta. Eğer yukarı çıkıp Graham'ın ofisini kontrol edeceksem, şimdi tam zamanı.

Orada olduğumu bile bilmeyecek.

Telefonumu cebime sokuyorum ve merdivenlere doğru sürünüyorum. Evin ikinci katında üç yatak odası var. Biri bizim için, biri de müstakbel çocuklarımız için, demişti Harry evi incelerken. O zamanlar nişanlı değildik ama bunun olacağını biliyorduk. Sahip olabileceğimiz çocuklar hakkında şakalaşırdık.

Harry iki çocuk derdi.

Hayır, iddia ediyorum, bir erkek ve bir kız.

Güzel. Bir erkek ve bir kız. Ama ikisine de ben isim vereceğim.

Sonra da aklımıza gelen psikolojik açıdan en zarar verici çocuk isimlerini bulmak için yarışırdık. Son sayımda, ilk çocuğumuz için önde gelen yarışmacı Mor Maymun Bulaşık Makinesi Finch'ti. Neredeyse gülmeden söyleyebileceğimiz bir noktaya gelmiştik.

Tanrım, Harry'i gerçekten özledim.

Yatak odamızın yanındaki odanın kapı kolunu deniyorum. Kapı kolu kolayca dönüyor ve misafir yatak odası ortaya çıkıyor. Yatak özenle yapılmış, lacivert yatak örtüsü düzgünce katlanmış ve yastık mükemmel bir şekilde dolgunlaştırılmış. Acaba Graham ve ben kazadan önce sık sık misafir ağırlıyor muyduk?

Aklıma Graham ve benim dört yıldır evli olduğumuz ama çocuğumuzun olmadığı geldi. İkimiz de otuzlu yaşlarımızın sonlarındayız, bu nedenle gelecekte gebe kalmayı bekliyor olmamız pek olası değil. Her zaman çocuk istemişimdir ve hayatımın bu noktasında hala çocuğumun olmaması beni şaşırtıyor. Graham çocuk istiyor muydu? Beni bundan vazgeçirdi mi? Yoksa gebe kalmayı denedik ve başarısız mı olduk?

Daha sonra ona sormayı düşünüyorum ama cevap muhtemelen iç karartıcı olacak. Her neyse, şu anda sorunlarımın en küçüğü bu. Şu anda bakmam gereken küçük bir çocuğum olsaydı bu durum çok daha karmaşık olurdu. Ya da altı aylık hamile olarak uyansaydım. Düşüncesi bile karnımı korumaya yetiyor.

Bir sonraki odanın kapı kolunu deniyorum. Yine elimde kolayca dönüyor. Kapıyı itip açıyorum, bir oda ortaya çıkıyor.

Küçük bir koltuk, sert kapaklar ve gevşek kağıtlarla dolu uzun bir kitaplık ve söz verildiği gibi odanın köşesinde maun bir masa var.

Graham'ın ofisini buldum.

Masaya yaklaştım. Dizüstü bilgisayarının hemen yanında ikimizin çerçeveli bir fotoğrafı var. Tatildeyiz, sahilde, bronzlaşmış ve mutlu görünüyoruz. Bu... tatlı. Çalışırken ilişkimizin hatırlatılmasını istiyor. Bütün bunlar pek mantıklı değil. Graham'a aşık değilim çünkü adamla daha bu sabah tanıştım ama gerçekten kötü biri gibi görünmüyor. İyi birine benziyor. Ben açıkça yapamazken o öne çıktı ve şirketimi ayakta tuttu. Beni bir tür bakımevine kapatmanın haklı olacağı zamanlarda benimle ilgileniyor. Hatta bu sabah bana kahvaltı bile hazırladı, her ne kadar korkunç derecede yanmış olsa da ve ben yemekten çok korksam da.

Graham'ın bana ilaç vermemesi mümkün mü? Bir şekilde her şeyi yanlış anladım ve Harry'yi de hayalime mi sürükledim?

Masanın çekmecelerine bakıyorum. Onları teker açıyorum. Hepsi kolayca açılıyor ve şirketimle ilgili evraklarla dolu. Ta ki kilitli olan son çekmeceye gelene kadar.

Çekmeceyi tıkırdatıyorum, hapların sallanma sesini dinliyorum. Öyle bir şey duymuyorum.

Bu çekmecede önemli bir şey olduğunu bana düşündüren neydi merak ediyorum. Sadece kilitli olduğu mi?

Diğer çekmeceleri tekrar gözden geçirdim, bu sefer bir anahtar arıyordum. Graham'ın anahtarı anahtarlığında taşıdığından eminim ama eminim yedeği de vardır. Graham her zaman yedek anahtarı olan bir adama benziyor.

Telefonum çaldığında neredeyse yerimden fırlayacaktım. Graham arıyor ve ne yaptığımı biliyor diye korkarak el yordamıyla cebimden çıkarıyorum. Ama arayan Graham değildi.

Bu Lucy.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 24

"Lucy!" Telefona ciyak ciyak bağırıyorum. "Oh, Tanrıya şükür!"

"Tess." Onun tanıdık sesi gözlerimi yaşartıyor. "Neler oluyor? İyi misin?"

Ben iyi miyim? Cidden bana bunu mu soruyor? "Dünden önce olan hiçbir şeyi hatırlamıyorum, yani pek değil..."

Lucy iç çekiyor - uzun, hüzünlü bir nefes verme. "Biliyorum. Ben... Ben çok üzgünüm."

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Bu korkunç, Lucy. bir kâbusun içinde sıkışıp kalmış gibi hissediyorum."

"Dürüst olmak gerekirse, genelde böyle değilsin." Sesi gerçekten şaşkın geliyor. "Eskiden sabahları biraz korkardın, ama öğleden sonra her zaman iyi görünürdün. Sadece son bir aydır her gün çıldırıyor gibisin."

Bir ay. Harry onunla ilk o zaman iletişime geçtiğimi söylemişti.

Bir ay önce buna sebep olacak ne oldu?

"Bugün başına bir şey geldi mi?" diye soruyor. "Seni üzen bir şey mi?"

Dudağımı çiğniyorum. Umutsuzca bugün başıma gelen her şeyi ona anlatmak istiyorum. Kalçama kendim için bıraktığım notu. Köpek parkında Harry ile buluşmamı. Lucy benim en iyi arkadaşım ve ona güvenemezsem kime güvenebilirim ki? Onun dışında hayatımda düzenli olarak sadece üç kişi var. Ve babam aramalarıma geri dönmedi.

Ama Harry beni uyarmıştı. Üstüne basa basa söyledi. Lucy'e söyleme.

"Bugün hiçbir şey olmadı," diyorum sonunda. "Sadece her şeyi kafamda toparlamak çok zor."

"Biliyorum. Bunu her gün nasıl yapıyorsun bilmiyorum. Yapabileceğimi sanmıyorum. Kendimi öldürürdüm."

Bu beni daha iyi hissettirmiyor. "Pek seçeneğim yok gibi."

"Biliyorum," diyor. "Ama Tanrım, senin için çok zor olmalı. Graham'ı her zaman tanıyamamak. Camila peşine takılmadan hiçbir yere gidememek. Çalışamamak ya da toplumun üretken bir üyesi olamamak. Bunu atlattığın için gerçekten bir süperstarsın."

Kendimi bir süperstar gibi hissetmediğim kesin. Ve Lucy'nin söylediği her şey beni daha da kötü hissettiriyor. "Dinle, sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii ki! Her şeyi yaparım."

"Harry'den neden ayrıldım?"

Lucy diğer hatta sessiz. Ona her şeyi sorabileceğimi söyledi ama bunu sormamış olmayı dilediği çok açık. "Bilmiyorum."

"Lucy..."

Oflayıp pufluyor. "Tess, bu yıllar önce oldu. Neden bilmek istiyorsun ki?"

"Çünkü hatırladığım son şey Harry ile nişanlı olduğum. Onu özlüyorum." İstemesem de gözlerim yaşlarla doluyor. Tanrım, onu özlüyorum. Keşke yanımda olsaydı da bu hafıza kaybıyla başa çıkabilseydim. "Lütfen bana neler olduğunu anlat. Eğer beni biraz olsun önemsiyorsan, bana anlatmak zorundasın. Lütfen. Bilmek zorundayım."

"Bunu bilmek istediğine emin misin?"

"Evet," diyorum, bildiğimden emin olmasam da. Bilmek istemiyorum ama bilmeye ihtiyacım var. Harry Finch'e güvenip güvenemeyeceğimi bilmem gerek. Yüzüğü sevdiğim adama geri vermeme neden olan o korkunç şeyi bilmem gerekiyor.

Sesini birkaç kademe alçaltıyor. "Harry... o... o beni yakaladı ve öpmeye çalıştı."

Neredeyse telefonu düşürüyordum. Neden bahsediyor bu kız? Harry bunu asla yapmazdı. Başka kadınlara bakmazdı bile, özellikle de Lucy'ye. Lucy'den hoşlanmıyordu bile! Böyle bir şeyi nasıl yapabilir?

"Seni öpmeye mi çalıştı?" İnanamayarak tekrarlıyorum. "Buna hakkın olduğuna emin misin?"

"Çok üzgünüm, Tess." Sesi çatlıyor. "Bu konuda kendimi çok kötü hissediyorum. Sen... sen her şeyi gördün. Oturma odasında yaptı ve tam ben onu itip yüzüne bir tokat atarken içeri girdin."

"Ama o senden hoşlanmadı bile!" Ben patladım. "Yani, her zaman senin..."

Harry'nin yıllar boyunca Lucy hakkında yaptığı ve hepsinde az da olsa doğruluk payı bulunan olumsuz yorumları tekrarlamak istemiyorum.

"Aynen öyle." Homurdanıyor. "Sen yokken sürekli bana asılmaya çalışırdı ve bana ayak uydurmadığım için benden nefret ederdi. Sana defalarca söylemeye çalıştım ama zararsız olduğunu düşündüm, ta ki beni o şekilde yakaladığı güne kadar..."

"O... o seni yakaladı...?"

Hayal etmekte bile zorlanıyorum. Harry bu tür şeyler söz konusu olduğunda hep çok utangaçtı. Beni ilk öptüğü anı hala hatırlıyorum. Birlikte yemek yemiştik, sonra beni apartmana kadar geçirmişti. Binanın girişinde bir saatten fazla durduk, birbirimizle konuştuk, sonunda kapıcı dışarı çıktı ve bağırdı, "Öp onu! Öpmeni istiyor! Harry'nin yüzü kıpkırmızı olmuştu. İstiyor musun? diye sordu endişeyle. Ben de başımı salladım, çünkü kapıcı kesinlikle haklıydı. Bütün gece beni öpmesini istemiştim ve öptüğünde ayak tırnaklarıma kadar her yerim karıncalandı.

"Her şeyi gördün, Tess," diyor Lucy. "Beni yakaladı. Dilini boğazıma soktu. Korkunçtu. O-"

"Dur." Kelimeyi boğarak söyledim. "Lütfen dur. Ben... Ben anladım."

"Beni affetmeyeceğinden korkuyordum," diyor kısık bir sesle. "Ama en azından onu ittiğimi ve tokatladığımı gördün. Sanki Harry'yle ilgilenecekmişim gibi..."

Ağrıyan sağ kafatasımı ovuyorum. Buna inanıyor muyum? Sanırım inanmak zorundayım. Lucy, Graham gibi bir yabancı değil, o benim en iyi arkadaşım. Bana yalan söylemez. Ve her neyse, bu mantıklı. Harry'nin nişanımızı bitirmem için çok kötü bir şey yapması gerekirdi. Ondan ayrıldım. Bu bir gerçek.

En iyi arkadaşımı öptü.

O piç en iyi arkadaşımı öptü.

Babam hatalıydı. O iyi bir adam değildi. "Tess?"

"Ben buradayım..."

"Bak," diyor Lucy, "şu anda her şeyin taze göründüğünü biliyorum, ama inan bana sen onu tamamen aşmıştın. Onsuz daha iyisin. Graham harika biri. Milyon kat daha iyi. Ve bana asılmıyor."

Harry'nin Lucy'yi öpmeye çalıştığını düşününce hâlâ midem bulanıyor. Bana böyle bir şeyi nasıl yapabilirdi? Meğer onu sandığım kadar iyi tanımıyormuşum.

Aklıma rahatsız edici bir düşünce geldi. Ya Harry'yi bulan ben değilsem? Ya kazamı öğrendiyse ve bunun hayatıma tekrar girmek için mükemmel bir fırsat olduğuna karar verdiyse? Ve şimdi her gün beynimdeki hasarın gerçek olup olmadığı konusunda kafama şüphe düşürüyor. Beni manipüle ediyor. Bana işkence ediyor. Ya beni geri istediği için, ya da ondan ayrıldığım için beni cezalandırmak için.

Hayır, . Harry bir şey yapmaz.
Bunu yapabilecek kapasitede değil.

O zaman ben de hile yapamayacağını söylerdim.

"İyi misin?" Lucy'nin sesi çok uzaklardan geliyor. "Tess?"

"Ben iyiyim," diye idare ediyorum. Önümdeki deri koltuğa kayıyorum
Graham'ın masasından. Çok rahattır. Evimizdeki diğer her şey gibi, muhtemelen bir servete mal olmuştur. "Lucy, buraya gelme şansın var mı? Seni gerçekten görmek istiyorum."

"Keşke yapabilsem!" İnliyor. "Şu anda iş çok yoğun ve buradan ne zaman çıkacağımı bilmiyorum. Ama yarın daha iyi olur. Yarın akşam yemeğine gelmeme ne dersin?"

Yarın. Yarına kadar onu davet ettiğimi bile hatırlamayacağım. Ama ne yapabilirim ki? "Elbette, kulağa hoş geliyor."

"Dayan biraz. Söz veriyorum her şey yoluna girecek."

Neredeyse sesli gülecektim. Her şey yoluna girecek mi? Şaka mı yapıyor? Hiçbir şey yolunda değil. Ve bir daha hiçbir şeyin düzelmeyeceğini düşünmeye başlıyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 25

Camila akşam yemeği için tavuk ve pilav pişiriyor. Sarımsak ve şarap sosunun kokusu midem guruldamaya başlayana kadar mutfaktan yayılıyor. Ama Graham eve gelene kadar yiyemeyeceğimizi söylüyor.

Sonunda ön kapının kilidinin açıldığını duyduğumda saat yedi buçuktu.

-Graham evde. Kanepede oturmuş televizyon izliyorum, bütün bir kitabı bir günde okuma fikrinden vazgeçmiş durumdayım. Belki yarın.

Graham beni gördüğünde yüzünde bir gülümseme beliriyor. Gözlüklerinin arkasında bile gözlerini masmavi gösteren lacivert kravatının düğümünü çözmek için başparmağını kullanıyor.

"Hey," diyor. "İyi bir gün geçirdin mi?"

Bu adama bakıyorum. Kocama. Beni uyuşturmaya çalışıyor olabilir de olmayabilir de. "Evet."

"Bunu duyduğuma sevindim."

Kanepede yanıma oturdu. Ziggy başını kucağıma koyuyor ve Graham'ı gördüğünde kısık bir hırıltı çıkarıyor. Sakinleşmesi için başını okşamak zorunda kalıyorum. Köpeğimin Graham'dan neden bu kadar hoşlanmadığını bilmiyorum.

"Keşke işe geri dönebilsen," diye iç geçiriyor Graham. "Bunu tek başıma yapmak çok zor. Çok yorgunum."

Kotumun dikiş yerindeki gevşek bir ipliği karıştırıyorum. "Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"Oh, Tess." Gülümsüyor ve başını sallıyor. "Keşke yapabilsen. Ama zor bir günün sonunda eve, senin yanına gelmek her şeye değer."

Kafamın arkasında küçük bir saçmalık dedektörü çalışıyor. Eve, yanıma gelmek şeye değer mi? Bu nasıl doğru olabilir ki? Bugün Graham'ın beni öpmesine bile izin vermedim. Arkasından ofisini arıyordum. 911'i aradım.

Tanrı aşkına. Benim neyim var ki bütün bunlara değsin?

"Her neyse." Omzuma vurdu. "Yemek harika kokuyor. Açlıktan ölüyorum."

Camila elinde iki tabak dolusu yemekle mutfaktan çıkagelir. Graham ona yardım etmek için kanepeden atlar. Tabakları Camila'nın elinden kurtarıyor ve yemek masasına indiriyor. Bir tabak bana, bir tabak da Graham'a.

"Bize katılmayacak mısın?" Graham ona sorar.

Bu güzel kızın akşam yemeğinde kocamla bana katılacağı düşüncesi midemi bulandırıyor. Tam olarak kıskandığımdan değil. Graham'a karşı hiçbir çekim hissetmezken kıskançlık duymak zor. Ama arkamdan iş çevirmesi fikri hoşuma gitmiyor.

Gerçi artık onunla çok fazla seks yaptığımızı hayal etmek zor. Bu gece olmayacağı kesin.

" değil," diyor Camila. "Ben gideyim artık."

Graham'ın gözleri onunkileri tutuyor. "Hadi Camila. Bize katılmalısın. Değil mi, Tess?"

"Evet, bize katılın," diyorum sesimi çıkarmadan.

"Hayır, siz ikiniz yalnız kalmalısınız." Camila ellerini kot pantolonuna siler. Tırnakları hemen ısırılmıştı. "Zaten gitmem gerekiyor. Ama yemeğinizin tadını çıkarın."

İlk başta Graham'ın yine itiraz edeceğini düşünüyorum ama vazgeçiyor. Kadın ön kapıya doğru ilerlerken ve ceketini çekiştirirken onu izlediğini fark ediyorum. Ama adamı suçlayamam. Kız inanılmaz güzel. Birlikte yatma ihtimallerinin yüzde altmış olduğunu söyleyebilirim.

Camila ön kapıdan çıktı ve kapıyı arkasından kapattıktan hemen sonra Graham kapıya doğru yürüdü ve cebindeki anahtarla kapıyı içeriden kilitledi. Lucy ile telefonu kapattıktan sonra bir saat daha aradım ve ne masanın çekmecesi ne de ön kapı için ekstra anahtar bulamadım. Eğer varsa, çok iyi saklanmışlardır.

Ne olursa olsun, bu gece hiçbir yere gitmiyorum. "Hadi yiyelim," diyor Graham.

Graham mutfağa geri dönerken ben de son yemeğimmiş gibi yemek masasına doğru yürüyorum - bir anlamda öyle. Camila'nın pişirdiği tavuk sulu ve pırıl pırıl, üzerine biberiye parçaları serpilmiş. Pilav sarı ve kırmızı benekli. Camila masaya her birimiz için bir peçete, bir çatal ve bir bıçak koydu. Ben bıçağımı aldım, tereyağı bıçağıydı.

Ziggy masada bana katılıyor ve o dayanılmaz kahverengi gözleriyle umutla bana bakıyor. Graham dönüp beni azarlamadan önce tavuğumdan küçük bir parça koparıyorum ve Ziggy'nin onu elimden yalayıp yutmasına izin veriyorum.

"İçkilerimizi aldık!" Graham anons ediyor. Elinde muhtemelen benim için bir bardak su ve muhtemelen kendisi için bir şişe bira tutuyor. "Şimdi yiyelim!"

Tereyağı bıçağını tutuyorum. "Bu şeyle bir parça eti nasıl kesebilirim?"

Graham kendi sofrasında başını sallıyor. "Bende de aynısından var. Yeterince iyi çalışıyor. Elinden gelenin en iyisini yap."

"Yani gerçek bir bıçağım olduğu konusunda bana güvenmiyor musun?" Bir an sessiz kaldı. "Böylesi daha iyi. Güven bana."

Ziggy, Graham'ın sesiyle başını kaldırdı ve ona bakmak için döndü. Şimdi de bir adım geri çekilip içkileri masaya indiren kocama hırlıyor.

Graham ellerini kaldırır. "Whoa, Ziggy."

Ziggy mahalledeki herkesi uyandıracak kadar yüksek sesle havlıyor. Graham'a doğru bir adım daha atıyor, o da bir adım geri atıyor. Ziggy'yi hiç böyle görmemiştim. Kabul, onunla sadece bu sabah tanıştım. Ama çok mutlu ve arkadaş canlısı bir köpeğe benziyor. Köpek parkında Harry'nin elini bile yalıyordu ve Graham'ı Harry'den daha iyi tanıyor olmalı.

"Ziggy." Pantolonumun paçasını sıvazlıyorum. "Graham'ı rahat bırak.
Annene gel."

Ama Ziggy beni duymuyor. O görevi olan bir köpek. Graham'a bir kez daha hırlıyor ve ben onu durduramadan keskin dişleri Graham'ın bacağına batıyor.

"Lanet olsun!" Ziggy'yi zapt etmek için yakasından tuttuğumda Graham bağırıyor. Graham'ın pahalı pantolonunun kumaşı yırtılıp açıldı. "Beni ısırdı! Köpeğin beni ısırdı!"

"Kötü Ziggy!" Onu tersledim.

Ellerimi Ziggy'nin yakasında tutuyorum çünkü bunu tekrar yapacağından gerçekten korkuyorum. Ona ne oldu bilmiyorum. Çok nazik bir köpek gibi görünüyordu. Neden Graham'ı ısırsın ki?

Graham hasarı değerlendirmek için pantolonunun paçasını yukarı çekiyor. Neyse ki bacağından kan fışkırdığını görmüyorum. Derisi kırılmış gibi bile görünmüyor.

"Sadece kumaşı ısırdı," diyorum. ", değil mi?"

Öfkeyle çevrelenmiş gözlerini kaldırıyor. "Şu lanet köpeği dışarı çıkar, Tess."

"Graham, özür dilerim. Eminim öyle demek istememiştir-"

"Beni ısırmak istemedi mi?" diye tıslıyor. "Belli ki ısırdı. Onu dışarı atın. Şu andan itibaren eve girmeyecek. Bu saçmalıktan bıktım artık."

"Özür dilerim," diyorum tekrar. Ziggy'yi affetmesi için çaresizce çırpınıyorum. Ne de olsa bu gece Ziggy'den kurtulabilirdi ve yarın onun varlığını bile hatırlamayacaktım. Ama bu köpek şu anda hayatımın en güzel parçası. Graham'ın onu benden almasını istemiyorum. Yine de onu tamamen suçlayamayacağımı itiraf etmeliyim. "Onu şimdi dışarı çıkaracağım."

"Güzel," diye tersliyor Graham. Daha fazla incelemek için bacağını sandalyeye dayıyor. Derinin kırılmadığından neredeyse eminim. "Gidip üstümü değiştireceğim. Ben dönene kadar evden çıkmasını istiyorum. Anladın mı?"

Cevap beklemeden yukarı fırlıyor.

Başka seçeneğim yok. Ziggy dışarı çıkıyor. Şimdi iyi olacak. bir köpek kulübesi var. Dışarıda bir köpek evi var.

Hava güzel. Arka bahçemizde evde olacağından daha mutlu olabilir.

Ziggy'yi arka kapıya götürüyorum. Kilit çevrilmemişti ve kapıyı açabildim. Bu sabah erken saatlerde arka bahçeye çıktım ve öylece gidebileceğimi düşündüm ama sonra bahçeyi çitin üzerindeki asma kilidi fark ettim. Burası Alcatraz'dan daha sıkı kilitlenmiş.

Ziggy'yi daha önce bahçeye götürdüğümde orada oynamaktan mutlu görünüyordu. Ama şimdi bana bakıyor ve inliyor.

"Özür dilerim oğlum." Yumuşak başını okşadım. "Sabah senin için geleceğim ve eğlenceli bir şeyler yapacağız."

Bunun için söz veremem. Yarın için hiçbir söz veremem.

Ziggy yine inliyor, yüz ifadesi kalbimi kırıyor. Graham'ı neden ısırdığını hâlâ anlayamıyorum. Hiç mantıklı gelmiyor. Ama yine de bu günle ilgili hiçbir şey mantıklı değil.

Ziggy'yi arka bahçede bıraktığım için kendimi kötü hissediyorum ama orada iyi olacaktır. Bana gelince, o kadar emin değilim.

Yemek odasına geri döndüğümde Graham hâlâ üst kattaydı. Gitmeden önce masanın üzerine bıraktığı bira şişesine ve su bardağına bakıyorum. Kalçamda yazılı bulduğum kelimeleri düşünüyorum. Graham sana ilaç veriyor. Su bardağıma bir şey koymuş olması mümkün mü?

Su bardağını kaldırıyorum. Başımızın üzerindeki süslü avizenin ışığına tutuyorum ve berrak sıvıya bakıyorum. Ama tam olarak berrak değil. Gözlerimi kıstığımda, suyun içinde dönen beyaz bir maddenin küçük parçacıklarını seçebiliyorum.

Graham'ın merdivenlerdeki ayak sesleri beni ürkütüyor ve neredeyse suyu düşürüyordum. Aşağıya geliyor. Şimdi. Ne yapacağım ben şimdi?

Yapacak başka bir şey bulamadığım için su bardağının içindekileri yakındaki bir bitkiye atıyorum. Ona söyleyeceğim.

hepsini içti. Umarım bitki iyi olur, ama bu endişelerimin en küçüğü.

"Tess?" Graham yemek odasının girişinde duruyor, şimdi üzerinde bir tişört ve kot pantolon var. Gündelik kıyafetleri içinde yakışıklı görünüyor ama gözlerinde beni huzursuz eden bir şey var. "Ne yapıyorsun?"

Gülümsemeye zorladım. "Sadece susamıştım ve seni beklerken bütün suyumu içtim. Mutfaktan biraz daha su getireyim."

Graham gözlerini bana dikti. Bana bir adım daha yaklaşıyor ve ben de içgüdüsel olarak bir adım geri çekiliyorum.

"Hayır," diyor. "Yalan söylüyorsun."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 26

Bacaklarım jöleye döndüğü için masanın kenarına tutunuyorum. Graham'ın mavi gözleri bana bakarken neredeyse siyah görünüyor.

"Yalan söylüyorsun," diyor.

"Ne... Ne demek istiyorsun?" Yüzüme masum bir ifade yerleştiriyorum. Uzaktan bile gerçekçi göründüğüne inanmak zor.

"O suyu sen içmedin," diye tıslıyor bana. "Evet,

içtim."

"Hayır, . Suyu bitkinin içine döktün. Bunu yaparken seni gördüm."

Saçmalık.

Harry ile köpek parkında yaptığım konuşmayı düşünüyorum. Bu sözleri bana defalarca söyledin. Sana ilaç verdiğini biliyordun. Bundan kaçınmaya çalıştın. Ve ertesi gün, hiçbir şey değişmedi. Hâlâ hafızanı kaybetmiş durumdasın.

Diğer gecelerde de böyle mi oldu? Kirli sudan kurtulmaya çalıştım ve Graham beni yakaladı mı? Peki şimdi ne yapacak?

"Bunu neden yaptın?" diye soruyor. "Suyunu neden boşalttın?"

Kazağımın kolunu çekiştiriyorum. "Bulutlu görünüyordu. Bilmiyorum... belki de içinde şey yüzüyordu..."

Gözlerini kısıyor. "Biri sana suyuna bir şey koyduğumu mu söyledi?"

"Hayır," diyorum çabucak. Belki de çok hızlı.

Graham bir şeye bakıyor. Bakışlarını takip ediyorum ve koluma baktığını fark ediyorum. Kazağımın koluyla oynuyordum ve yanlışlıkla kolumu yukarı çekmiştim.

birkaç santim. Ve şimdi Graham bir telefon numarasının son birkaç hanesini görebiliyor.

Olamaz.

Aramızdaki mesafeyi geçiyor ve sol kolumu, arkasında çürükler bırakacak kadar sert bir şekilde avucunun içine alıyor. Kolumu çekiştirerek Harry'nin koluma karaladığı rakamları ortaya çıkarıyor. Graham'ın gözleri gözlüklerinin arkasından açılıyor. "Gerçekten mi? Benimle dalga mı geçiyorsun, Tess?"

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama ağzımdan tek kelime çıkmıyor. Camila'nın neden masayı sadece tereyağlı bıçaklarla kurmasına izin verildiğini anlamaya başlıyorum.

Kolumu bırakıyor ve bana ters ters bakıyor. "Kimin numarası bu? Kiminle konuşuyordun?" Ben cevap veremeden, "Harry mi?" dedi.

Başımı elimden geldiğince şiddetle sallıyorum ama Graham'ın bana inanmadığı çok açık. Oturma odasına doğru yürüyor ve bir saniye sonra ne yapmaya çalıştığını görebiliyorum. Telefonumu. Telefonu eline alıyor ve başparmağıyla kilidini açıyor. Mesajlarımı ve telefon görüşmelerimi karıştırırken nefesimi tutuyorum. Tanrıya şükür Harry'den gelen mesajları silmiştim. Bana bunu yapmamı söylediğinde haklıydı.

Graham telefonu bana doğru sallıyor. "Ondan gelen mesajları sildin mi?"

"Hayır!" Ağlıyorum. "Ben ."

Homurdanıyor. "Evet, doğru."

Bir elinde telefonu tutarken, Harry'nin numarasına bakmak için sol kolumu tekrar kavrıyor. Kıpırdanıyorum, kurtulmaya çalışıyorum, ama tutuşu mengene gibi. Başparmağıyla telefona numarayı yazıyor, sonra da arama yapmak için düğmeye . Onu izliyorum, kalbim küt küt atıyor. O kadar uzun süre bekliyor ki, aramanın telesekretere düştüğünden emin oluyorum.

"Hey, Harry?" Graham eski nişanlımın adını söylerken bana bir bakış fırlatıyor. "Telefon numaranı Tess'in kolunda yazılı buldum. Şu itibaren onu rahat bırakırsan çok memnun olurum. Ya da başka bir şey. Sana aramızda ihtiyacımız yok.

yaşıyor. Ve yemin ederim, eğer onu bir daha rahatsız edersen, pişman olacaksın. Anladın mı beni?"

Görüşmeyi bitiriyor, gözleri hâlâ benimkilere kilitlenmiş. İlk başta telefonumu masaya geri atacakmış gibi görünüyor ama onun yerine cebine koyuyor. "Bunu geri alamayacaksın. Asla. Bu saçmalıktan bıktım."

"Tamam," diyorum kısık bir sesle.

Nefes alırken omuzları bir yükselip bir alçalıyor. "Sana bağırdığım için özür dilerim. Kendimi kaybetmemeliydim."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Öfkesini kaybetmesi bu gece yaptığı en kötü şey değil. Tanrı aşkına, bana ilaç vermeye çalıştı.

"Dinle." Sesi şimdi daha sakin. Gözlüklerini burnunun üst kısmına doğru itiyor. "Harry'nin sana ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yok. Sadece hayal edebiliyorum. Ama her ne ise, doğru değil. Neler olup bittiğini bilmiyor."

"Doğru," diye mırıldanıyorum. Tek düşünebildiğim o suyu içmekten kaçmış olduğum. Yarına kadar her şeyi hatırlayacağım. Ve bu canavardan kurtulmak için çalışabilirim.

"Tess, bana bak."

Gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırıyorum. Bir dakika önceki tüm öfke yok oldu. "Ne?"

"Seni uyuşturmaya çalışmıyorum. Bana inanmak zorundasın. Sana zarar verecek hiçbir şey yapmam."

Başımı sallıyorum. "Peki o içkide ne vardı? Ben gördüm bir şey."

Boynunun arkasını ovuşturuyor. "Haklısın. O içkide çözünmüş bir şey vardı. Ama kötü bir şey değildi. Senin ilaçlarındı, Tess. Başındaki yaralanma için gittiğin doktorun yazdığı ilaçlar."

"Ne ilaçları?"

"Nöbetlerin için." Tişörtünün eteklerini çekiştiriyor. "Kazadan sonra korkunç nöbetler geçiriyordun. Tüm vücudun titriyordu ve bu sırada iki kez kafanı çarpmıştın. Başınızı çarptığınız zamanlardan birinde beyninizdeki kanama daha da kötüleşti. Kendine gelmen gerek.

Nöbet ilaçları." Kaşlarını çatıyor. "Ama son zamanlarda onları almayı reddediyorsun çünkü bir sebepten dolayı sana ilaç verdiğimi düşünüyorsun. Ben de onları içeceğine koymaya başladım. Özür dilerim. Bunu seni üzmek için yapmadım. Sadece bu şekilde daha kolay olacağını düşündüm."

Bu sabah kalçama karalanmış bulduğum uğursuz mesajı düşünüyorum. "Sana inanmıyorum."

"Peki. Sana göstermemi ister misin?"

Ben cevap veremeden Graham onu takip etmemi işaret ediyor ve beni koridorda alt kattaki banyoya götürüyor. Eğer bu bir tavuk oyunuysa, çok iyi oynuyor. Ecza dolabını açıyor ve iki turuncu hap şişesi çıkarıyor.

"Bunlar senin nöbet ilaçların" diyor. "Sana günde bir kez ilaç veriyoruz çünkü sabahları almanı sağlamak imkansızdı. Yani, seni suçlamıyorum. Genelde sabahları neler olup bittiğine dair hiçbir fikrin olmuyor ve bir sürü hap yutmaya hevesli değilsin."

Ondan hap şişesini aldım. Şişenin üzerinde benim adım ve ilacın adı, altında da daha küçük harflerle "TUTUKLULAR İÇİN" yazıyor. Bir de doktorun adı ve reçete numarası var.

"İstersen eczaneyi arayabilirsin," diyor. "Size doğruyu söylüyorum. Ve işte..." Cebinden telefonunu çıkarıp bir şeyler yazdıktan sonra bana uzattı. Mt. Sinai'nin web sitesinde, reçete şişemin üzerinde adı yazılı olan doktorun fotoğrafı var. Dr. Leonard Sawinski. "Bu sizin nöroloğunuz. O bir şarlatan değil. Tüm bölümün başkanı."

Hap şişesine baktım. Yaklaşık yarısı büyük kapsüllerle dolu. Kırıp açmak ve bir bardak suya dökmek kolay olurdu.

"Yine de insanı oldukça sersemletiyorlar," diyor özür dileyerek. "Genellikle onları içtikten sonra doğrudan uyumak istersin. Ama bazen sana bir şey verdiğimi fark ediyorsun ve çıldırıyorsun."

Dün gece olan bu muydu? Bana bir şey verdiğini ve notu kendime yazdığımı sanıyordum.

"Harry'nin seni neden rahatsız edip durduğunu bilmiyorum," diye iç geçirdi. "Belki... bilmiyorum, belki de doğru şeyi yaptığına inanıyordur. Ya da hâlâ sana aşıktır. Ama seninle ilgilenen benim. Ben senin kocanım. Sadece doğru olanı yapmaya çalışıyorum. Bu... zor."

Graham'ın başı öne düşüyor. Neredeyse ağlamaya başlayacakmış gibi görünüyor. Ve o anda ona inandığımı fark ediyorum. Bunlar gerçek ilaçlar. Saygın bir doktor tarafından reçete edilmiş.

"Tess?" Kaşlarının arasında bir oluk var. "Bir şey söyle."

"I..." Hap şişesine tekrar bakıyorum. "Bilmiyorum. Emin değilim."

Ellerini birbirine kenetler. "Seni zorlamayacağım, tamam mı? Ama bu hapları almanı istiyorum. Başka bir nöbet geçirmenden korkuyorum. Dr. Sawinski beyninde bir kanama daha olursa bunun yürüme ya da konuşma yeteneğini etkileyebileceğini söyledi."

Gözlerimi kapatıyorum. Bu sabah uyandığımda ve hiçbir şeyin hatırladığım gibi olmadığını fark ettiğimde ne kadar paniklediğimi hatırlıyorum. Ya uyandığımda konuşamıyorsam? Ya uyandığımda vücudumun bir tarafı artık çalışmıyor olsaydı? Bu kötü, ama daha kötüsü de olabilirdi.

Gözlerimi tekrar açtığımda Graham hâlâ orada duruyordu. Sabırla. Ne karar vereceğimi görmek için bekliyor.

"Tamam," dedim. "Hapları alacağım."

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ GÜN

OceanofPDF.com

BÖLÜM 27

Rahatlar ve iyi bir gün geçirmeye çalışırsanız çok daha mutlu olursunuz. Sadece etrafınızdaki insanların sizi çok önemsediğini ve sadece güvende olmanızı istediklerini unutmayın. Onların dediklerini yapın. Emin ellerdesiniz. Bana güvenin.

Saray gibi mutfağımda oturmuş, daha önce hiç tanımadığım yakışıklı kocamın bana kahvaltı hazırlamasını izlerken kendi sözlerimi bir mantra gibi tekrarlıyorum. Bu mutfak inanılmaz. Keşke mutfağımın nasıl bu hale geldiğini hatırlayabilseydim. Ve benim nasıl bu hale geldiğimi.

Graham telefonla konuşurken ocakta yanan bir şeyin kokusunu alıyorum. Belli ki o da kokuyu alıyor, çünkü ocağı kapatmak için acele ediyor. Yine de çok geç olduğundan endişeleniyorum.

Graham görüşmesini bitirip telefonunu tezgâha fırlatırken, "Sadece biraz yanmış," diye beni temin ediyor. "Tadı hâlâ güzel."

Bunu henüz görmedik. "Telefonum var mı?"

Graham bir an tereddüt eder. "Hayır. Özür dilerim. Nasıl kullanacağını çözemedin ve sürekli kaybettin."

"Oh." Üniversiteden beri bir telefonum var ve bir telefonumun olmaması garip hissettiriyor. Her ne kadar Graham'ın telefonu kadar süslü olmasa da. "Peki birini aramak istersem ne yapacağım?"

Tel çerçeveli gözlüklerinin ardından bana göz kırpıyor. "Kimi aramak istiyorsun?"

Graham'ın sesinde beni huzursuz eden bir şey var. Patronluk taslamakla şüpheci olmak arasında bir şey. Ama bu haksızlık olabilir. Onu yatağımda gördüğümde çığlık atarak uyandığımdan beri bana karşı hep nazik davrandı. Eminim

Bu onun için zor olmalı. "Um... Babamla konuşmak istiyorum. O...?"

Graham bana "Hâlâ hayatta" dedi.

Rahat bir nefes aldım. Babam, ben çocukken annemi meme kanserinden kaybettiğimden beri ailemden geriye kalan tek kişi.

"Şu anda gemi seyahatinde," diye ekliyor. "O yüzden telefonla ulaşmak oldukça zor. İsterseniz daha sonra deneyebiliriz."

Babam gemi yolculuğunda mı? Bu onun için alışılmadık bir davranış. Ama uzun zaman oldu. Belki de son on yılda gemi seyahati seven birine dönüşmüştür.

"Peki ya Lucy?" diye sordum.

"Hâlâ görüşüyorsunuz."

Masanın altında dizlerimi tutuyorum. "Onunla konuşabilir miyim?" "Belki sonra," diyor belli belirsiz.

Graham oturduğum mutfak adasına iki tabak yemek koydu. Ben kararmış mücver ve sosislere bakarken arka kapıdan bir kazıma sesi geliyor. Bunu birkaç kez duymuştum ama ocak kapalı olduğu için ses daha net geliyordu. " da ne?"

Tereddüt ediyor. "O senin köpeğin. Ama onu günün büyük bölümünde dışarıda tutuyoruz. Bütün evi kemiriyor."

"Köpeğim mi?" Harry ve ben hep bir köpek istemiştik. Çıtır mücverden bir ısırık alıyorum, tadı acı. "Adı ne?"

"Ziggy."

Yanmış rendelenmiş patatesi yerken neredeyse boğuluyordum. Kendimi savunmam gerekirse, çok kuru oldukları için bunu yapmak çok kolay. Ama boğulmamın nedeni bu değildi. Ziggy, Harry'nin kuşuydu. Neden köpeğime eski nişanlımın kuşunun adını verdim? Bu çok ama çok garip bir şey.

Belki de buna çok fazla anlam yüklememeliyim. Belki de sadece bir tesadüftür.

"Graham?" Ben de öyle dedim.

Tabağından başını kaldırıp bakıyor. "Evet?"

"Biz... yani, bizim... çocuğumuz var mı?" "Bu evde hiç çocuk görüyor musunuz?"

"Hayır, ama..." Çatalımla bir parça sosis saplamaya çalışıyorum; o kadar kötü pişmiş ki büzüşmüş. "Hep çocuk istemiştim. Düşündüm ki... Yani, eğer evlenirsek..."

Sosisinden bir lokma çiğniyor. "Çocuk sahibi olmayı denedik. Ama doktor kısır olduğunu söyledi."

Nefesimi içime çekiyorum. "Ah... ama... kısırlık için tedaviler yok mu?"

Bir omzunu kaldırır. "Nasıl olduğunu bilirsin. Annene olanlar yüzünden doktora gitmekten hep korktun. İğnelerden de çok korkuyorsun. Bu yüzden tüp bebek yapmamaya karar verdik. Sadece ikimizin olmasının iyi olacağını söylemiştin."

"Oh..."

Tabii ki çocuğumuz olmadığını biliyordum. Bu oldukça açıktı. Ama yapamayacağımızı, asla yapamayacağımızı öğrenmek...

Ama ne önemi var ki? Şu anki halimle bir çocuğa bakabilecek durumda değilim. Çocuk sahibi olmamamız bir lütuf.

Graham buzdolabına gider ve kapağını açar. Kan kırmızısı bir sıvı kabı çıkardı. Bir bardak dolusu dökmesini hayranlıkla izliyorum.

"O da ne?" diye sordum.

"Nar suyu." Bardağı masanın üzerine bırakıyor. "Bu şeye bayılıyorsun. Her sabah iki bardak falan içiyorsun."

"Öyle mi?" Önümdeki içki hiç de çekici görünmüyor. "Emin misin?"

Bana göz kırpıyor. "Hangimizin hafıza kaybı var? Güven bana. Bu senin dünyada en sevdiğin şey." "Hayır, teşekkürler. Sadece bir fincan kahve istiyorum."

" ama. En sevdiğin içkiyi istemiyor musun?"

Parmak uçlarımı bardağa bastırarak onu kendimden birkaç santim uzağa itiyorum. "Sadece kahve. Lütfen."

"İyi," diye homurdanıyor.

Graham mutfağa, duşumuzdan daha fazla kontrol düğmesi olan süslü kahve makinesine doğru yürüyor. Kahveyi hazırlıyor ve ben de bana doldurduğu o berbat içeceği kendimden birkaç santim daha uzağa itiyorum. Berbat görünüyor, yanımda bile istemiyorum.

Graham mutfak adasına döner. Gözleri kırmızı sıvı dolu bardağa kayar. "Gerçekten istemiyor musun?"

"Hayır, teşekkürler."

"Pahalı, biliyorsun."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu evin görünüşüne bakılırsa, bir bardak meyve suyunu boşa harcayabiliriz. "İstersen alabilirsin."

Graham dolu nar suyu bardağını masadan alıp içindekileri lavaboya dökerken kendi kendine homurdanıyor ve lavabonun dibini koyu kırmızı bir renge boyuyor. Gördüğümde midem bulanıyor. Sonra bardağı mutfak tezgahının üzerine çarpıyor.

Neden böyle davrandığını bilmiyorum. Korkunç bir şey yapmadım. Sadece bir bardak meyve suyunu reddettim. Neden öfke nöbeti geçiriyor? Bu normal bir davranış gibi görünmüyor.

Kendime yazdığım mektupta onun iyi bir adam olduğu yazıyor. O benim kocam.

Ama ona güvenmiyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 28

Sabahtan beri koltukta oturmuş, televizyondaki kanallar arasında geziniyor ve giderek klostrofobik hissediyorum. Dışarı çıkıp yürüyüş yapmayı çok isterdim ama Graham bu sabah tek başıma dışarı çıkamayacağımı açıkça belirtti. Güvenli olmadığını söyledi.

Şu Camila denen kadın yukarıda, kim bilir ne yapıyor. Güya temizlik yapıyormuş ama ben ne süpürge sesi ne de akan su sesi duydum. Camila'da beni huzursuz eden bir şeyler var. Kimseye tam olarak güvenmiyorum. Kafamdaki yara izinden araba kazası hikâyesinde bir gerçeklik payı olduğu belli ama sanki kaçırdığım bir şey varmış gibi hissediyorum. Bulmacanın eksik bir parçası.

Graham'ın uyarılarının canı cehenneme. Ben yürüyüşe çıkıyorum.

Dolapta bulduğum bir çift spor ayakkabıyı zaten giyiyorum, bu yüzden doğruca ön kapıya gidiyorum. Bloğun etrafında yürüyeceğim. Bunu yaparsam kötü bir şey olmayacak. Muhtemelen Camila gittiğimi fark etmeden eve dönmüş olurum.

Kilidi açmak için uzandım, dün işe gitmek için evden çıkarken yaptığım gibi. Aslında dün değildi. Yedi yıl önceydi. Ama dün gibi hissettiriyor. Her , kilit son hatırladığımdan daha farklı görünüyor. Eskiden kapının kilidini açmak için çevirdiğim kadran yerine şimdi bir anahtar deliği var.

Aman Tanrım.

Kapı içeriden kilitli.

İçimdeki panik dalgasını geri iterek arka kapıya yöneliyorum. Köpeğim Ziggy'nin arka bahçeden gelen havlama sesini duyabiliyorum ama ona ulaşamıyorum. Çünkü arka kapıda da bir kilit var.

Hayal kırıklığı içinde avucumu arka kapıya vuruyorum. Dalga mı geçiyorlar benimle? Beni buraya nasıl kilitleyebildiler? Yani, evet, izinsiz çıkmaya çalışıyordum ama Tanrı aşkına, ben bir yetişkinim. Tehlikeli bir şey yapmayacaktım. Sadece sokağın etrafında yürüyecektim!

Ve hala yapabilirim. Bu evden çıkmanın başka yolları da var. Beni burada tutsak tutamazlar.

Ön kapıya dönüyorum, ellerim titriyor. Kapının her iki yanında iki resimli pencere var. Artık yirmi dokuz yerine otuz altı yaşında olduğum için o kadar çevik olmayabilirim ama sanırım birinci kat penceresinden tırmanabilirim. En azından denemek zorundayım.

İki pencereden birinin altındaki oluklara tutunuyorum. Yukarı doğru çekiyorum ama pencere yerinden oynamıyor. Tüm ağırlığımı vermeme rağmen bir santimetre bile. İşte o zaman bu pencerenin dibinde de onu kilitli tutan bir anahtar olduğunu fark ediyorum. Onu çevirmeye çalışıyorum ve o zaman pencere kilidinin üzerinde de bir anahtar deliği olduğunu keşfediyorum.

Pencereden pencereye geçip her bir pencerenin kilidinde aynı anahtar deliği olduğunu teyit ederken kan kulaklarıma hücum ediyor. Bu evin birinci katındaki tüm pencere ve kapıların içeriden kilitli olduğunu doğrulamam beş dakikadan az sürüyor.

Burada kapana kısıldım.

Oturma odasının ortasında duruyorum, panik göğsümde yükseliyor. Neredeyse başım dönüyor. Sadece kanepede oturup televizyon izlerken o kadar da kötü değildi ama şimdi istesem de gidemeyeceğimi biliyorum...

Bu yasal olamaz. Bir insanı kendi evinde rehin tutamazsınız. Beynimde olması umurumda değil. Bu doğru değil.

Ama kime söyleyebilirim ki? Bütün evi aradım ve çalışan bir telefon bulamadım. Graham'ın bu sabah bana telefon vermeyi reddetmesine şaşmamalı. Ve Camila durumuma sempati duymayacaktır. Burada olması için ona para ödedi.

Ön kapıdan gelen bir ses dikkatimi çekiyor. Kafamı kapıya doğru çeviriyorum, tam o sırada posta yuvasından birkaç mektup kayıyor. Mektuplar karşılama paspasına çarpınca kalbim yerinden fırlıyor. Postacı!

Posta memuru üniforması giymiş, başında mavi bir beyzbol şapkası olan orta yaşlı bir adamın, posta arabasını arkasından sürükleyerek yürüyüş yolumuzda ilerlediğini görmek için tam zamanında resimli pencerelerden birine koşuyorum. Bu Sid değil - ben ve Harry burada yaşarken postalarımızı dağıtan postacı - tanımadığım yeni bir adam. Ama sorun değil. O bir devlet memuru, bana yardım etmek zorunda.

Postacı bana bakmıyor, ben de elimden geldiğince sert bir şekilde cama vuruyorum. Hala dönmüyor. Ben de iki yumruğumu da cama vurarak umutsuzca dikkatini çekmeye çalışıyorum.

Postacı durur. Başını yana eğdi, sonra arkasını döndü. Orada durduğumu fark ediyor ve iki elimi başımın üzerinde sallıyorum. O da bana el sallıyor, sonra arkasını dönüp yoluna devam ediyor.

Hayır. Hayır!

Ellerimi tekrar cama vuruyorum ama postacı yine dönmüyor. Bu adamın nesi var böyle? Sıkıntıda olduğumu göremiyor mu?

Yumruklarımı cama o kadar sert vuruyorum ki çerçeve sarsılıyor. "Yardım edin!" Beni kalın pencere camından duyma ihtimalinin düşük olduğunu bilerek çığlık atıyorum. "Yardım edin lütfen!"

Ama dönmüyor. Yoluna devam ediyor, evimden gittikçe uzaklaşıyor. Beni kurtarabilme şansını yok ediyor.

"Yardım edin!" Bir kez daha bağırıyorum. "Lütfen!"

Bu bana nasıl oldu? Hatırladığım son şey, bu evde yaşadığım, sevdiğim adamla nişanlı olduğum ve başarılı bir iş yürüttüğümdü. Ve şimdi... bu. Bir şeyler korkunç bir şekilde yanlış gitti. Bir yolunu bulmalıyım.

. Belki bir işaret yaparsam, sokaktaki birinin dikkatini çekebilirim ve-

"Tess?"

Camila kanepenin yanında durmuş bana bakıyor. İşte o zaman gözyaşlarımın yüzümden aşağı süzüldüğünü ve omuzlarımın hıçkırıklarla titrediğini fark ediyorum. O kadar çok ağlıyorum ki nefesimi zor tutuyorum.

"Lütfen bana yardım edin," diye nefes nefese kaldım. "Lütfen... Ben... Hayatımı geri istiyorum..."

Camila bir an sessiz kaldı. Yüzündeki acıma duygusunu görebiliyorum. Bana bakıcılık yapmak için ne kadar para aldığını merak ediyorum. O kadar güzel ki. İstese bir film yıldızı olabilir. Ya da bir pop yıldızı. Eminim kocam onun ne kadar güzel olduğunu fark etmiştir. Acaba işi bu yüzden mi aldı?

Camila'ya benden uzak durmasını söylemek istiyorum ama belli ki kafasında başka fikirler var. Bir süre tereddüt ettikten sonra odayı geçip pencereye gidiyor ve yanıma geliyor. Ve ben onu durduramadan kollarını bana doluyor.

Bir an için tamamen katılaşıyorum ama yavaş yavaş eridiğimi hissediyorum. Elimde değil. Bir yabancı olmasına rağmen, bana sarılışında rahatlatıcı bir şey var. Tanıdık bir şey. Omzuna doğru hıçkırıyorum ve eli sırtımı okşuyor.

"Sorun yok, Tess," diye mırıldanıyor. "İyi olacaksın. Söz veriyorum. Ben buradayım. Her şey yolunda."

"Öyle değil!" Burnumdan akan sümük gömleğini lekeliyor ve bundan en ufak bir rahatsızlık duymuş gibi görünmüyor. "İyi değil! Hayatımı özlüyorum. Harry'yi özledim. Lütfen..."

Eli sırtımda geniş daireler çiziyor. Çocukken bir şeye üzüldüğümde annem de böyle yapardı. Beni tutar ve avuç içiyle sırtımda daireler çizerdi. O öldükten sonra, hiç kimsenin beni onun gibi teselli edebileceğini hissetmedim, Harry'nin bile. Ama Camila bana sarılıp sırtımı ovarken sanki yeniden çocuk oluyorum... ve belki de her şey yoluna girecek.

"İyi olacaksın," diyor tekrar. "Hiçbir şey hatırlamamanın korkutucu olabileceğini biliyorum ama sana söz veriyorum, sakinleşeceksin. Ayrıca sana bir sürprizim var."

Ellerimin tersiyle şişmiş gözlerimi silerek ondan uzaklaşıyorum. "Sürpriz mi?"

Bana gülümsüyor. "Lucy bu öğleden sonra ziyarete geliyor."

Bu sabah uyandığımdan beri ilk kez içimde bir mutluluk tohumu hissediyorum. Lucy geliyor. En iyi arkadaşım beni ziyaret edecek. Kocama güvenmeyebilirim ama Lucy'ye güvenebilirim. Beni incitecek hiçbir şey yapmaz.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 29

Saat üçü biraz geçe kapı çaldı.

Öğleden sonra Ziggy ile kanepede oturuyordum. Bu sabahki sinir krizimden sonra Camila beni ve Ziggy'yi mahallede yürüyüşe çıkardı. Lucy'nin ziyarete geleceğini öğrendikten sonra zaten kendimi daha iyi hissediyordum ama temiz hava harikalar yarattı. Köpeğimle mahallede bir tur attıktan sonra artık kendimi tutsak gibi hissetmiyordum.

Ve şimdi Ziggy kanepede yanımda oturuyor, ben dalgınca başını okşarken çenesi kucağımda. Canım pek bir şey yapmak istemiyor. Sonuçta ne yapabilirim ki? Bir kitap okumaya başlayamam çünkü akşamın sonuna kadar kitapla ilgili her şeyi unutmuş olacağım. Camila'ya akşam yemeği için bir şeyler pişirmek isteyebileceğimden bahsettim ama tek başıma yapmaya kalkarsam tüm evi yakabilirmişim gibi davrandı. Bunu kabul etmesinin tek yolu, sürekli yanımda olmasıydı.

Bu da beni kapı zili meselesine geri getiriyor. O sinir bozucu kilit yüzünden kapıyı açamıyorum. En iyi arkadaşımın kapının diğer tarafında olduğunu bildiğim ve onu görmeyi çok istediğim .

"Camila!" .

Camila merdivenlerden koşarak iniyor, ellerini dar kot pantolonuna siliyor. "N'aber, Tess?"

"Kapıyı açabilir misin?" Ona sordum.

Camila kot pantolonunun cebini anahtarları arıyor. Onları ön kapının kilidine takıyor. Lucy'nin tanıdık yüzünü gördüğümde neredeyse gözyaşlarına boğuluyordum. Ona doğru koşuyorum ve kollarımı doluyorum. Ona sarılmadan duramıyorum. Ve sonra gerçekten ağlıyorum. Bugün tam bir şelale gibiyim.

"Lucy!" Hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. "Hayatımın en kötü günüydü!"

Bir adım geri çekilip muhteşem en iyi arkadaşıma bakıyorum. Lucy'yi Seviyorum'daki adaşı gibi Lucy'nin de şaşırtıcı derecede kızıl saçları var - bu onun imza rengi. Üniversitedeyken daha çok çili vardı ama güneşten uzak durmaya dikkat ettiği için çilleri solmuş. Ama gözlerinizi kısarak yüzüne bakarsanız, cildindeki soluk noktaları hala görebilirsiniz. Ve eğer güneşe çıkarsa, unut gitsin. Çil şehri.

Lucy ve ben üniversitedeki ilk günümüzde tanıştık. Evden ilk kez ayrılacağım için gergindim ve babamın bu önemli olay karşısındaki duygusuzluğu kendimi daha iyi hissetmemi sağlamadı.

Ama Lucy tam tersiydi. Birbirine uyan yatakların ve şifonyerlerin bulunduğu odaya girer girmez koşarak yanıma geldi ve beni kocaman bir kucakla sardı. Oda arkadaşı olduğumuz için çok heyecanlıyım! Ben de çok heyecanlıydım. Birlikte gülebileceğim, eğlenebileceğim ve hatta ara sıra ders çalışabileceğim biriyle yaşamak harikaydı. (Çok ara sıra - ikimiz de mükemmel öğrenciler değildik.)

Tamam, Lucy mükemmel değil. Mesela onunla öğle yemeği ya da kahve içmek için buluştuğunuzda, on beş ila otuz dakika arasında geç kalacağı garanti. Ve bazen, kırk beş dakika ila bir saat Geç oldu. Ve o asla inanılan içinde Ben ne zaman Şirketimi kurmaktan bahsettim. Kendisini savunmak gerekirse, sadece beni kötü bir iş girişimi olduğuna inandığı şeyden korumaya çalışıyordu. Yanılmış olması onun suçu değil. Lucy bugün harika görünüyor. Kızıl saçları parlak, düzgün fiziğini korumuş ve sürdüğü göz kalemi gözlerini ortaya çıkarıyor. Harry bazen benim çıplak yüzümle kıyaslandığında her zaman göze çarpan makyajı hakkında yorumlar yapardı. Sence bir kozmetik şirketinde hissesi var mıdır?
derdi, ben onu kaburgalarından dirseklemeden hemen önce.

Lucy'nin moda dergisi sayfalarından fırlamış biri gibi görünmesi, kendi görünüşüm hakkında daha bilinçli hissetmeme neden oluyor. Ben

Çok kısa saçlarımı düzeltiyorum ve parmaklarım yara izinin üzerinde geziniyor, acaba onun gözüne görünür mü diye merak ediyorum.

"Tess, tatlım." Omuzlarımı sıkıca kavradı. "Çok solgun görünüyorsun. Neler oluyor?"

"I..." Elimin tersiyle gözlerimi siliyorum, nefes almak için yutkunuyorum. "Oturabilir miyiz?"

Ziggy, Lucy'ye yer açmak için kanepeyi boşalttı. Graham'ın Ziggy'nin mobilyaları çiğnediğini söylerken neden bahsettiğini anlamıyorum. Ziggy gelmiş geçmiş en uslu köpektir. Bazen beni bu evdeki herkesten daha iyi tanıyormuş gibi hissediyorum. Kesinlikle bana içmem için nar suyu teklif etmezdi. Lucy Ziggy'nin tüylerini karıştırıyor, o da Lucy'nin elini yalıyor.

"Bunun başıma nasıl geldiğini anlamıyorum." Kafa derimdeki yara izine tekrar dokunuyorum; çok tuhaf bir his, sanki benim derim değilmiş gibi. "Bir araba kazası olduğunu biliyorum..."

Lucy bacak bacak üstüne atıyor ve ayakkabılarını fark ediyorum-Manolo Blahnik. Hep onlardan bir çift istemişti. "Evet, geçen yıl. Ve o zamandan beri hafızanla ilgili çok fazla sorun yaşıyorsun. Graham, My Home Spa'nın başına geçmek zorunda kaldı. Ben de elimden geldiğince yardımcı oluyorum."

"Yani her sabah böyle mi oluyor? Bir gün önceki her şeyi unutuyor muyum?"

"Genellikle." Tasarımcı pantolonundaki bir ipliği karıştırıyor. "Bazen daha iyi günlerin oluyor. Ama son bir ay zor geçti. Ondan önce seni gördüğümde çoğu zaman mutlu görünüyordun. Ama şimdi sürekli ağlıyorsun. Ve sen..."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Neye benziyorum?"

"Korkuyorum. Her zaman bir şeylerden korkuyor gibisin."

Haksız değil. Ama bu durumda kim korkmaz ki? Her sabah bir yabancının yanında uyanıyorum. Kendi yatağımda! Onun iç çamaşırlarıyla!

"Lucy," diyorum, "Harry'ye ne oldu?"

Kaşlarını çattı. "Bu da başka bir şey. Ne zaman konuşsak bana Harry'yi soruyorsun. Eskiden sadece ara sıra sorardın.

onun hakkında. Ama şimdi, sanki onu her gün görmek için yanıp tutuşuyorsun."

Gözlerim yine yaşlarla doluyor. "Hatırladığım son şey dizlerinin üzerine çöküp bana evlenme teklif ettiği..."

Lucy'nin dudaklarında bir gülümseme belirir. "Doğru. Klavye teklifi. Bu... um, şirindi."

"Çok romantikti!"

"Aptal Harry'nin imzasıydı." Gözlerini deviriyor. "Eğer sevdiğin buysa..."

"Harry ve benim şimdiye kadar evlenmiş olmamız gerekiyordu." Yüksek sesle burnumu çekiyorum. "Her sabah onun yanında uyansaydım, tüm bunlarla başa çıkabilirdim. Ama Graham..."

"Graham iyi biri." Sesi neredeyse bıkkın geliyor. Bu konuşmayı benimle kaç kez yaptığını merak ediyorum. "O iyi bir adam. Senin için Harry'den çok daha iyi."

"Belki..." Ama o bu sözleri söylerken, kafamda bir şey yanıp sönüyor. Graham'la ilgili bir şey. Ama tam olarak kavrayamıyorum. Hafızam çok sinir bozucu olmaya başladı.

"Seni çok önemsiyor, Tess." Sesini bir kademe alçaltıyor. "Ayrıca, gerçekten yakışıklı, sence de öyle değil mi?"

"Ben... Sanırım öyle." Evet, Graham çekici biri. Ama ona baktığımda hiçbir şey hissetmiyorum. "Kafamda başka biriyle nişanlıyım. Sevdiğim biri. Graham hoş ve yakışıklı olsa da..."

"O Harry değil."

Sefilce başımı sallıyorum.

Lucy bacak bacak üstüne atar. "Harry seninle hiç iletişime geçmeye çalıştı mı? Telefonundan falan?"

"Ne demek istiyorsun?"

Birinin dinleyip dinlemediğini kontrol eder gibi etrafına bakıyor. "Mesela, sana hiç mesaj gönderdi mi? Ya da seni aramaya çalıştı mı?"

"Telefonum yok, o yüzden..."

Lucy kaşlarını çattı. "Sen bilmiyor musun?"

"Graham muhtemelen kaybedeceğimi söyledi. Ve onunkini kullanmama izin verdi. Bana babamın numarasını verdi.

Sabah onu aramaya çalıştım."

"Evet, ama-" Lucy bir şeyler söylemeye başladı ama aniden durdu. Dudağını çiğniyor ve kanepenin üzerinden bana bakıyor. "Graham bu sabah kullanman için sana bir telefon vermedi mi?"

"Hayır..." Midem bulanıyor. "Bana genellikle telefon verdiğini mi söylüyorsun?"

Tereddüt ediyor. "Hayır, hiç de değil. Söylediğim şey bu değil."

Ama Lucy korkunç bir yalancı. Ne zaman yalan söylese, tüm yüzü saçları gibi kızarır. Bir telefonum olduğunu düşünmeye başlıyorum. Ve her ne sebeple olursa olsun, Graham artık onu almamı istemediğine karar verdi.

Ve sonra o anı aklıma geliyor. Harry'nin kulağıma fısıldayan sesinin küçük bir parçacığı.

Graham'ın üst katta bir masası var. Her zaman kilitli olan bir çekmece var ve size verdiği şeyi orada sakladığını düşündüğünüzü söylediniz.

Aklıma gelen anıyla sarsılarak başımı geriye atıyorum. Bu gerçek miydi? Yoksa hasarlı beynimin hayal gücünün bir ürünü mü? Ne de olsa kendime yazdığım mektupta Harry'yi yıllardır görmediğimi iddia etmiştim.

Ama gerçek bir anı gibi hissettim. Bugün yaşadığım ve gerçek gibi hissettiğim ilk anıydı. Bunun bir anlamı olmalı.

"Lucy, Graham'ın üst katta bir ofisi var mı?" diye sordum. "Ah, evet. Var."

Kanepeye yaslanıyorum, ne düşüneceğimi bilemiyorum. Yukarıda, Graham'ın çekmecesinde kilitli, bilmem gereken bir şey mi var? Eğer öyleyse, ne?

Her gece hafızamı kaybetmemin başımdaki yaradan başka bir nedeni var mı?

Hayır. Olamaz. Kocam bana ilaç vermiyor. Bunun doğru olabileceğine inanamıyorum.

Olabilir mi?

OceanofPDF.com

BÖLÜM 30

Hava çok güzel, bu yüzden Lucy ve ben Ziggy'yi mahallede gezdirmeye karar verdik. Krem rengi ipek bluzu ve biraz fazla kısa kalem eteğiyle Lucy'nin yanında kot pantolonum ve kazağımla kendimi biraz mahcup hissediyorum ama kimse bize bakacak değil ya. Her neyse, onun giydikleriyle köpek gezdirirken kendimi gülünç hissederdim.

"Ziggy çok iyi bir köpek," diye yorumluyor Lucy, dışarıda olmaktan çok memnun bir şekilde ilerlerken. Ben de aynı şekilde hissediyorum. Bu ev çok boğucu. "Senin için çok iyi."

"Onu ne zaman aldım?" Ziggy'yi o kadar çok seviyorum ki, hayatım boyunca ona sahip olmadığıma inanmak zor geliyor.

"Yaklaşık bir yıl önce, sen yaralandığında." Kızıl saçlarını okşuyor. "Ziggy. Bir köpek için ilginç bir isim."

Lucy'nin bakışlarından kaçınarak gözlerimi önümde tutuyorum. Harry'nin kuşunun adını biliyor muydu? Hiçbir fikrim yok. "Çizgi romanı seviyorum."

"Öyle mi?" Sesinde şüpheci bir ton var ve midem bulanıyor. Ama sonra gülüyor. "Sanırım çizgi romanlar bugünlerde senin için okuması en kolay şey, çünkü çok kısalar!"

"Mmm."

Bundan sonra sadece Ziggy'nin nefes nefese kalması ve Lucy'nin topuklarının kaldırıma vurmasıyla bozulan bir sessizlik içinde yürüyoruz. Benim spor ayakkabılarımdan ses çıkmıyor. Evimden birkaç blok ötedeki parka varıyoruz ve etrafında bir tur atmaya başlıyoruz.

"Dürüst olmak gerekirse," diyor Lucy, "bu o kadar da kötü değil, Tess. Her şeye rağmen iyi bir hayatın var."

Yanağımın içini ısırdım. Böyle bir şeyi nasıl söyleyebildiğini anlamıyorum. Kimse benimle yer değiştirmek istemez. İyi bir hayatım yok. Artık yok.

"Yani, şu haline bak," diye ediyor. "Bütün gün rahat bir kot pantolon ve kazakla takılabiliyorsun, Graham seninle ilgileniyor, çalışmak ya da biraz televizyon izlemek ve köpeğini gezdirmek dışında bir şey yapmak zorunda değilsin." Dikkatle göbeğime bakıyor. "Kilon hakkında endişelenmene ya da spor yapmana gerek yok."

Kendimden utanarak göbeğimi tuttum. Son on yılda fazla kilo almadığımı düşünüyordum. Yine de Lucy kadar formda görünmediğim kesin. Birden Harry'nin bir zamanlar Lucy hakkında yaptığı bir yorumu hatırladım:

Sizi aşağılamak için hiçbir fırsatı kaçırmaz.

O zaman bile bunun tamamen gerçek dışı olmadığını biliyordum. Ama hep omuz silktim.

"Sadece söylüyorum." Lucy'nin gülümsemesi dudaklarının kenarlarını geriyor. "Her şey çok daha kötü olabilirdi. Sen oldukça iyi durumdasın."

"Lucy," dedim, "Sanmıyorum..."

Kelimeleri söyleyemeden dudaklarım donuyor. Zihnim boşalıyor. Etrafımdaki her şey sanki transa geçmişim gibi soluyor ve beyazlaşıyor. Ve evimin önündeki sokakta olmak yerine, tamamen farklı bir yerdeyim.

Küçük bir odadayım, bir tabureye oturmuş, makyaj aynasındaki yansımama bakıyorum. Saçlarım yanaklarıma düşen küçük dallar dışında yüzümden geriye doğru toplanmış ve üzerimde beyaz dantelli bir elbise var.

"Düşünsene, Tess..." Lucy'nin sesi. Kafamı kaldırdığımda yanımda, kabarık lavanta rengi bir elbise giymiş görüyorum. "Birkaç dakika içinde koridorda yürüyeceksin. Bayan Graham Thurman olacaksın."

"Evet..." Yansımama bakıyorum. Dudaklarım düz bir çizgi gibi. Evlenmek üzere olduğu için sevinçten havalara uçan bir kadına benzemiyorum. "Ben sadece... Acaba bu bir hata mı?"

"Bir hata!" Lucy patladı. "Bunu nasıl söylersin? Graham harika biri! Ne kadar harika bir adam olduğunu bir bilseydim,

İnanın bana, bana çıkma teklif ettiğinde onu geri çevirmezdim!"

Yüzümü buruşturuyorum. Lucy bana Graham'ın ilk tercihinin kendisi olduğunu ilk kez hatırlatmıyor. Elbette, o zamanlar Harry ile birlikteydim. Nişanlıydım. Koridorda yürüdükten sonra ellerini birleştireceğim kişinin Harry olacağını düşünmüştüm. Ondan başka biri olacağı düşüncesi beni büyük bir paniğe sürüklüyor. Onu bir daha görmek istemediğimi söylediğimi biliyorum ama korkunç bir hata yaptığımdan endişeleniyorum.

"Harry'yi aramak istiyorum," diye kaçırdım. "Hemen şimdi."

Lucy'nin gözleri fal taşı gibi açılır. "Şaka yapıyorsun. Bana yaptıklarından sonra gerçekten hâlâ ona karşı bir şeyler mi hissediyorsun? Sana ihanet ettikten sonra?"

"Lucy, telefonum nerede?" Parmaklarım makyaj masasının üzerinde uçuşarak ona uzanıyor. "Onunla konuşmam gerek."

Ben telefonuma uzanamadan Lucy onu kapıyor ve ulaşamayacağım bir yerde tutuyor. "Hayır. Bunu kendi başına mahvetmene izin vermeyeceğim. Harry'yi arayamazsın. Hayatının en büyük hatasını yapmana izin vermeyeceğim."

Cevabımı duyamadan soyunma odası beyaza bürünüyor ve aniden tekrar sokaktayım, parmaklarım Ziggy'nin tasmasına sarılmış. Lucy yanımda, mor elbisesi yerine iş kıyafetlerini giymiş ve omzumu sıkıyor.

"Tess!" Yeşil gözleri kocaman. "Tess, iyi misin?"

Ona göz kırpıyorum. Ağzımı açıyorum ama kelimeleri çıkarmam birkaç saniye daha sürüyor. "Ne oldu?"

"Sen... sen sadece..." Lucy alt dudağını çiğniyor. "On saniye kadar kendinden geçtin. Sanırım bir nöbetti."

Neredeyse Ziggy'nin tasmasını düşürecektim. "Nöbet mi?"

"Bazen nöbet geçiriyorsun." Sanki nöbet geçirmem önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor. "Sadece biraz dalgın olduğunu düşünmüştüm ama bir keresinde Graham etraftayken geçirmiştin ve bana öyle olduğunu söyledi."

"Bu bana çok mu oluyor?"

Başını sallıyor. "Oldukça fazla. Ama biz yürürken senin başına geldiğini hiç görmemiştim. Sen iyi misin?"

Başım dönüyor ama onun dışında çok kötü değil. Ama sonra bir adım atmaya çalışıyorum ve dizlerim titriyor. "Belki de eve gitmeliyiz."

"Tabii ki." Omzumu okşadı. "Seni hemen eve götürelim."

Evime doğru parkın etrafında dönmeye devam ederken, parkın içinde bir köpek parkı olduğunu fark ettim. Köpek parkına bakarken, bir anının fotoğrafı gibi garip bir hisse kapılıyorum.

Köpek parkında bir şey mi oldu?

"Lucy," dedim. "Ziggy'yi hiç köpek parkına götürüyor muyum?" Kaşları kırışıyor. "Sanırım öyle. Neden?"

O köpek parkına bakıyorum ve Ziggy'nin yerdeki toprakta zıpladığını hayal ediyorum. Bu köpek parkında bir şeyler olmuştu. Ama hafızamı tam olarak geri getiremiyorum. Çok sinir bozucu.

Bu sabahtan önce hatırladığım son şey Harry'nin yanında uyuduğumdu, ama bu yıllar önceydi. Neredeyse on yıllık anılar bir şekilde yok oldu. Ama yok oldular mı? Yoksa yüzeyin hemen altında, geri alınmayı mı bekliyorlar?

OceanofPDF.com

BÖLÜM 31

Lucy akşam yemeğine kalmaya karar verdi. Camila bize biftek ve yanında patates püresi ve kuşkonmaz hazırlamıştı. Graham ve ben oturuyoruz, Lucy de , masanın başında.

"Graham," diyor Lucy, "seni görme şansın oldu mu? Fildişi Şato mu?"

Graham'ın gözleri parlar. "Yaptım. Harikaydı, değil mi? Higgins'ten unutulmaz bir performans."

Camila'nın tabağıma koyduğu filet mignon'u dilimliyorum. Orta pişmiş olduğunu söylemişti ama tereyağı bıçağı eti keserken az pişmişe çok daha yakın görünüyor. Düpedüz kanlı. Ama Lucy ve Graham bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Belki Graham bifteği az pişmiş seviyordur. Nereden bileyim, bu sabah size adını bile söyleyemezdim.

"Charlie Devine'ın Roger rolünde harika olduğunu düşündüm," diyor Lucy. "O harika bir aktör."

Graham, "Özel hayatıyla ilgili utanç verici bir durum," diyor. Lucy kıkırdar. "Bu söylentilere inanıyor musun?"

"Zor değil..."

İkisi, adını hiç duymadığım Charlie Devine adında bir aktör ve onunla ilgili bir söylenti ve yine adını hiç duymadığım başka bir aktris hakkında konuşuyorlar. Bu sohbete katılmaya hiç niyetim yok. Bu yüzden çoğunlukla patates püremi ve kuşkonmazımı yemeye odaklanıyorum. Ve ayrıca bifteğimin hala böğürmeyen kısmını yemeye. Çoğunlukla kenarlarını.

"Camila bir mücevher," diyor Lucy bir kuşkonmaz sapını kemirirken. "Burada her yemek yediğimde kendimi Michelin yıldızlı bir restoranda gibi hissediyorum."

"Biliyorum." Graham kendisi için doldurduğu şarap bardağından bir yudum alıyor. Alkol içen tek kişi o; Lucy ve ben sadece su içiyoruz. "Ağırlığınca altın değerinde. Sence de öyle değil mi, Tess?"

Oturduğumdan beri bana söylediği ilk sözler bunlar. Ve beni sadece kibarlık olsun diye dahil ediyor. Camila'nın ne kadar iyi olduğunu nereden bileyim? Onunla daha bu sabah tanıştım. "Evet..."

"Eğer o olmasaydı," diye devam ediyor Graham, "Tess muhtemelen şimdiye kadar evi ateşe vermiş olurdu."

Lucy gülüyor ama bu şaka hoşuma gitmiyor. "Hayır, yapmazdım," diye itiraz ediyorum.

Graham kıkırdar. "Hadi ama."

"Bu da ne demek oluyor?" Ben de karşılık verdim. "Bütün gün burada tek başıma iyi olurum. Hiçbir şeyi ateşe vermezdim. İyi olurdum."

"Tabii. Tabii. İyi olursun."

Sesindeki alaycılık hoşuma gitmedi. "Ne yapacağımı sanıyorsun? Dünü hatırlamıyor olabilirim ama ocağı nasıl çalıştıracağımı biliyorum. Ziggy'yi sokakta nasıl gezdireceğimi biliyorum. Gerçekten kendi başıma olamayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Hayır," diyor Graham sabırla. "Tek başına olamayacağını düşünmüyorum. Tek başına olamayacağını biliyorum."

Yardım için Lucy'ye bakıyorum. Tereyağı bıçağıyla parçalanmış biftek parçalarından birini mızraklamakla meşguldü. Herhalde biftek bıçaklarının yanında bana güvenilmez.

"Lucy," dedim. "Bütün öğleden sonrayı benimle geçirdin. Tehlikeli bir şey yapacağımı mı düşünüyorsun?"

Lucy iç geçiriyor ve çatalını bırakıyor. Masanın öbür ucundan elime uzandı. "Tess," dedi. "Ne fark eder ki, gerçekten? Camila harika biri. Onun etrafta olması çok mu kötü?"

Ön ve arka kapılardaki kilitleri düşünüyorum. Beni kendi evimin içine hapsedenleri. Sonra Ziggy'yi gezdirirken beynimin kapanıp bambaşka bir yere gittiği o on saniyeyi düşünüyorum. A

"Nöbet." Tüylerim diken diken olmaya başladı ve elimi Lucy'ninkinin altından çektim.

"Bu şarap inanılmaz." Graham kırmızı şarabı kadehinde evirip çeviriyor, anlaşılan bu sohbetten sıkılmış. "Martha's Vineyard'dan aldım."

Bu olay başıma gelmeden önce içtiğimi hatırladığım son şarap olan Cabernet'i düşünüyorum. O güne kadar içtiğim en pahalı şaraptı ama Graham'ın şu anda içtiğinden çok daha ucuz olduğundan şüpheleniyorum.

"Topraksı bir aroması var, neredeyse dumanlı," diyor. "Ve yumuşak, pürüzsüz bir ağız hissi var."

Ağız hissi de neyin nesi? Bütün şaraplar ağızda aynı hissi vermez mi? Yani, onlar sıvı.

Keşke Harry burada olsaydı. Beni dürtüyor ve kulağıma Graham hakkında şakalar fısıldıyor olurdu. Ve "ağız hissi" hakkında gülerdi.

"Çok lezzetli," diyor Graham.

Lucy uzanır ve onun şarap bardağını alır. Bir yudum alır. "Biraz dumanlı. Fena değil."

Bakıştılar ve midem bulandı. Bütün bu alışveriş garipti. Adamın şarap bardağını aldı ve hiçbir şey olmamış gibi içti. Birini çok ama çok iyi tanımıyorsan bunu yapmazsın.

Lucy ve Graham arasında bir şeyler oluyor olabilir mi?

Hayır. Mümkün değil. Graham'ın neler yapabileceği hakkında hiçbir fikrim yok ama Lucy bana asla böyle bir şey yapmaz.

Şüphelerimi kafamdan atmaya çalışıyorum. Graham'ın şarap bardağına uzandım. "Dur ben deneyeyim."

Parmaklarımı bardağın etrafına dolayamadan, bardağı elimden kaptı. "Üzgünüm, Tess. Beyin hasarın varken sana alkol yok. Tehlikeli olabilir."

"Ne yapacak?" Ben diyorum. "Hafızamı mı silecek?
Oh, bekle."

Bana kaşlarını kaldıran Graham'a bakıyorum. İşte o zaman fark ettim ki konuşmam

bulamaç gibi. Su bardağıma uzanıyorum ve sıvıdan bir yudum alıyorum. Kafam bulanıklaşmaya başlıyor. Günün erken saatlerinden çok daha kötü.

"Tess?" Kaşları birbirine çatıldı. "Yoruluyor musun? Yatma vakti mi?"

"Ben iyiyim," demeye çalışıyorum ama kelimelerim hâlâ bulanık. Tanrım, bana neler oluyor? "Sadece... biraz... yorgunum."

Lucy'nin sandalyesi yere sürtünerek geri çekilir. "Yine de gitmeliyim. Geç oluyor." Tekrar elime uzandı ve onu sıktı. "Bugün seni görmek çok güzeldi, Tess."

Tabağımda hâlâ bifteğimin yarısı var ama o lanet şeyi dilimleyip çiğnemeye çalışmayı düşünemeyecek kadar yorgunum. Graham sandalyemden kalkmama yardım ediyor ve beni merdiven boşluğuna doğru götürüyor. Merdivenleri tırmanmak için bacağımı kaldırmaya çalışıyorum ama bu imkansız geliyor. Bacaklarım sanki binlerce kilo ağırlığında.

", Tess," diyor Graham. "Yukarı ..."

Dün gece yapabildim mi bilmiyorum ama bu gece yapamıyorum. Birkaç denemeden sonra Graham kolunu bacaklarımın altına sokuyor ve beni güçlü kollarının arasına alıyor. Beni merdivenlerden yukarı ve koridordan yatak odamıza taşıyor. Beni nazikçe orta boy yatağımıza yatırıyor. O yorum yapana kadar neredeyse tatlı ve romantikti:

"Demek gerçekten tamamen bağımsız olduğunu , ha?"

Ukalalık yapıyor ama cevap verecek enerjim yok. Çekmecemi karıştırıyor ve bir gece gömleği çıkarıyor. Kazağımı çıkarıp gece gömleğini giymeme yardım ediyor. Sonra kot pantolonumdan sıyrılıyorum. Bu neredeyse insanüstü bir çaba gerektiriyor. Sonunda Graham'ın onları ayağımdan çıkarmasına ihtiyaç duyuyorum çünkü kendi başıma yapamıyorum.

"Teşekkürler Graham," diyor.

Mırıldanarak teşekkür etmeye çalışıyorum ama muhtemelen gerçek bir kelimeye bile benzemiyor. Yatağa uzandım ve yorganı üzerime çektim. Ve sonra bayılıyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 32

Bir dahaki sefere uyandığımda dünyamın bomboş olacağını düşündüm. Tıpkı bu sabah olduğu gibi.

Ama uyandığımda başımın sağ tarafı çarpıyor, yatağımın yanındaki saat on biri gösteriyor ve oda zifiri karanlık. Ve en önemlisi, hafızam hala sağlam. Uyandığım andan itibaren bugün olan her şeyi hatırlıyorum.

Bunun nasıl çalıştığını anlamıyorum. Hafızam gece yarısı mı siliniyor? Bu bir filmin dışında olabilecek bir şey gibi görünmüyor.

Başım hâlâ inanılmaz derecede sisli ama bir şey beni sarsıp uyandırmış olmalı. Bugün bütün gün beni çekiştiren o anı. Harry'nin benimle konuştuğu anı.

Graham'ın üst katta bir masası var. Her zaman kilitli olan bir çekmece var ve size verdiği şeyi orada sakladığını düşündüğünüzü söylediniz.

Yatakta dik oturuyorum. Başımın sağ tarafı hala zonkluyor ve mesanem acı verici bir şekilde dolu hissediyor. En azından iki rahatsızlığımdan biriyle ilgilenmek için yataktan kalkıp banyoya gidiyorum. Ama yorgun olmama ve beynimin hala sisli olmasına rağmen düşüncelerim durmak bilmiyor.

Graham'ın üst katta bir ofisi var. Yatak odamdan bir şey almak için yukarı çıktığımda yanından geçtim. Orada benden bir şey saklıyor olabilir mi?

Graham'ın nerede olduğunu bilmiyorum. Benimle yatakta değildi. Belki dışarı çıkmıştır. Ya da belki şu anda ofisinde çalışıyordur.

Araştırana kadar asla uyuyamayacağım, bu yüzden yatak odasından sürünerek koridora çıkıyorum, orası da çok karanlık. Koridordan gelen loş bir ışığı zar zor seçebiliyorum.

Alt katta. Graham aşağıda, bu da ofisinin boş olduğu anlamına geliyor.

Bir elimi duvara dayayıp koridorda ilerliyorum. Graham'ın ofisine geldiğimde duruyorum. Kapı kolunu deniyorum ve elimin altında dönüyor. Tam ofise üzereydim ki aşağıdan bir ses duydum. Bir çarpma sesi.

Ve sonra bir kadın kıkırdıyor.

O da ne?

Graham'ın ofisini ve aptal masa çekmecesini unutuyorum. Onun yerine arkamı dönüp merdiven boşluğuna yöneliyorum. Hâlâ loş ışık var, bu yüzden korkuluklara tutunuyorum. Düşüp kafamı bir kez daha yaralamak istemiyorum. Tabii ki, ikinci bir kafa çarpmasının iyileştirici olabileceği teorisi yok mu? Öyle bir şey var mı?

Merdivenlerin dibine geldiğimde sesi daha net duyuyorum. Kıkırdama. İki kişi usulca konuşuyor.

Kocam ve başka biri. Aman

Tanrım. Camila mı?

Tıpkı daha önce Ziggy'yi gezdirirken olduğu gibi, kafamın içinde garip bir his var - başka bir nöbet geliyor olmalı. Her şey beyaza bürünürken dizlerim titriyor ve aniden artık oturma odamda değilim.

Evimin ön kapısının önündeyim. Anahtarı ön kapının kilidine sokuyorum ve açmak için düğmeyi çeviriyorum. Ama burası şu anda sahip olduğum süslü eğlence sistemi ve deri kanepeli oturma odası değil. Eski püskü şiltenin ve tek bacağı kısa sehpanın olduğu eski oturma odam. Ama gözlerimin odaklandığı şey bu değil.

Odanın tam ortasında, Lucy ve Harry birlikteler. Ve dehşete kapılıyorum, en iyi arkadaşımın dudakları nişanlımınkilere yapışmış. Evin anahtarları parmaklarımın arasından kayıp yere , Lucy Harry'yi sendelemesine neden olacak kadar sert bir şekilde itiyor. Kendi gözlerime inanamıyorum. Daha da kötüsü, eve sadece beş dakika sonra gelseydim bunu göremeyecektim.

"Harry!" Ağlıyorum.

Lucy elini uzatıp Harry'nin yüzündeki kirli sakalın tam ortasına bir tokat atarken eli bulanıklaşıyor. "Seni pislik!" diye tıslıyor ona. " ne cüret?"

Yüzünde şaşkın bir ifade Harry'ye ters ters bakıyorum. "Lucy, bu da ne-"

"Beni yakaladı!" Lucy ondan uzaklaşır, gözleri çılgına dönmüş, elini ağzına kapatmıştır. "Çok özür dilerim, Tess." Harry'ye öfkeli bir bakış fırlattı. "Seni piç kurusu."

Harry dönüp bana hitap ediyor. "Tess, ben... Ben asla..."

"Asla yapmaz mısın?" Bağırıyorum. "Az önce gördüm!"

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve anahtarlar hala oturma odasının zemininde olmasına rağmen evden çıkıyorum. Doğru düzgün düşünemiyorum bile. Harry beni gözyaşlarına boğulurken görmeden önce buradan gitmeliyim. Güçlü bir el kolumu sarmadan önce ön kapıdan zar zor çıkıyorum.

"Tess!"

Omuz çalışıyorum ama beni sıkıca tutuyor. Sonunda kafamı çevirip onunla yüzleştim. "Ne? Kendin için ne söyleyeceksin?"

Harry orada duruyor, kaşlarının arasında bir yarık var. "Ben hiçbir şey yapmadım. Bana inanmak zorundasın."

Neredeyse yüksek sesle gülecektim. "Hiçbir şey yapmadın mı? Şaka mı yapıyorsun? Az önce onu öptüğünü gördüm!"

"Onu öpmüyordum!"

"Harry, gördüm!"

"I..." Önce eve, sonra da bana baktı. "Lucy'den hoşlanmıyorum bile. Bunu biliyorsun! Onu neden öpeyim ki?"

Çenemi çıkarıyorum. "Sanırım ona olan vahşi çekimini gizlemek için ondan nefret ediyormuş gibi yapıyordun."

Ağzı açık kalır. "Hayır. Bu bile... ama! Tess..."

"Öyleyse açıkla bana. Az önce gördüğüm şeyi bana açıkla."

"Beni yakaladı. O kadar şaşırmıştım ki kendimi geri çekmek için bir saniyem bile olmadı."

Bu sefer gerçekten yüksek sesle gülüyorum. "Doğru. Buna inanıyorum. Lucy'nin sana karşı tutkulu olduğunu ve seni öpmeye çalıştığını mı söylüyorsun?"

Gözleri bulutlanır. Her şeyin nasıl görünmesi gerektiğini biliyor. Lucy muhteşem ve erkekler sürekli ona asılıyor. Harry'yi inanılmaz çekici bulsam da, o daha çok edinilmiş bir tat. Ve Lucy'nin tipi değil.

"Bunu neden yaptığını bilmiyorum," diyor sonunda. "Ben sadece sana ne olduğunu anlatıyorum."

Lucy, her zaman çok yüksek olan topuklu ayakkabılarının içinde hafifçe topallayarak Harry'nin arkasında belirir. Gözleri şişmiş ve kızıl saçları dağılmış görünüyordu. "O piç beni yakaladı, Tess. Bunu görmek zorunda kaldığın için çok üzgünüm."

"Ben de üzgünüm," diyorum.

Sol elimle, bana verdiği geceden beri sadece duş almak için çıkardığım nişan yüzüğüme uzanıyorum. Harry ne yapmaya çalıştığımı anlıyor ve gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Tess, hayır..."

Ama söyleyebileceği bir şey yok. İtirazlarına rağmen ne gördüğümü biliyorum. En iyi arkadaşımı öptükten sonra onunla nasıl evlenebilirim? Ona bir daha asla güvenemeyeceğim.

"Tess, lütfen..." Ağlayanın olacağımı sanıyordum ama Harry'nin gözleri yaşlarla doluyor. "Yapma bunu. Seni seviyorum. Bunu konuşalım..."

Hayatımın sonuna kadar takacağımı düşündüğüm yüzüğü çekiştirip duruyorum, sonunda sade bir altın kordon eşlik ediyor. Şimdi sadece onu üzerimden çıkarmak istiyorum. Çekip duruyorum, gevşetmeye çalışıyorum ama sıkışmış. Ne yaparsam yapayım kurtulamıyorum.

Daha sert çektiğimde, oturma odası kayboluyor. Beyazlaşıyor ve beyazlık gittiğinde tekrar yepyeni oturma odamdayım.

Ama tüm mobilyalar farklı olsa ve yıllar geçse de aynı şeyi görüyorum. Pencerelerden süzülen ay ışığında, evimi seçebiliyorum.

kocası kanepemizde başka bir kadının üstünde, ona .

"Neler oluyor burada?" Ağlıyorum.

"Tess!" Graham'ın bedeninin altından çıkmaya çalışırken adımı haykıran kadın. "Ben... sen uyuyordun!"

Bu Lucy. En iyi arkadaşım. Bu onu ikinci kez sevgilimle yakalayışım, ancak bu sefer onu itip yüzüne tokat atmıyordu. Onunla seks yapıyordu. Hem de kendi kanepemde.

Graham Lucy kadar yıpranmış görünmüyor. Lucy onu kendisinden uzaklaştırmasaydı muhtemelen işini bitirecekmiş gibi görünüyor. Dizlerinde de olsa pantolonu hâlâ üzerinde ve pantolonu yukarı çekip sabitlemek için zaman harcıyor.

"Çok özür dilerim!" Lucy koltuktan fırlamış, eteğini düzeltiyor. Titreyen elini yüzüne dolanmış ve dağılmış kızıl saçlarının arasında gezdiriyor. "Bu... bu göründüğü gibi değil."

Graham havlayan bir kahkaha attı. Bir kez olsun onunla aynı fikirdeyim.

"Tamam." Lucy gözlerini indirir. "Evet. Göründüğü gibi. Ama anlamalısın, bunun olmasını istememiştim. Ve... çok üzgünüm. Ne kadar üzgün olduğumu tahmin bile edemezsin."

"Eminim," diye çıkıştım. "En iyi arkadaşım kocamla yatıyor. Eminim bunun için harika bir bahanen vardır."

Lucy'nin gözleri yaşlarla dolar. "Bunun bir mazereti yok. Ama bunun bizim için ne kadar zor olduğunu bilmelisin. Benim için. Ve Graham için. Ve sonra biz dertleşirken, bir anda... oldu."

"Bir anda oldu," diye tekrarlıyorum. "Ve sen bunu durduracak güçte değildin."

Elinin tersiyle gözlerini siliyor. "Öyle bir şey değil. Ben sadece senin yanında olarak yardım etmeye çalışıyordum. İkimiz de öyleydik. Ve sonra..."

Destek için Graham'a bakar. O da gözlerini deviriyor. "Neden bunu ona açıklama zahmetine giriyorsun Lucy? Nasıl olsa sabaha unutmuş olacak."

Küçük bir çocuk gibi ayağını yere vuruyor. "Mesele bu değil! Mesele..."

"Evet," diyorum dişlerimin arasından. "Mesele ne Lucy?"

"Mesele şu ki..." Başını öne eğiyor. "Özür dilerim. Seni seviyorum, Tess. Bunu biliyorsun. Seni asla incitmek istemedim. Ve..."

Tekrar Graham'a bakar. "Bunu bir daha asla yapmayacağız. Sana yemin ederim."

"Harry'yi de öptün." Kanepeyi işaret ediyorum. "Bunu yaparken seni gördüm. Hem de kendi oturma odamda."

Lucy kafasını kaldırdı. Bunu hatırlamamı beklemiyordu. "Oh. Ben... şey, evet, ama... Tess, o beni yakaladı. Bu tamamen farklıydı."

Graham yine homurdanır, bu sefer daha yüksek sesle. Lucy ona ters ters bakmak için başını çevirir. "Çeneni kapatacak mısın?"

Dudaklarında bir sırıtma var. "Dediğim gibi, sabah bunu hatırlamayacak. İzci çocuğun seni gerçekten öpmeye çalışmadığını da itiraf edebilirsin."

Gözleri büyüdü. "Kapa çeneni, Graham."

"Neden sızlanıyorsun? İstediğin zammı aldın, değil mi? Özel köşe ofisi?"

Kalbim küt küt atarak ikisine bakıyorum. O neden bahsediyor? Onca yıl önce oturma odamda gördüğüm sahnenin bir kurgu olması mümkün mü? Bir an için gözlerimi kapatıyorum ve Harry'nin yüzündeki şaşkın ifadeyi görebiliyorum. Ona bir şans bile vermemiştim. Onu Lucy'yi öperken hayal etmeye devam ettim ve onu affedemedim.

Korkunç bir hata yaptım.

"Tess." Lucy bana çaresiz bir bakış fırlattı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum. Sana yemin ederim..."

Graham homurdanarak ayağa kalktı. Bana doğru ilerliyor ve elini omzuma koyuyor. ", Tess. Seni yatağına geri götürelim. Muhtemelen çok yorulmuşsundur."

O haklı. Adrenalin patlaması ve damarlarımda dolaşan öfkeyle bile ayakta duramayacak kadar yorgunum. Zaten kendimde değildim ve nöbet beni mahvetti. Çarpan kalbim olmasa muhtemelen altımdaki halının üzerine yığılıp uyuyacağım. Çıplak bacaklarım oturma odasındaki bir tür cereyandan dolayı üşüyor. Titriyorum.

Graham'ın beni götürmesine izin veriyorum, onu durduracak gücüm yok. Lucy geride kalıyor ve Graham aşağıya döndüğünde başladıkları işi bitirip bitirmeyeceklerini merak ediyorum. İşin çılgın tarafı umurumda bile değil. Evet, Lucy kocamla yatıyordu. Ama kocamı tanımıyorum bile. Onu sevmiyorum. Bir yabancıyla yattığını keşfetmek gibi.

Hayır, önemsediğim kısım bu değil. Benim umurumda olan, onu Harry'yi öperken yakaladığım o gün. Bunun gerçek olmama ihtimalini düşünmeden edemiyorum. Eğer onu öperken görmeseydim, şu anda onunla evli olurdum. Graham yerine.

Daha önce Graham'ın beni merdivenlerden yukarı taşımasının aksine, bu sefer kendi ayaklarımın üzerinde durabiliyorum. Ama kolunu üzerimden çekmiyor, düşersem beni yakalamaya hazır. Sanırım bunun bir değeri var.

"Dinle, Tess." Graham ben yatağa girerken beni izliyor. "Bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm. Ama anlayabilirsin, değil mi?"

Karanlığın içinden ona göz kırpıyorum. "Yapabilir miyim?"

Omuz silkiyor. "Beni tanımıyorsun bile. Artık gerçek bir ilişkimiz yok gibi."

"Lucy aşağıda ne konuşuyordu?" Ona soruyorum, ama kelimeleri bir araya getirmekte zorlanıyorum. Dilim ağzımın içinde koca bir yumru gibi hissediyor. "Harry'nin onu öptüğü zaman hakkında."

"Ah. Doğru." Karanlıkta sırıttığını görebiliyorum, dişleri loş ay ışığında parlıyor. "Şey, oldukça basit. Sana karşı bir şeyler hissediyordum, bu yüzden Lucy'den bana yardım edip edemeyeceğini sordum.

dışarı. Harry'yi zaten hiç sevmezdi, o yüzden onu ikna etmek çok da zor olmadı."

Başım dönüyor. Harry ve Lucy'yi bastığım anıyı hatırlayınca, Harry'yle yaptığım tartışma aklıma geldi. Bana nasıl yalvardığı. Onu yakalayanın Lucy olduğuna yemin etmişti. Ben de ona yalancı dedim. Yüzüğü parmağımdan çıkarıp ona fırlatmayı başardım. Gözyaşlarını silerken bile ön kapıyı suratına çarptı.

"Seni piç kurusu," diye idare ediyorum.

"Piç ben miyim?" Tel çerçeveli gözlüklerinin arkasından gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu çok zengin. Senden sonra bana bunu söylediğine inanamıyorum..." Dişlerini gıcırdatır ve sonra başını sallar. "Unut gitsin. Bunun hakkında konuşmanın bir anlamı yok."

Göz kapaklarım çok ağırlaştı, onları zar zor açık tutabiliyorum. Ama bunun peşini bırakamam. "Ne oldu? Sana hangi korkunç şeyi yaptım? Çünkü hatırlamıyorum."

"Bana hangi korkunç şeyi yaptın?" Dudaklarını yalıyor. "Bir ya da iki saatin var mı? Hayır, yok. Muhtemelen önümüzdeki altmış saniye içinde uyuyacaksın. O yüzden en iyi kısma geçiyorum." Sesini alçaltıyor. "Bu başına gelmeden önce beni terk edecektin. Bir avukat falan tutmuştun. Beni görmeye dayanamadığını söyledin. Beni hayatından çıkarmak ve şirketinden çıkarmak için sabırsızlanıyordun. Lanet olası bir evlilik sözleşmesi imzaladığım için başıma gelen bu."

Ağzım açık kaldı. "Ne?"

"Bu doğru." Bana sırıtıyor. "Bütün planın beni ortada bırakmaktı. Ve şimdi benimle sıkışıp kaldın. Hayatının geri kalanı için. Ve değişiklik olsun diye kontrol bende olacak. Ne yiyeceğine, hangi kıyafetleri giyeceğine, telefonun olup olmayacağına ben karar vereceğim. Hatta şu köpeğinden bile kurtulabilirim ve senin bundan haberin bile olmaz." Bana göz kırpıyor. "Hey, belki de yaparım... eğer uslu durmayı öğrenmezsen..."

Uzanıp gözlerini oymak istiyorum. Ama hissettiğim yorgunluk, özellikle de odanın karanlığıyla birleşince neredeyse ezici bir hal alıyor. Kolumu kaldırdığımda sanki pekmezin içinde hareket ediyormuşum gibi hissediyorum. Neden bu kadar yorgun olduğumu bilmiyorum. Hayatımda hiç bu kadar yorgun hissettiğimi sanmıyorum. Graham başımda dikilmiş, gözlerimi açık tutmak için verdiğim mücadeleyi izliyor.

Ve sonra aklıma geldi. Belki de yorgun olmamın tek nedeni Graham'ın masasının çekmecesinde sakladığı şeyden bana bir doz vermiş olmasıydı. Ne de olsa yemekte bana bir bardak su dolduran oydu. Onun için çok kolay olurdu.

Bir şeyler yapmalıyım. Kendime bir uyarı mesajı göndermeliyim. Yapmam gereken...

OceanofPDF.com

DÖRDÜNCÜ GÜN

OceanofPDF.com

BÖLÜM 33

Rahatlar ve iyi bir gün geçirmeye çalışırsanız çok daha mutlu olursunuz. Sadece etrafınızdaki insanların sizi çok önemsediğini ve sadece güvende olmanızı istediklerini unutmayın. Onların dediklerini yapın. Emin ellerdesiniz. Bana güvenin.

"Tanrım, bu korkunç!"

Nar suyunun tadını çıkarmaya çalışarak ağzıma su atıyorum. Bu hayatımda tattığım en berbat şey. Beni hasta ediyor. Sabun şişesini elime alıp ağzıma fışkırtmak istiyorum. Çünkü sabun bile bu berbat meyve suyundan daha lezzetli olurdu.

"Anlamıyorum." Graham yanımda duruyor, kaşlarını çatıyor. "Genelde bu şeyi seversin. Dün iki bardak dolusu içtin. Sonra da üçüncü bir bardak istedin."

Şaka mı yapıyor? olmalı. Bu şeyleri gerçekten sevme şansım yok, değil mi? Ama gözlüklerinin arkasındaki mavi gözleri kocaman. Graham şakacı birine benzemiyor.

"Sana almak için her hafta özel bir yolculuk yapıyorum." Şimdi incinmiş görünüyor. "Belki de artık almamalıyım."

"Evet, yapmamalısın." Elimle ağzımın arkasını silerek lavabodan uzaklaşıyorum. "Özür dilerim. Ben... Neden hoşuma gitmediğini bilmiyorum. Belki yarın farklı olur."

"Bugün pek iyi görünmüyorsun." Başını yana eğiyor. "Belki de doktora gitmeliyiz. Beynini bir kez daha taramaları gerekebilir. Yani, ya tekrar ameliyat olman gerekirse?"

Elim kafa derimin sağ tarafındaki yara izine gidiyor. "Hayır, lütfen yapma. Ben iyiyim."

Arka kapıdan gelen kazıma sesiyle başım dönüyor. Graham bana daha önce köpeğimin dışarıda olduğunu söylemişti.

Arka bahçede. Görünüşe göre bir köpeğim var.

Ziggy. "Onu içeri alabilir miyim?" Graham'a sordum. "Lütfen mi?"

Graham başını sallar. "Hayır. Mobilyaları çöpe atacak. Ama istersen arka bahçeye çıkabilirsin."

Tabii o zaman arka kapının kilidini açmasını beklemek zorundayım. Kaçıp gitmeyeceğime güvenemem.

Geniş arka bahçemize adım attığımda, güzel bir golden retriever hemen bana doğru geliyor. İlk görüşte aşka hiç inanmadım -Harry'ye bile L kelimesini söylemem aylarımı aldı- ama şimdi din değiştirdim. Bu köpeği seviyorum. Elimi yalıyor ve eğildiğimde yüzümü yalamaya başlıyor. Bunun beni iğrendireceğini düşünürdüm ama bayıldım. Bu köpeğin yanında olmak bile bu sabah uyandığımdan beri yaşadığım düşük seviyeli korku hissinin biraz olsun azalmasını sağlıyor.

"Sen iyi bir çocuksun," diyorum Ziggy'ye.

Yüzümü yalıyor. Bu sabah bir yabancının yanında uyandığımdan beri olanlar hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum. Ama bu köpeğin beni sevdiğini söyleyebilirim.

Ziggy ağzıyla lastik bir top alıyor. Elimi uzatıyorum ve topu içine bırakıyor. Oynamak istiyor. Doğruluyorum ve topu avluya doğru fırlatıyorum. Ziggy çılgına dönüyor, topun peşinden koşuyor. Mutluluğu neredeyse bulaşıcı.

"Tess!"

Kulaklarım . Biri adımı söylüyor. Yoksa bu bir halüsinasyon mu?

"Tess! Buraya gel!"

Arkamdan gelen bir erkek sesi. Halüsinasyon görmüyorum. Biri beni çağırıyor.

Arkamı döndüm ama orada kimse yoktu. Arka bahçeyi çevreleyen çitten başka bir şey yok.

"Tess!" Çitin kapısı tıkırdıyor ve işte o zaman kapıyı kapalı tutan kalın asma kilidi görüyorum. "Buraya gel."

Çitlere yaklaştıkça midem bulanıyor. Yeterince yaklaştığımda, çitteki boşluklardan görebiliyorum.

bir adam orada duruyor. Koyu renk bir ceket giymiş, kalın bir sakalı var ve başında Mets şapkası var. Bir çift güneş gözlüğü gözlerini gizliyor.

"Tess," diyor. Ve sonra güneş gözlüklerini çıkarıyor. Bir elimle ağzımı kapatıyorum. "Harry!"

Metal çiti kavrıyor, aradaki boşlukların elimi uzatıp ona dokunabileceğim kadar büyük olmasını diliyorum. Bu haliyle onu zar zor görebiliyorum bile. Yüzümü çite o kadar yaklaştırmak zorundayım ki, burnum neredeyse çite değecek. Harry. Şu anda evli olmam gereken adam. Hayatımın aşkı. Ne oldu bilmiyorum.

"İyi olup olmadığını görmem gerekiyordu," diyor alçak bir sesle. "Dün hiçbir mesajıma cevap vermedin."

Kaşlarımı çattım. "Nasıl ki? Telefonum yok."

Harry çitin diğer tarafında sessiz. İfadesini okumak zor. Çitin arkasını görmek zor, sakalı ve beyzbol şapkası da yüzünün büyük bir kısmını gizliyor. Tek yapmak istediğim kapıdan içeri dalmak ve kollarımı ona dolamak.

"Graham telefonunu elinden almış olmalı," diyor sonunda. "Benim yüzümden."

"Hayır, ben asla..." Ona hiç telefonum olmadığını söylemeye başlıyorum ama sonra bunun doğru olup olmadığını bilmediğimi fark ediyorum. Dün ya da ondan önceki gün ya da ondan bir yıl önce ne olduğunu hatırlayamıyorum. Harry telefonum olduğunu söylüyorsa, muhtemelen vardı.

Peki neden artık bir tane yok?

"Eskiden seninle telefonun aracılığıyla iletişim kurardım," diye açıklıyor Harry. "Graham buna çok kızdı ve sanırım telefonu elinden aldı. Çıkarcı piçin tekidir."

Kendisini bana kocam olarak tanıtan adamın bu tanımından ürktüm. Yeterince iyi birine benziyordu. Ve onun hakkında kendime yazdığım mektup övgü doluydu. Harry hakkında ise o kadar övgü dolu değildi.

"Sen... Graham'ı tanıyor musun?" diye sordum.

Acı acı gülüyor. "Evet. Graham'ı tanıyorum." "Oh."

Uzun bir iç çekiş yapar. "Özür dilerim. Keşke sana onun harika bir adam olduğunu söyleyebilseydim. Keşke harika olsaydı. Ama değil."

"Harry, beni buradan çıkarmalısın." "Ben...

Ben yapamam."

"Neden olmasın? Sadece kapıya gel ve ona seninle birlikte gideceğimi söyle..."

"O kadar kolay değil. Keşke öyle olsaydı."

Ziggy yanıma geliyor ve elime sokuluyor. Gözlerimde yaşlar birikiyor. "Burada olmaktan hoşlanmıyorum. Gitmek istiyorum. Lütfen bana yardım edin."

Harry sessiz. Bana her şeyin yolunda olduğunu ve beni buradan çıkaracağını söylemesini istiyorum. Ama her geçen saniye bunun asla gerçekleşmeyeceğini anlıyorum.

"İyi olup olmadığını görmek istedim," diyor. "Ama sanırım seni yalnız bırakmalıyım. Sana yardım etmiyorum. Sana yardım edebileceğimi düşünmüştüm, bunu çok istemiştim ama edemiyorum. Ben... Ben sadece işleri daha da kötüleştiriyorum. Graham'ı sana kızdırıyorum."

"Hayır!" Parmaklarımla çiti kavrıyorum. "Gitme. Sana ihtiyacım var."

Orada duruyor. Gitmiyor ama bir şey de söylemiyor.

"Lütfen, Harry!" Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanmaya başladı. "Seni seviyorum. Hayatımızı birlikte geçireceğimizi sanıyordum. Lütfen bana yardım et. Lütfen."

Çitin diğer tarafında başını sallıyor. Güneş gözlüklerini tekrar takıyor. Gidiyor. Tanrım, beni burada bırakıyor.

"Harry," diye inliyorum. "Lütfen..."

Derin bir iç geçiriyor. "Bir keresinde tanıştığımızda," dedi, "bana geceleri telefonunu nereye sakladığını düşündüğünü söylemiştin - koltuğun yanındaki sedirde. Orada bir şarj aleti var."

Başımı salladım. "Telefonumu aldığımda seni arayacağım."

"Hayır." Sesi üzgün. "Aramamalısın. Beni arama. Ama... telefonunu almalısın. Benim yüzümden almış olması hiç adil değil."

"Harry..."

"Hoşça kal,

Tess."

Onun uzaklaşmasını izlerken kapıya yapıştım ve adını haykırma isteğimi bastırdım. Harry Finch'i seviyordum. Onunla evlenmek ve hayatımı onunla geçirmek istiyordum. Ondan çocuk sahibi olmak istedim. Ve şimdi içimde onu bir daha asla göremeyeceğime dair korkunç bir his var.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 34

Graham hala etraftayken telefonu arayamam.

Onun işe gitmesini beklemek zorundayım. Beni Camila adında bir kadınla tanıştırmak için oturma odasına geri getirmesi yine acı verici bir yarım saat. Camila kesinlikle çok güzel ve bugün benim gardiyanım olacağı da çok açık. Çünkü kimse yalnız kalacağıma güvenmiyor.

Graham gittikten sonra Camila ile yalnız kaldım. Bana ışıl ışıl gülümsüyor, bu da bende ona vurma isteği uyandırıyor. "Bugün yapmak istediğin bir şey var mı?"

"İşe gitmek ve toplumun üretken bir üyesi olmak istiyorum" diyorum.

Yüzündeki gülümseme kaybolur. "Tess..."

"Merak etme, biraz televizyon izleyeceğim." Neredeyse gülünç denecek kadar büyük televizyon ekranımıza bakıyorum. "Yolundan çekileceğim."

Camila'nın mutfağa ya da üst kata çıkacağını umuyorum ama onun yerine orada öylece durup bana bakıyor. "Dinle, Tess..."

O alaycı yorumu yapmamalıydım. Şimdi benim için üzülüyor. Durumumdan memnunmuşum gibi davranmalıydım. "Ben iyiyim. Benim için endişelenme."

"Bugün güzel vakit geçireceğiz," diyor. "Söz veriyorum. Ziggy'yi yürüyüşe çıkarabiliriz. Ne istersen almak için alışverişe gideriz. Belki biraz kıyafet?"

Düşündüğüm şeyi söylemiyorum, yani kıyafet satın almaktan neden keyif alayım ki? Kıyafet satın almanın eğlencesi, onları giymeyi dört gözle beklemektir. Ama yarın olmadığında, eğlence kaybolur.

Ama bunların hiçbirini söylemiyorum. Onun yerine gülümsemeye zorladım. "Kulağa harika geliyor."

Kaşlarını çatıyor, hâlâ oturma odasında oyalanıyor. "Graham bu sabah sana pislik gibi davrandı mı?"

Başımı salladım. "Hayır. Yani, o iyiydi. Biraz yanmış olmasına rağmen bana kahvaltı hazırladı. Ve görünüşe göre çok sevdiğim nar suyundan verdi."

Camila bana komik bir bakış attı. "Nar suyundan nefret ediyorsun."

"Öyle mi?"

"Bir keresinde sana bir bardak doldurmuştum ve siyanür içiyormuşsun gibi davranmıştın. Yani bence de oldukça iğrençti ama sen gerçekten nefret etmiştin. Bu sabah beğendin mi?"

Graham'ın meyve suyu bardağını önüme nasıl koyduğunu hatırlıyorum. Bir yudum aldım ve hemen lavaboya koştum - o da beni takip etti ve ağzımı temizlememi izledi. O anda benim için endişelendiğini düşünmüştüm. Ama geriye dönüp baktığımda, dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. Sanki tüm bu olanlar onu eğlendirmiş gibiydi.

Midem bulanıyor. O mektubun doğru olmadığını düşünmeye başlıyorum. Kocamın harika bir adam olduğundan emin değilim.

Ama Camila'ya gerçeği bildiğimi söyleyemem. Ve kesinlikle ona cep telefonundan bahsedemem. O yüzden omuz silkiyorum. "İyiydi."

Sonunda "temizlik" yapmak için yukarı çıkıyor. Ve beni oturma odasında "televizyon izlemem" için yalnız bırakıyor. Ama benim televizyon izlemeye hiç niyetim yok. O lanet telefonu bulacağım.

Kanepenin yanında deri bir koltuk var. Önünde kahverengi bir sedir var. Yanına eğilip kenarlarını yokluyorum. İşte o zaman üst kısmının gevşediğini fark ediyorum. Kaydırıp çıkardım ve içine baktım.

İçinde bir telefon var, Graham'ı bu sabah konuşurken gördüğümün aynısı. Bir çeşit şarj aletine takılıydı ama ben çıkardım. Daha önce hiç böyle bir telefon kullanmamıştım ama parmaklarım garip bir şekilde ne yapacağımı biliyor. Bir düğmeye basıyorum ve telefon canlanıyor.

İlk gördüğüm şey ekranı dolduran kısa mesajlar oluyor. En iyi arkadaşım Lucy'den birkaç tane var ama çoğu bilinmeyen bir numaradan. Kaydırmaya başlıyorum.

Lucy'den gelenler çok tuhaf:

Çok özür dilerim.

Umarım bir gün beni affedebilirsin. Bir daha asla olmayacak.

Neden bahsettiğini hayal bile edemiyorum. Hatırladığım kadarıyla, üzülecek hiçbir şey yapmamıştı. Ama tek bildiğim, dün bana ihanet etmiş olabileceği. İşte o zaman mesajlar geldi.

Bu gizemi bir an için bir kenara bırakıp diğer mesajlara bakmaya başlıyorum. Hepsi bilinmeyen bir numaradan geliyor, ama Harry olduğunu varsayıyorum. Mesajları okumaya başlıyorum, boğazımda bir yumru oluşuyor.

Tess, konuşmamız gerek.

Sanırım tehlikedesin.

Bunu aldığını haber ver. Seninle her yerde

buluşurum. İyi misin?

Bu mesajları alıyor musun telefonunu mu aldı bilmiyorum. Ama seni sevdiğimi bilmelisin. Lütfen bana mesaj at. Ben Harry.

Eğer sana zarar verecek bir şey yaptıysa, onu öldürürüm.

Ne zamandır benimle iletişime geçmeye çalıştığını merak ediyorum. Kaç gündür benimle gizlice buluşuyor ve beni uyarıyor.

hakkında Bu durum? I keşke I olabilir Hatırla. Bu O kadar sinir bozucu ki yapamıyorum.

Telefona bir mesaj yazıyorum, alması için dua ediyorum:

Telefonum yanımda. Nerede olduğunu söylediğin için teşekkürler. Buluşabilir miyiz?

Ekranda üç baloncuk belirir. Evet demesi gerekiyor.

Yapmamalıyız. Asla yardımcı olmuyor. Ve bunun için seni cezalandırıyor.

Lütfen benimle buluş. Lütfen.

Ekranda üç baloncuk daha beliriyor. Bana ne yazdığını bilmiyorum ama sonsuza kadar sürecek gibi görünüyor. Mesaj göründüğünde, yarı yarıya tüm ekranı doldurmasını bekliyorum. Ama onun yerine, sadece bir satır.

Yapmasak daha iyi. Güven bana.

Ve sonra:

Bu mesajları silin.

Hayal kırıklığı içinde neredeyse telefonumu odanın diğer ucuna fırlatacaktım. Ona benimle buluşması için yalvaran yarım düzine mesaj daha yazıyorum. Ama bir daha cevap vermiyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 35

Graham işten eve saat beşte gelir. Camila ona kapıyı açar ve elinde bir düzine gülden oluşan bir buket ve bir kutu Godiva çikolatası vardır.

"Vay canına," diyor Camila. "Birileri bugün romantik bir ruh hali içinde."

Graham'ın mavi gözleri benimkilere kilitleniyor. "Zor bir hafta oldu ve Tess için güzel bir şey yapmak istedim."

Yastıklardan birinin altına sıkıştırılmış telefonumu düşünerek koltuktan kalkıyorum. Sessizde, böylece çalmayacak ya da beni ele vermeyecek. Bugün kimi aradığıma dikkat ettim. Lucy'yi aramadım. Ama telefonda babamın numarasını buldum ve onu aramayı denedim. Cevap vermedi ama mesaj bıraktım.

"Teşekkür ederim," diyorum sertçe. "Güller çok güzel."

"İstersen," diyor, "yemeğe çıkabiliriz.
Nereye istersen."

Bu adamla bir restorana gitme düşüncesi beni fiziksel olarak hasta ediyor ama bunu belli edemiyorum. "Belki."

Kot pantolonum ve sweatshirt'ümle beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Yine de üstünü değiştirmen gerekecek. Belli ki." Gözlerini kısarak yüzüme bakıyor. "Ve biraz makyaj yapmalısın."

Ona bakmak zorunda kalmamak için başımı çeviriyorum. "Belki yarın."

"O güzel gülleri suya koyayım," diyor Camila yardımsever bir şekilde.

Gülleri Graham'ın elinden alıyor ama Graham hâlâ bana bakıyor. "Çikolataları istemiyor musun?"

Ondan aldım. Kutuyu açtım ve içi beyaz çikolatalı trüflerle doluydu. Benim favorim.

"En sevdiğin, değil mi?" Gözlüklerini burnuna doğru itiyor. "İyi yaptım mı?"

Yavaşça başımı salladım. "Teşekkür . Çok ."

"Sen benim karımsın." Dudaklarının bir köşesi yukarı kıvrıldı. "Senin için güzel bir şey yapmak istedim."

Güzel bir gülümsemesi var. Çekici biri. Bu sabah o telefonu bulmamış olsaydım yalanlarına inanmak kolay olurdu.

"Dinle." Bana yaklaşıyor, böylece pahalı kolonyasının kokusunu alabiliyorum. "Üst kattaki ofisimde biraz daha iş yapmam gerekiyor. Ama bu gece dışarı çıkmayı planlayalım, tamam mı? Güzel vakit geçiririz. Nereye gitmek istersen."

"Tamam," dediğimi duyuyorum. "Kulağa harika geliyor."

Graham eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. Ondan uzaklaşmamak için tek yapabildiğim buydu.

Kocamın merdivenlerden yukarı kayboluşunu izliyorum. Ofisinin kapısı çarparak kapanana kadar omuzlarım gevşemiyor.

"Çok nazikti, değil mi?" Camila elinde güllerin bulunduğu büyük bir cam vazoyla odaya döner"Keşke benim de eve çiçek ve şekerle gelen bir erkeğim olsaydı."

"Benim hayatıma sahip olmak istemezsin," diye homurdandım. Niyet ettiğimden daha acı çıktı.

Camila durdu, sadece bana bakıyordu. Sanki bana bir şey söylemek istiyor ama söylemesi gerekip gerekmediğinden emin değil.

"Ne?" Sonunda söyledim.

"Hiçbir şey." Boğazını temizliyor. "Şimdi çıkmam gerekiyor. Ama umarım ikiniz yemekte iyi vakit geçirirsiniz."

"Teşekkürler."

Tereddüt ediyor. "Graham geri gelmeden önce Ziggy'yi dışarı çıkardığından emin ol. Köpek konusunda nasıl hissettiğini biliyorsun."

Bu doğru. Anlamadığım nedenlerden dolayı Graham, Ziggy'den pek hoşlanmıyor gibi görünüyor. İçimde öyle korkunç bir his var ki, günün birinde Ziggy gecenin bir vakti ortadan kaybolacak ve ben onun varlığından bile haberdar olmayacağım. Tıpkı telefonum gibi.

Camila beni geride bırakarak dışarı çıktı. Onun hakkında fazla bir şey bilmiyorum ama benim aksime, bu evin dışında bir hayatı var. Ona, inanılmaz güzelliğini kıskandığımdan daha çok imreniyorum. Evden tek başıma çıkabilmeyi özlüyorum. Araba kullanmayı özledim. Her gün işe gitmeyi özledim. Ve bunların hiçbirini bir daha asla yaşayamayacağımdan korkmaya başlıyorum.

Graham ofisine girdi ve kapı kapandı. Kanepeye uzandım ve ne yapacağımı düşünmeye başladım. Daha ne olduğunu anlayamadan kafamda garip bir his beliriyor. Bulanık bir his, sanki uykuya dalıyormuşum gibi. Tüm oda beyaza dönüşüyor. Gözlerimi tekrar kırptığımda bir odanın kapısının önündeyim, elim kapı kolunun üzerinde.

Elim kapı tokmağına gidiyor ve tokmağı çeviriyorum. Oda My Home Spa'da bir ofis, arka tarafta büyük pencereler, maun bir masa ve deri bir koltuk var. Deri koltukta kocam Graham oturuyor. Graham'ın yanında da sekreteri oturuyor. Kapının açılma sesini duyunca, sekreter onun kucağından fırlıyor. Ama artık çok geçti.

Graham, Taylor'ın rujunu ağzından silmeye çalışırken, "Tess," diye soluk soluğa kalıyor. Kocamla öpüşecekse, ona kolayca bulaşmayan bir ruj sürmeli. "Tanrım, Tess, senin-"

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Burada çalıştığımı fark etmedin mi? Kendi şirketimde?"

"Çok özür dilerim, Bayan Thurman." Taylor endişeyle, Graham'la her ne yaptıysa o sırada iyice yukarı fırlamış olan eteğinin kenarını çekiştiriyor. "Ben... Ben istemedim..."

"Bunun için endişelenme." Ona bir el salladım. "Ayrıca kovuldun Taylor. Masanı temizle."

Graham'ın yirmi iki yaşındaki sekreterinin gözleri hemen yaşlarla dolar. "Ama, Bayan Thurman-"

"çık dışarı." Ona tartışmaya açık olmayan bir bakış attım. "Yirmi dakikan var ve sonra güvenliği çağıracağım."

Kelimelerin ağzımdan çıktığını duyuyorum ama sanki onları kontrol edemiyorum. Sanki önümde oynanan bu sahne çoktan yaşanmış ve ben sadece onu yeniden yaşıyorum. Bu da beni ne kadar belalı olduğum konusunda etkiliyor.

Taylor aceleyle ofisten çıkıyor, gözyaşları yanaklarından süzülüyor. O gittikten sonra bakışlarımı tekrar solgun görünen Graham'a dikiyorum. Gömleğinin üst düğmesini yeniden ilikliyor ve kravatını düzeltiyor. Bu ofise sadece birkaç dakika sonra gelmiş olsaydım, tam bir şovla karşılaşabileceğimi ediyorum.

"Göründüğü gibi değil, Tess," diyor. "Sana yemin ederim."

Sağ şakağıma bir acı saplanıyor. "Ofisinde sekreterinle yiyiştiğini mi ?"

"Um..."

"Merak etme Graham. Bu umurumda değil."

Kaşları çatılır. "Sen..."

Omuz silkiyorum. "Altı aydır seks yapmıyoruz. Arkamdan iş çeviriyor olman büyük bir şok değil."

Şimdi şaşkın görünüyor. Ve bir an için, bundan zevk alıyorum. Bombayı patlatmadan önceki o saniyelik bekleyişin tadını çıkarıyorum. Beni kandırabileceğini düşündü. Aptal olduğumu mu düşünüyor?

"Banka hesabını buldum," dedim ona. "Karayipler'deki. Neyin peşinde olduğunu öğrendim Graham. Seni bok parçası."

Ağzı açık kalır. "Tess..."

"Buradan gitmeni istiyorum." Ellerimi kalçalarıma koydum. "Masanı toplamanı ve şirketimden gitmeni istiyorum." ", Tess." Ellerini bana doğru uzattı. "Bunu yapmak istemezsin. Altı yılı aşkın süredir bu şirketle çalışıyorum. Benden daha iyi bir muhasebeci bulamazsın. benden daha iyi."

Ondan daha iyi bir muhasebeci mi? Şaka mı yapıyor? Kim olsa daha iyi olurdu! En azından para çalmayan biri.

benden. Şakağıma bir acı daha saplandı. Bu işi bitirmenin zamanı geldi.

"Seni tüm bilgisayarların dışına kilitledim," diyorum hızlıca. "Güvenliği alarma geçirdim ve önümüzdeki yarım saat içinde gitmezsen seni dışarı atacaklar."

Sonunda ciddi olduğumu anladı. "Tess. Lütfen..."

"Ben de senin evimden gitmeni istiyorum." Dudaklarımdaki alaycı ifadeyi hissediyorum. "Jeanne'a çantalarını hazırlattım ve ön verandaya bıraktım."

Nefesini içine çeker. "Tess..."

"Yapma." Başımı sallıyorum. "Saçmalıklarını yakmadığım için şanslısın. Bir daha asla yüzüne bakmak istemiyorum. Birazdan avukatlarımdan haber alacaksın. Eğer boşanma belgelerini hemen imzalamazsan, polisi arayıp suç duyurusunda bulunacağım."

Graham'ın yüzündeki tüm renk uçup gitmiştir. "Lütfen bunu yapma, Tess. Bak, bunların hepsi bir yanlış anlaşılmaydı."

Yüzüne gülmemek için kendimi zor tutuyorum. "Şu anda şehir merkezinde bir toplantım var. Döndüğümde gitmiş olsan iyi edersin."

Cevap beklemiyorum. Söylemem her şeyi söyledim. Bunu bana kendi kocamın yaptığını bilmek yeterince kötü hissettiriyor. İkinci bir muhasebeci tutmamış bunu asla öğrenemeyebilirdim. Evlilik sözleşmesini ona imzalatmamın cezası olarak şirketten para hortumlamaya devam edebilirdi. Ve hesapta yeterince parası olduğunda, sonra ne olacaktı? Ne olur ne olmaz diye biriktirir miydi, yoksa Taylor gibi biri için beni terk mi ederdi?

Neyse ki, asla öğrenemeyeceğim.

Toplantıma çoktan geç kalmıştım. Asansörle kapalı otoparka iniyorum ve vale bana Toyota'mı getiriyor. Graham'ınki gibi bir spor araba almakla hiç ilgilenmemiştim. Ama belki şimdi kendimi daha iyi bir şeyle ödüllendirebilirim. Hızlı ve sevimli bir şey.

Toyota çok hızlı gitmesine rağmen.

Sokaklar nispeten boş, bu yüzden cesaret edebildiğim kadar hızlanıyorum. Şakağımdaki o dırdırcı ağrı bir kez daha alevleniyor ve kendime çok yakında Graham'ın hayatımdan sonsuza dek çıkacağını hatırlatıyorum. Bir baş ağrısını atlattım.

Ayağımı gaza basıyorum ve araba ileri fırlıyor. Belli belirsiz, yavaşlamam gerektiğinin farkındayım. Ama istemiyorum. Camları indirmek için düğmeye basıyorum ve manzara hızla geçerken rüzgârın yüzüme çarpması çok iyi hissettiriyor. Graham gitmiş olacak. O pislik hayatımdan çıkacak. Tanrı'ya şükür.

Ayağım gaza bastığında, ön cam görüş alanımdan kayboluyor. Ve sonra her şey tekrar beyaza dönüyor. Bir saniye sonra, tekrar oturma odamdayım. Kanepemde oturuyorum.

Bir an orada öylece oturup titredim. Bunun ne olduğunu bilmiyorum ama içimden bir ses az önce yaşadığım şeyin gerçekten başıma gelen bir şeyin anısı olduğunu söylüyor. Graham'ın şirketimden para çaldığını keşfettim (ve beni aldattığından bahsetmiyorum bile). Ve sonra onu terk etmeye çalıştım. Ama...

O zaman mı oldu? Beynimi mahveden araba kazasını geçirdiğim zaman mıydı?

Elimden geldiğince sessiz bir şekilde telefonumu koltuk minderinin altından çıkarıp ekrana bakıyorum. Harry ile konuşmam gerekiyor. Ona hatırladıklarımı anlatmalıyım. Harry'den başka cevap gelmemesi dışında. Beni gerçekten yalnız bırakmaya karar verdi.

Yarın bunların hiçbirini hatırlamayacağım. Graham'ın kazadan önce bana ne yaptığını hatırlamayacağım. Onun nasıl bir yalancı olduğunu hatırlamayacağım. Harry'nin benimle iletişime geçtiğini bile hatırlamayacağım. Sabah Graham'ın yanında uyanacağım ve sanki bugün hiç yaşanmamış gibi olacak. Kendime yazdığım o mektubu okuyacağım ve bunun benim hayatım olduğunu düşüneceğim. Belki Graham telefonumu almama izin verecek, belki de vermeyecek. Ama başka hiçbir şey olmayacak.

Bunu düşünmek bile kalbimi sıkan bir el gibi. Bir şeyler yapmalıyım.

Mutfağa koşuyorum ve mutfak adasının üzerindeki kalemi alıyorum. Graham aşağı gelmeden önce ne kadar zamanım olduğunu bilmiyorum. Kalemi yanıma alıp alt kattaki banyoya giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Kilit yok.

Pantolonumu indirdim. Sağ kalçamın iç tarafına, yapabildiğim kadar yukarıya, kelimeleri yazıyorum:

Harry'yi bul.

Sonra da altına ona verdiğim telefon numarasını yazıyorum.

Şansımı deniyorum. Graham'ın üzerime yazdığım kelimeleri gözetlemesi mümkün. Ya da yazılar ben görmeden silinip gidebilir. Ama öyle olmayacağını umuyorum. Bunun hatırlamama yardımcı olacağını umuyorum.

Pantolonumu yukarı çekip banyodan çıkıyorum. Ziggy dışarıda beni bekliyor, heyecanla nefes nefese. En azından o mutlu.

Başını okşadım. "N'aber oğlum?"

Ve sonra ağzında ne olduğunu gördüm. Bir dizi anahtar.

Graham'ın anahtarları. Araba anahtarları ve ön kapıyı açacak anahtarlar.

Buradan çıkabilirim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 36

Fazla zamanım yok. Graham yukarıda ofisinde ve eminim anahtarlarının kayıp olduğunu fark etmesi uzun sürmeyecektir. Eğer gideceksem, hemen şimdi gitmeliyim.

Ve bunu tek başıma yapabileceğimden emin değilim.

Telefonumu cebimden çıkardım. Harry'den gelen ve hiç silmediğim mesajları getiriyorum. Graham telefonu bulursa başım yeterince derde girecek, mesajlar sorunlarımın en küçüğü. Hemen Harry'ye bir mesaj yazıyorum:

Graham'ın anahtarlarını buldum. Buradan gidiyorum ve asla geri dönmeyeceğim. Her zaman gittiğimiz McDonald's'ta buluşalım.

Ne demek istediğimi anlayacaktır. Evi ilk aldığımızda ve imzaladığımız büyük ipotek yüzünden parasız kaldığımızda, McDonald's'ta yemek yiyerek para biriktirmeye çalıştık. Hem de çok. Ben altı tavuk nugget, bir küçük boy patates kızartması ve diyet kola sipariş ederdim. Harry ise çeyrek pounder, Sprite ve büyük boy patates kızartması alırdı. Her zaman uzak köşede, aynı masada otururduk.

Ben hâlâ hatırlıyorsam, eminim o da hatırlıyordur.

Ön kapıda bıraktığım spor ayakkabılarımı aldım. Çabuk olmalıyım. Graham her an ofisinden çıkabilir. Bağcıkları bağladıktan sonra telefonumu tekrar kontrol ediyorum. Bu sefer Harry cevap verdi:

Bu bir hata. Yapma bunu. Seninle buluşamam.

Cevabımı yazıyorum:

Ben yine de gidiyorum. Benimle buluşsan da buluşmasan da. Ama param ve ehliyetim yok. Yardımına ihtiyacım var.

Ekranın altında üç baloncuk belirir. Kararını vermesini bekleyemem. Gitmek zorundayım. Eğer şimdi gitmezsem, fırsatı kaçırmış olacağım. Ve başka bir tane daha bulabilir miyim bilmiyorum.

Yarın uyandığımda bugünü hatırladığımı hayal ediyorum. Bu iyi olurdu.

Telefonumu cebime geri sokup ceketimi alıyorum. Ön kapının kilidini açarken yanımda bir inilti duyuyorum. Yere baktım ve Ziggy yanımdaydı.

Kahretsin. Onu arkada bırakamam. Graham Ziggy'den nefret ediyor. Ne yapacağını Tanrı bilir.

"Küçük bir yolculuğa çıkıyoruz, Ziggy," diyorum ona. Umarım Ziggy araba yolculuklarında iyidir.

Graham'ın düz vites kullanmaması için elimi ve ayağımı çapraz yapıyorum, çünkü onlardan birini nasıl kullanacağımı bilmiyorum. O tam da düz vites kullanacak bir adam. Ama Tanrı'ya şükür, BMW'sinde otomatik vites var.

Bu sabah Graham bana nöbetlerim yüzünden araba kullanamadığımla ilgili bir şeyler söyledi. Ama doğrusu, artık söylediği tek kelimeye bile inanmıyorum. Nöbet geçirip geçirmediğimi bilmiyorum. Ama araba kullanmayı biliyorum. Ve McDonald's'a nasıl gideceğimi biliyorum. Ve söylediklerine rağmen, sanırım Harry orada beni bekliyor olacak. Buna güveniyorum.

Köpeğimi arabanın arka koltuğuna sürüyorum, sonra sürücü koltuğuna geçiyorum. Koltuklar deri ve o kadar çok kumanda var ki, ilk başta bu arabayı kullanamayacağımdan korkuyorum. Ama arabayı için bir kontağı ve vitesi var. Bir gaz pedalı ve bir fren var. Bilmem gereken tek şey bu.

McDonald's'a giden yirmi dakikalık tanıdık rotada ilerlerken yollar kalabalık. İş çıkış saati,

Her şeyden sonra. Ama bu benim avantajıma olabilir. Kimse beni fark etmez. Harry ve ben buradan gidebiliriz ve kimse bizi hatırlamaz bile.

Umarım gelir. Bence gelecek. Belki.

McDonald's'a vardığımda ellerim titriyordu. Artık ne bekleyeceğimi bilmiyorum. Belki Harry haklıydı. Belki de bu bir hataydı. Bütün günü Graham'dan şüphelenerek geçirdim ama başımdan yaralandığım çok açık. Kafatasımın sağ tarafında kocaman bir yara izi var. Belki de her şeyi yanlış anladım.

McDonald's'ın otoparkına girdim. Ziggy arka koltuktan bir çığlık attı. Ona bakmak için boynumu büküyorum. "Dinle, orada kalmalısın. Söz veriyorum yakında döneceğim."

Sanki bana bir şey anlatmaya çalışıyormuş gibi yine inliyor. Benim aksime, Ziggy dünü hatırlıyor. Keşke konuşabilseydi.

-Bu çok yardımcı olurdu.

Camı onun için biraz aralıyorum, sonra kapıları kilitleyip McDonald's'a giriyorum. Restoran akşam yemeği saatine uygun bir şekilde kalabalık ve yağ kokusu fast-food restoranının her köşesine sinmiş durumda. İçeride hafif bir hareketlilik var; aileler yemek yiyor, siparişler alınıyor, patates kızartmaları tuzlanıyor. Odayı tarıyorum, kalbim göğsümde güm güm atıyor. Bu restoranda en az otuz kişi olmalı.

Ama Harry yok.

O gelmedi. Lanet olsun.

Gelmeyeceğini söylemiş olsa da, bu yine de bir darbe. Ama sorun değil. Bunu kendim yapabilirim. Tamam, hiç param yok. Bu kısım iyi değil. Ama eminim Graham'ın arabada bir yere sakladığı bir yirmiliği vardır. Ya da arabayı satıp çok daha ucuz bir şeyle takas edebilirim. Gerçi unvanım yoksa bunun ne kadar kolay olacağından emin değilim. Ama en azından deneyebilirim-

"Tess?"

Arkamı döndüm. Aman Tanrım. Bu o. Harry.

Geldi.

Bu sabah onu kapıdan gördüğümde ona dokunamadım. Ama şimdi burada, kanlı canlı. Benden birkaç santim uzakta. Ve kendime engel olamıyorum. Kendimi ona doğru itiyorum.

Ve sonra öpüşüyoruz. Ve bu bir kilise öpücüğü değil, orası kesin. Sanki öpüşmeyeli on yıl olmuş gibi ona karşı eriyorum, ki neredeyse öyle. Beni daha yakına çekiyor, parmakları güçlü ve sıcak. Bu sabah, hayatımın geri kalanında bunun bir daha olup olmayacağından emin değildim. Ve şimdi o burada. Ve buradan birlikte ayrılacağız.

Sonunda ayrıldığımızda ikimiz de zor nefes alıyorduk. Parmağımla çenemi ovuyorum ve hassaslaştığını hissediyorum. "Sakalın kaşındırıyor," diye fısıldıyorum.

Gülümsemeyi başarıyor ama kaşlarının arasında endişeli bir kırışıklık var. "Tess," diyor. "Son mesajımı aldın mı?"

Başımı salladım. "Gelmeme konusunda mı? Evet. Ama yine de geldin.

Teşekkür ederim."

Yüzünde paniklemiş bir ifade var. "Hayır, o mesaj değil. Bir sonraki."

Elimi cebime atıp telefonumu çıkarıyorum. Ekranda Harry'den gelen ve evden çıkmadan önce hiç görmediğim son bir mesaj var:

Telefonunuzu geride bırakın.

Harry'nin yüzü düşer. "Telefonunu almışsın."

"Onu getirmek zorundaydım. Böylece seninle iletişim kurabilirdim..."

Gömleğinin yakasını çekiştiriyor. "Ama seni telefonundan takip edebiliyor. Telefonu almanıza izin vermesinin tek nedeni de bu zaten."

Midemde bir batma hissi var. "Ah..."

"Her şey yoluna girecek." Adem elması sallanıyor. "Ama hemen buradan çıkmamız gerek. Telefonundan kurtulacağız."

"Gittiğimi henüz fark etmemiş bile olabilir..."

"Sanırım öyle." Harry başını sallar. "Sanırım evden çıkarsan alarm veriyor. Ama biz önden başladık. Sen de onun arabasını aldın. Ama hemen gitmeliyiz."

Harry beni McDonald's'ın çıkışına götürüyor. Zamanımız var. Sadece on dakikamız olsa bile, Harry'nin arabasıyla gidebiliriz ve nereye gittiğimizi asla bilmez. Bu iyi olacak.

McDonald's'tan çıkar çıkmaz onu görmem dışında. Graham. Orada duruyordu, gözlerinde karanlık bir bakış vardı.

Ve uzaktan polis sirenlerini duyabiliyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 37

"Harrison Finch."

Graham kollarını göğsünde kavuşturmuş. Dudaklarında kıvrılan bir gülümseme var ve ben onun kendini beğenmiş suratına bir yumruk atmak istiyorum. Onunla geleceğimi sanıyor ama gelmeyeceğim. İmkânı yok. Beni zorlayamaz. Harry buradayken olmaz.

"Karıma verdiğin öpücük çok güzeldi," diye devam ediyor Graham. "Çok tutkuluydu. Bunu izlemekten keyif aldım. Teşekkür ederim." "Bu sana hapishanede otururken hatırlayacağın bir şey verecek, Harry" diye ekliyor.

Beti benzi atmış olan Harry'ye bakıyorum. Elini tutmaya çalışıyorum ama tutmuyor.

"O hapse girmeyecek," diye konuştum. "Buraya kendi isteğimle geldim. Ve onunla gitmek istiyorum."

Graham alay eder. "Doğru. Eminim biliyorsundur. Ama mesele şu, Tess. Bu sana bağlı değil. Ciddi bilişsel eksikliklerin var. Ben senin vasinim. Ve Harry burada yasaları çiğniyor. Değil mi, Harry?"

"Hayır, değil," diye karşılık veriyorum. Hâlâ tek kelime etmemiş olan Harry'ye bakıyorum. "O yanlış bir şey yapmadı."

"Çok yanlış yaptı." Graham vahşi bir hayvan gibi dişlerini gösteriyor. "Öncelikle, seni en iyi arkadaşınla aldattı-"

"Bu tam bir saçmalık!" Harry sessizliğini bozarak bağırır. "Sen ve Lucy bana tuzak kurdunuz, seni pislik! Onu inandırdınız
-"

"Gerçeği," diye bitiriyor Graham. "Ve şimdi de gerçeği bilmiyor, değil mi?" Bir kaşını kaldırıyor. "Ona sen mi söylemek istersin, Harry, yoksa ben mi söyleyeyim?"

Sirenlerin sesi yükseliyor. Harry hasta olacak gibi görünüyor.

"Düşündüğün gibi değil, Tess." Kahverengi gözleri park yerinde geziniyor. "Yemin ederim. Ben yapmadım-"

"Tess, burada Bay Finch'e karşı bir yasaklama emrin var." Graham kollarını göğsünde kavuşturdu. "Çünkü seni rahat bırakmıyordu, seni taciz ettiğini söylediğimizde bile. Kafana saçma sapan fikirler sokuyor ve hafıza problemlerin olduğu gerçeğinden faydalanıyordu. Mahkemeye gitmek zorunda kaldım." Graham Harry'ye öfkeli bir bakış fırlattı. "Ve mahkeme de benim dediğimi yaptı."

Çenem düştü. "Harry? Bu doğru mu?"

Ağzını açar ama daha bir şey söyleyemeden McDonald's'ın otoparkına bir polis arabası girer. Araçtan bir memur iner ve Graham ona el sallar. Bunun olduğuna inanamıyorum. Harry'ye kaçmasını söylemek istiyorum ama bu muhtemelen iyi bir fikir değil.

Memur Harry'ye yaklaşır, yüzünde sert bir ifade vardır. "Harrison Finch?"

Harry başını sallar, gözleri yerdedir.

"Bay Finch, yasaklama emrini ihlal ettiğiniz için tutuklusunuz."

Polis memuru onu kelepçeleyip polis arabasına götürürken Harry itiraz etmez. Graham tüm olanları zorlukla gizlenmiş bir neşeyle izliyor. Buna inanamıyorum. Harry'ye karşı bir uzaklaştırma emri vardı. Buraya gelip benimle tanışmak şaşmamalı. Ama yine de geldi.

Tanrım, artık ne düşüneceğimi bilmiyorum.

Polis arabası Harry'yi hapse götürmek üzere hızla uzaklaşırken Graham bana "İyi ki kurtulduk," diyor. Yüzünü bana dönerken gözleri yumuşuyor. "Seni bu şekilde kandırdığı için üzgünüm. Seni taciz ettiğini bilmeni istemedim."

"Beni taciz etmiyordu," diye mırıldanıyorum.

Başını sallıyor. "Tek bildiğin bugün ne yaptığı. Onu mahkemeye çıkarmak zorunda kaldım, Tess. Seni takip ediyordu. Korkunçtu ve çok uygunsuzdu. Ama artık güvendesin."

Ama bir şekilde kendimi güvende hissetmiyorum.

Graham elini uzatır ve parmaklarını sallar. "Anahtarlarımı ver."

Bir an için reddetmeyi düşündüm. Ama bunun bana ne faydası olacaktı ki? Arabaya doğru koşup kaçma şansım yok. Beni yarım saniye içinde yakalar. Ben de cebimden anahtarları çıkarıp ona uzattım.

"Arabam nerede?" diye sorar. "Umarım hala tek parçadır. Önceden de iyi bir sürücü değildin."

Park yerinin en ucunu gösterdim. Kimse görmesin diye köşeye park etmeye çalıştım. Pahalı bir araba göze batar.

Arabaya doğru yürüdük. Ziggy yaklaşık on adım ötedeyken bizi görüyor ve deli gibi havlamaya başlıyor. Graham kısa bir süre durdu ve bana ters ters baktı. "Ciddi misin, Tess? O iti arabama mı koydun? Deri döşememin üzerine mi?"

"Evet."

"Tamam. Sen köpekle arkada otur. Arabamı parçalamasa iyi olur yoksa çok kızarım."

Ziggy arabaya bindiğinde Graham'a hırlıyor ama ben sakinleşene kadar tüylerini okşuyorum. Eve dönmeye başladığımızda başını kucağıma yaslıyor. O da benim hissettiğim kadar kederli görünüyor. O eve geri dönebileceğimi hiç düşünmemiştim. Özellikle de ayrıldıktan yarım saat sonra.

Kaçmak için bir şansım vardı ve ben bunu mahvettim.

Graham kırmızı ışıkta durduğunda bana, "Bütün bu olanlar yüzünden üzgün hissettiğini biliyorum," diyor. "Ama bunu düşünmemeye çalış."

Nefesimin altında bir şeyler homurdanıyorum.

"Telefonunda ondan gelen tüm mesajları sileceğim," diye devam ediyor, "ve yarın hiç olmamış gibi olacak. Numarasını engelleyeceğim. Muhtemelen onu bir daha asla görmeyecek ya da ondan haber alamayacaksın."

Yumruklarımla dizlerimi sıkıyorum. O haklı. Tek yapması gereken o mesajları silmek ve ben onların varlığından bile haberdar olmayacağım.

"Ve telefonunuzu geri almanıza izin vereceğim," diye ekliyor. "Bu senin için iyi. Ve tam olarak nerede olduğunu bilmeme yardımcı oluyor. Yanında getirmeseydin seni asla bu kadar çabuk bulamazdım."

Ağlamamak için gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Olanlar hakkında ne düşüneceğimi bilemiyorum. Graham yasaklama emri konusunda doğruyu söylüyordu, Harry'nin yeni tutuklandığını düşünürsek. Ama neye inanacağımdan emin değilim. Harry'nin beni kullandığını ya da manipüle ettiğini sanmıyorum. Ne de olsa onu bu gece dışarı çıkaran bendim.

Eve döndüğümüzde Graham Ziggy'yi arka bahçeye çıkarmamı istedi. Ziggy evde uyumaya alışkın mı bilmiyorum ama dışarı çıkmak istemiyor gibi görünüyor. Kapıyı kapattığımda mızmızlanmaya başlıyor. Güzel bir gece, bu yüzden kendimi o kadar kötü hissetmiyorum ama soğuk ya da yağmurlu havalarda ne yaptığımızı merak ediyorum. Yağmur yağdığında onu hala arka bahçede uyutmuyoruz, değil mi?

Keşke McDonald's'a gitmeden önce telefonumu arkamda bıraksaydım. Eğer bıraksaydım, şu anda çok uzaklarda bir yere gidiyor olurduk. Graham muhtemelen hala ofisinde çalışıyor olurdu ve benim gittiğimden bile habersiz olurdu.

Ben arka kapıyı kapattıktan sonra Graham anahtarlarını çıkarıp kilitledi. Artık resmen yine evde kapana kısılmıştım. Tıpkı bu sabah uyandığımda olduğum gibi. Harry'yi hapse attırmak dışında hiçbir şey başaramadım.

"Artık yemeğe çıkma havamda olup olmadığımı bilmiyorum," diyor. "Ne yemek istersin?"

Bu adam tarafından hazırlanan herhangi bir yemeği yeme düşüncesi midemi bulandırıyor. "Merak etme. Kendime sandviç ya da başka bir şey yaparım."

"Senin için yapmamın sakıncası

yok." "Endişelenme dedim."

Buzdolabının kapısında duraksıyor. "Geceleri alman gereken bazı haplar var. Nöbetleri önlemek için. Ben..."

"Unut ."

"Bunları sizin için bir doktor yazdı. Size şişeyi gösterebilirim..."

"Unut dedim Graham. Bana vermek istediğin hiçbir şeyi kabul etmiyorum."

Mavi gözlerini bana çeviriyor. "Hâlâ o pisliğin sana yardım etmeye çalıştığına inanıyorsun, değil mi?"

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Cevap evet ve bu onun duymak istediği bir cevap değil.

"Onu başka bir kadınla yakaladın." Gözünün altında bir kas seğiriyor. "En iyi arkadaşın. Sana olabilecek en kötü şekilde ihanet etti ve kalbin kırıldığında ben yanındaydım. Her şeyi mahvetti ve onu geri almayı reddettiğin için senden nefret etti. Sonra bu kazayı geçirdin ve işte buradayım, sana bakmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Ama Harry..." Nefesini içine çekiyor. "Sana ne olduğunu gördü ve bunun seninle uğraşmak için bir fırsat olduğunu düşündü. Benden nefret etmeni sağlamak için."

Orada öylece durup ona bakıyorum.

"Bu saçmalıktan bıktım usandım" diye homurdanıyor.

Bu sözlerle birlikte fırtına gibi çekip gitti. Gitmesi beni rahatlatıyor ve bu fırsatı değerlendirerek buzdolabında yiyecek bir şeyler arıyorum. Bir somun ekmek ve biraz söğüş buluyorum ve kendime hızlıca bir sandviç yapıyorum. Lavabonun üstündeki bardaklardan birini alıp kendime biraz su dolduruyorum.

Ziggy kapının dışında avazı çıktığı kadar havlıyor - komşularımızın şikayet etmediğine inanamıyorum. Keşke onu içeri alabilseydim. Kocamla yatmaktansa köpeğimle yatmayı tercih ederim. Ama artık kapıyı açamıyorum, anahtarım yok. Her havlayışı kalbime bir yumruk gibi saplansa da onu görmezden gelmeye çalışmak zorundayım.

Graham mutfağa döndüğünde sandviçimden beş ısırık almıştım. Ama bu sefer elinde bir kâğıt ve bir kalem vardı. Kağıdı önüme çarptı.

"Bu işin önünü keseceğiz," diyor. "İlk ve son kez."

Boş kâğıt parçasına bakıyorum. "Anlamıyorum."

Kalemi bana uzattı. "Kendine bir mektup daha yazmanın zamanı geldi. Son mektupta Harry'ye fazla yumuşak davrandık. Onun ne kadar kötü bir adam olduğunu ve bundan sonra ondan uzak durman gerektiğini kendine anlatmalısın."

Bu sabah ilk iş olarak o mektubu okuduğumu hatırlıyorum. Kendi el yazım olduğu için rahatlatıcı bulmuştum. Kime güvenebileceğimi bilmiyordum ama kendime güvenebileceğimi biliyordum.

Mektubun nasıl ortaya çıktığı konusunda içimde kötü bir his var.

"Bunu yapmayacağım," diyorum.

"Evet," diyor Graham. "Öylesin. Bu senin kendi iyiliğin için."

Ziggy'nin havlaması daha da arttı. Kâğıt parçasını itiyorum ve sandviçimden bir ısırık daha alıyorum. "Unutun bunu. Belki beni bu eve kilitleyebilirsiniz ama kendime bir mektup yazmaya zorlayamazsınız."

"Bana gerçekten inanmıyorsun, değil mi?" Gözlüklerini burnunun üzerinde düzeltiyor. "Polisin Harry'yi gördün. Ve hâlâ benim yerime ona mı güveniyorsun?"

Çenemi kaldırıyorum. "Evet. Kesinlikle istiyorum."

Graham'ın yanaklarında iki pembe nokta belirir. "Bu çok kötü oldu. Nasıl olsa mektubu sen yazıyorsun."

"Hayır, içmeyeceğim." Bardağımın kenarından ona bakarak bir yudum su içiyorum. "Beni zorlayamazsın."

"Yapamaz mıyım?" Graham'ın sesinde beni huzursuz eden bir şey var. "Çünkü yapabileceğimi düşünüyorum."

Graham'a bakıyorum, kalbim küt küt atıyor. Ziggy kapının dışında neredeyse histerik bir ses çıkarıyor. Graham arkasını dönüyor, arka kapıya doğru yürüyor ve avucunun içiyle beni kadar yüksek bir sesle kapıyı çarpıyor. "Kapa çeneni, seni lanet olası aptal köpek!"

Korkuyorum ama işe yarıyor. Ziggy'nin havlamaları iniltiye dönüşüyor. Graham arkasını dönüyor ve bana doğru geliyor.

"Olay şu, Tess. Hayatının her yönü üzerinde tam kontrolüm var. Eğer mektubu yazmazsan, yarın ilk iş Ziggy ve ben yerel barınağa doğru küçük bir gezintiye çıkacağız. Eğer bir hafta içinde evlat edinilmezsen, o zaman..."

Midemdeki sandviç parçaları çalkalanıyor. Hasta olacağım. "Sen..."

"Oh, kesinlikle yapardım." Bana gülümsüyor. "Ve sabah olduğunda Ziggy'nin varlığından bile haberin olmayacak. Ama o seni hatırlayacak. Kafese kapatıldığında seni hatırlayacak, nerede olduğunu, bunun başına gelmesine neden izin verdiğini merak edecek. Belki de ona iğneyi yaptıklarında son düşüncesi sen olacaksın..."

Boğulacakmışım gibi hissediyorum. Graham'ın gözlerine bakıyorum ve ciddi olduğunu anlıyorum. Tehdit ettiği şeyi kesinlikle yapacak.

"Peki," diyorum. "Mektubu ben yazacağım."

Kaşlarını kaldırıyor. "Şimdi bu çok mu zordu?"

Ona ters ters bakıyorum.

Kağıdı tekrar bana doğru kaydırıyor. "Bunu senin için kolaylaştıracağım, Tess. Sana tam olarak ne söylemen gerektiğini söyleyeceğim..."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 38

Graham'ın yazdığım mektubu nereye koyduğunu bilmiyorum.

Mektupta yazdığım kelimeleri düşündükçe midem bulanıyor. Harry hakkında korkunç şeyler söyledim. Sabah o mektubu okuyacağım ve Harry Finch'in korkunç bir insan olduğuna inanacağım.

Ama bir güvenlik ağım var.

Graham telefonuma el koydu ama Harry'nin numarası hâlâ kalçamda yazılı. Sabah, onu orada göreceğim. Bana yardım etmeye çalıştığını bileceğim. Ve belki onu bulabilirim.

Tabii hala hapiste değilse.

Saat on civarında yatağa giriyorum. İlk başta Graham'ın yanıma yatacağından endişelendim ama kıyafetlerini çıkarmak için herhangi bir hareket yapmadı. "Hâlâ yapacak işlerim var," diyor bana.

"Benim şirketim için demek istiyorsun."

Beni küçümsüyor. "Ben olmasaydım, şirketiniz şimdiye kadar iflas etmiş olurdu."

Bundan pek emin değilim.

"Her neyse," diyor, "git uyu. Ben sonra gelirim. Ve sabah bunların hiçbirini hatırlamayacaksın. Harry Finch'in nasıl bir pislik olduğunu söylediğimde bana inanacaksın."

Olabilir. Olmayabilir de.

Graham odadan çıkarken ışığı kapatıyor ve ben yatakta tek başıma uzanıp tavana bakıyorum. Harry'nin şu anda nerede olduğunu merak ediyorum. Bir yerlerde bir hapishane hücresinde olduğunu varsayıyorum. Belki bir karyolada uyuyordur.

Umarım benim onu düşündüğüm gibi o da beni düşünüyordur.

Gözlerim kapanırken son düşüncem o oldu.

———

Gecenin ilerleyen saatlerinde keskin bir hisle uyandım.

İlk başta sabah olduğunu düşündüm. Ve bu bir mucize çünkü önceki güne dair her şeyi hâlâ hatırlıyorum. Ama hayır, dışarısı hâlâ zifiri karanlık. Gecenin bir yarısı. Ve yatak odasında bir hareket duyuyorum.

Dokununca acıyan sağ kalçamı ovuyorum. Bunun ne bilmiyorum. O iğnelenme hissi bir anda ortaya çıktı.

Yatakta yuvarlanıyorum, gözlerim alışmaya çalışırken karanlıkta gözlerimi kırpıştırıyorum. Graham yatağın ayak ucunda duruyordu.

"Graham?" Sesim uyku yüzünden bulanık çıkıyor. "Ne... ne yapıyorsun?"

Bana hemen cevap vermiyor. Karanlığın içinden gözlerimi kısarak bakıyorum ve onu zar zor seçebiliyorum. Elinde bir şey var.

Aman Tanrım. Bu bir şırınga.

"Sizi bayıltan diğer ilaçları aldığınızda bunu uygulamak çok daha kolay." Kapağı şırınganın üzerine geri kaydırıyor. "Böylece bu konuda konuşmak zorunda kalmayız. Çoğunlukla uyuyup geçiyorsun."

Bana ne verdiğini bilmiyorum ama beynim bulanık gibi. Uykudan mı yoksa o şırıngada ne varsa ondan mı bilmiyorum. "Ne yaptın sen?"

"Her gece yaptığım şeyin aynısı."

Doğru o zaman. Beyin hasarı yüzünden hafızamı kaybetmiyorum. Graham bana ilaç veriyor. Bunu bana o yapıyor. Ve nedenini bile bilmiyorum. Gerçekten bu kadar kötü olabilir mi?

"Uyumaya devam et," diyor.

"Sen... sen bana ilaç verdin!" Kelimeleri boğuk boğuk söyledim. Bana bıkkın bir bakış attı. "Git uyu."

"Uyumayacağım!" Yatakta doğrulmaya çalışıyorum ama bu imkansız. Vücudum neredeyse felç olmuş gibi hissediyor. "Az önce bana bir şey enjekte ettin! Bunu neden yaptın?"

"Sadece uyu. Böylesi daha kolay olacak. Savaşmaya çalışmayı bırak."

"Bütün hayatımı aldın!" Ona bağırıyorum. Ama aslında çığlık atmıyorum. Sesim fısıltı gibi. "Sen bir canavarsın. Bu yanına kalmayacak."

Graham bana cevap bile vermiyor. Kapaklı şırıngayı cebine sokuyor ve odadan çıkıp gidiyor. Kalkmaya çalışıyorum ama bedenim bana itaat etmiyor. Uyku beni altına çekiyor. Beni boğuyor. Yardım istemek için ağzımı açıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor. Birkaç saniye içinde bilincimi yitireceğim. Daha fazla mücadele edemem.

Yapamam.

OceanofPDF.com

BEŞİNCİ GÜN

OceanofPDF.com

BÖLÜM 39

Sevgili Tess,

Bu mektubu size yazmak zor ama Harrison Finch hakkındaki gerçeği bilmeniz gerekiyor.

Yıllar önce, evlenmek üzere nişanlanmıştınız. Ama düğünden iki ay önce onu başka bir kadınla öpüşürken yakalayınca nişanı attınız. Bu büyük bir ihanetti.

Tabii ki onu affetmeniz için size yalvardı. O dönemde çok başarılıydınız ve o da belli bir yaşam tarzına . Sizi ya da paranızı kaybetmek istemedi. Ama sen güçlü durdun. Kendinle gurur duymalısın. Bu trajedi boyunca Graham yanınızdaydı. O bir arkadaştı ve daha sonra bir arkadaştan daha fazlası oldu. Düğününüz hayatınızın en mutlu günüydü. Sen korkunç bir araba kazası geçirip hafızanı kaybettikten sonra, sana bakmak ve seni kurtarmak için bildiği hayatından vazgeçti.

işiniz.

Ne yazık ki, Harry Finch kazanı bir fırsat olarak gördü.

Harry seni buldu ve Graham'ın senin iyiliğini düşünmediğine seni ikna . Hafıza problemlerinizden ve size yaptığı korkunç şeyleri hatırlayamamanızdan faydalandı. Sana yalanlar söyledi ve kendisinin iyi adam olduğu bir dünya kurdu. Neyse ki mahkemeye gitmeyi başardınız ve sizi bir daha rahatsız etmemesi için uzaklaştırma kararı aldırdınız.

Bu mektubu yazdığım sırada Harry seni kaçırmaya teşebbüs ettiği için hapiste. Ait olduğu yer orası.

Bu adamdan uzak dur. O sadece sana zarar vermek istiyor. Sevgiler,

Tess

Görünüşe göre kocam olan Graham, tam da kendime yazdığım mektubu okumayı bitirdiğim sırada banyodan çıkıyor. Bu kendime yazdığım ikinci mektup; ilkinde kazamdan bahsediyordum ama bu ikincisinde daha kaygı verici bir ton var. Başımda dikilmiş, söyleyeceklerimi duymak için bekliyor. Ama ben ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Dün gece Harry Finch'in yanında uyuyakaldım, hayatımın geri kalanını onunla geçireceğimi bilmenin mutluluğu içindeydim.

Şimdi kendime bir mektup okuyorum, bana ihanet ettiği tüm yolları anlatıyorum.

"Özür dilerim." Graham yanıma oturdu. Bir çift pantolon ve kareli bir gömlek içinde rahatça yakışıklı görünüyor. Belki de Harry'den daha yakışıklı - ikisini karşılaştırmak zor çünkü çok farklı görünüyorlar. "Hatırladığın son şeyin onunla mutlu olmak olduğunu biliyorum. Bunu sana göstermekten nefret ediyorum ama bilmen gerek. Seni tekrar kandırmasını istemiyorum."

Kağıt ellerimde parçalanıyor. "Doğru..."

"Bugün cumartesi," dedi. Bu rahatlatıcı, çünkü Harry'nin bana evlenme teklif ettiği gece Cuma günüydü. Yani bir geceden fazlasını kaybetmiş gibi hissetmiyorum. Bir gece ve yedi yıl. "Ofisimde yapmam gereken bazı işler var ama belki daha sonra birlikte vakit geçirebiliriz. Sinemaya gidebiliriz ya da köpeğini parka götürebiliriz."

"Köpeğim mi var?"

Bana gülümsüyor. Graham'ın güzel bir gülümsemesi var. Nazik bir adama benziyor, ona sahip olduğum için şanslıyım. "Evet. Kazadan sonra onu sana ben aldım."

Boğazımda bir yumru oluştu. Graham ve ben belli ki kazadan önce birlikte iyi bir hayat sürmüşüz. Parmaklarım kafatasımın sağ tarafına gidiyor, uyandığımda donuk bir ağrı hissettiğim yere. Saç tellerimin altında, derimin üzerinde C şeklinde uzanan kalın bir yara izi hissediyorum.

"Ameliyat yapmak zorunda kaldılar," diye açıklıyor beni izlerken. "Kanı boşaltmak zorunda kaldılar."

Onun açıklamaları karşısında, tıbbi bir konu konuşulduğunda hissettiğim gibi hafif bir rahatsızlık hissettim. Neredeyse parmaklarımı kulaklarıma sokup şarkı söylemeye başlayarak söyleyeceği başka şeyleri duymamazlıktan gelmek istiyorum.

"Neden gidip bir duş almıyorsun?" Graham öneriyor. "Her zaman daha iyi hissetmeni sağlar."

Korkunç kazamla ilgili daha fazla ayrıntı paylaşmak istemediğine sevinerek başımı sallıyorum. Bir dakika daha yatakta kalıyorum ve kocam olduğunu iddia eden adamın odadan çıkışını izliyorum. Bunu anlamıyorum. Hafızamı kaybetsem bile kendi kocamı hatırlayacağımı düşünürdüm. Neden onu hatırlamıyorum? Belli ki doğruyu söylüyor. Şifonyerin her yerinde ikimizin fotoğrafları var. Bir düğün fotoğrafı bile var.

Yataktan kalkıp düğün fotoğrafını elime alıyorum. Çerçeve ağır ve pahalı hissettiriyor. Fotoğraftaki çifte bakıyorum; çok genç ve mutlu görünüyorlar, önlerinde çok güzel yıllar var. Parmaklarımı camın üzerinde gezdiriyorum, görüntüyü bozan bir dizi çatlağın izini sürüyorum. Sanırım bir noktada düşmüş olmalı ve değiştirmeye hiç fırsatımız olmadı.

Olaylara bakıldığında, önemsiz bir şey. Ama etkisinde uğursuz bir şey var: Graham ve ben el ele tutuşmuşuz, ben gelinlik, o smokin giymiş, dev bir çatlak yüzlerimizi ikiye bölmüş.

Fotoğrafı şifonyerin üzerine yerleştiriyorum ve güzelce yenilenmiş banyomuza gidiyorum. Harry ve benim bu banyo için çok büyük planlarımız vardı ve muhteşem ama bizim yapacağımız gibi değil. Yeni başlayanlar için bir bide kurduğumuzu hayal bile edemiyorum. Harry bunu önerdiğimde bile gülerdi.

Bideyle ilgili yanlış bir şey olduğundan değil. Oldukça güzel olduklarını duymuştum. Biz sadece taharet musluğu kullanan insanlar değildik. Belki Graham öyledir.

Arkamdan banyonun kapısını kapattım. Kilidi çevirmeye başladım ama sonra kilidin yerinde olmadığını fark ettim. Bir kilidimiz vardı, o kısmı hatırlıyorum. Neden söktürmüş olabilirim ki?

Fark etmez. Banyo kapısında kilide ihtiyacım yok.

Okuduğum iki mektuptan ilkindeki kelimeleri hatırlıyorum - kazamı açıklayan mektup. Kendimin önceki bir versiyonu beni panik yapmamam konusunda uyarmıştı. Durumumu kabullenmemi ve elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışmamı. Sanırım bu durumda yapabileceğim tek şey bu. Güzel bir evde yaşıyorum ve beni önemseyen bir kocam var. Çok daha kötü olabilirdi.

Geceliğimi başımın üzerine çekiyorum. Tuvaletin kapağına bırakıyorum, sonra iç çamaşırımı indiriyorum. Ama aşağı bakarken, üst baldırımda bir şey fark ettim. Kalemle yazılmış bir şey. Sadece benim okumam için oraya yerleştirilmiş kelimeleri okurken gözlerim açılıyor.

Harry'yi bul.

Ve sonra bir telefon numarası.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 40

Çok az mahremiyetim var.

Graham bana günün çoğunda çalışacağını söylediğinde, evin birinci katında yalnız olacağımı düşünmüştüm. Yanılmışım. Camila adında bir kadın kahvaltı saatinde geldi ve yemek bittikten sonra neşeyle oturma odasını temizlemeye başladı. Kendisi "temizlikçi kadın" ama asıl işinin bana göz kulak olmak olduğu giderek daha iyi anlaşılıyor.

Bu da bacağıma karalanmış olarak bulduğum telefon numarasına ulaşmanın kolay olmadığı anlamına geliyor.

Bacağımda o mesajı gördükten sonra kime güveneceğimi bilemedim. Kendi el yazımla kendime yazdığım ve beni Harry Finch hakkında uyaran koca bir mektup vardı. Ama kendi derimdeki mesaj bunun önüne geçmişti. Bacağımdaki mesaj sadece benim gözlerim içindi.

Ve sonuçta Harry'ye güvenebileceğimi biliyorum. Bana kötü bir şey yaptığına inanmıyorum. O asla yapmaz.

Sadece onu aramak için bir zaman bulmalıyım. Kimsenin duymayacağı bir zamanda.

Camila ve Graham'ın yanı sıra telefonumdaki favoriler listesinde iki numara daha var. Lucy ve babam. Hayatım pahasına güvenebileceğim iki kişi daha. İkisinden biriyle konuşmak için yanıp tutuşuyorum, neler olup bittiğine ışık tutabileceklerini umuyorum ama ikisi de telefonu açmıyor. İkisine de abuk sabuk mesajlar bırakıyor, en kısa zamanda beni aramaları için yalvarıyorum.

Camila sehpamıza limon kokulu bir temizlik sıvısı sıkıyor ve kağıt havluyla siliyor. Evimizdeki her şey belli belirsiz limon kokuyor. Ona yardım etmediğim için kendimi suçlu hissediyorum ama aynı zamanda

Neden sehpayı temizlediğinden bile emin değilim. Lekesiz. Kağıt havlu temiz çıkıyor.

"Bu senin tek işin mi?" Camila'ya sordum.

"Oh evet." Bana göğüs dekoltesini göstermek için sehpanın üzerine eğildi. "Bu tam zamanlı bir iş."

Onun temiz masayı öfkeyle fırçalamasını, görünmez bir kahve halkası üzerinde çalışmasını izliyorum. "Burada çalışmaktan hoşlanıyor musun?"

Gırtlaktan gülüyor. "Tabii. Neden olmasın?"

Omuz silkiyorum. "Bilemiyorum. Biraz sıkıcı olacak gibi görünüyor."

"Her işin sıkıcı anları vardır, değil mi?"

My Home Spa'yı kurduğum zamanı hatırlıyorum. Her zaman kendi işimin sahibi olmak istemiştim ve bunun her dakikasını sevmiştim. Telefonumdan şirketi araştırdım ve büyük bir yükselişe geçtiğini gördüm. Çok büyüdüğünde hala sevip sevmediğimi merak ediyorum. Umarım sevmişimdir.

Telefonum yanımdaki kanepede çalıyor. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve bir an için arayanın Harry olduğundan emin oluyorum. Ama hayır. Ekranda yanıp sönen isim Lucy. Bu da en az onun kadar iyi. Telefonu elime alıyorum ve aramayı cevaplamak için yeşil tuşa basıyorum. Bugünden önce bir telefonum olduğunu hatırlamadığım halde bu telefonu kullanmanın bu kadar kolay olması şaşırtıcı.

"Lucy?" Soluk soluğa söyledim.

"Tess..." Lucy'nin sesi ama tonunda bir tuhaflık var. Tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum. "Hey, tatlım. Nasılsın?"

"Daha iyiydim." Kelimeleri söylerken sesim çatlıyor.

"Biliyorum," diyor Lucy ben daha fazla açıklama yapamadan. "Eminim senin için çok garip bir durumdur. Ama sadece arkanı kolladığımı bilmeni istiyorum. Sana söz veriyorum."

"Teşekkür ederim." Telefonu elimde sıkıyorum ama midemde huzursuz bir his var. Lucy'nin adını bacağıma yazmamıştım. Kendime Harry'yi bulma talimatı verdim. "Bunun için minnettarım."

"Elbette." Arka planda kağıtlar karıştırılıyor. "Şu anda meşgulüm ama belki öğleden sonra uğrarım ve birlikte kız gibi bir şeyler yaparız. Mesela alışveriş merkezine gideriz ve makyaj yaparız."

Neden olmasın? Yüzüm zaten bana yabancı. Bari bunu aşayım. "Bu harika olur."

"Mükemmel!" Lucy ciyaklıyor. "Şu anda nasıl hissettiğini biliyorum ama birlikte çok eğleneceğiz."

Lucy ile bir öğleden sonra geçirmeyi düşünüyorum ve midemdeki hastalık hissi biraz olsun dağılıyor. "Teşekkür ederim. Sensiz ne yapardım bilmiyorum Lucy. Sen benim en iyi arkadaşımsın."

"Oh." Gülüyor ve bir kez daha sesinde bir tuhaflık olduğunu fark ediyorum. "Bensiz de gayet iyi idare ediyorsun. Ama yardım etmekten mutluluk duyarım."

"Size bir soru sorabilir miyim?" "Elbette! Herhangi bir şey."

Odanın diğer tarafında süpürge yapan Camila'ya bakıyorum. Beni duyup duymadığını bilmiyorum ama riske girmeye hazırım. "Graham bana karşı iyi mi?"

Tereddüt ediyor. Bir anlık bir tereddüttü ve bunu başka biri yapsaydı fark etmeyebilirdim bile. Ama Lucy'yi çok iyi tanıyorum. "O senin için harika bir koca, Tess."

Başka bir şey daha var. Bana söylemediği bir şey var. Onu daha fazla sorgulamak istiyorum ama bunu Camila'nın önünde yapamam. Onunla daha sonra, evden birlikte çıktığımızda konuşmam gerekecek. "Tamam. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Sonra görüşürüz."

Neredeyse telefonu kapatacaktım ama kapatmadan önce Lucy'nin sesi beni durdurdu: "Tess?"

"Evet?"

"Sen de benim en iyi arkadaşımsın. Ve... arkanı kolladığımı söylerken ciddiydim."

Sesi çok içten geliyor. Lucy'i çok uzun zamandır tanıyorum. Harry'yi tanıdığımdan bile daha uzun süredir tanıyorum. Ve kesinlikle hiç tanımadığım Graham'dan daha uzun. Keşke

ama gerçek şu ki, Lucy'ye ondan daha yakınım.

Belki de ona kalçamdaki telefon numarasından bahsetmeliyim. Belki bunu nasıl halledeceğim konusunda bana tavsiye verebilir. Ya da belki hata yapmamı engelleyebilir. Sonuçta, bacağımdaki rastgele karalamalara nasıl güvenebilirim? Onu yazanın ben olduğumdan nasıl emin olabilirim ki?

Ona her şeyi anlatmak için ağzımı açıyorum ama daha kelimeler çıkmadan ağzımı kapatıyorum.

Bacağıma yazılan o sözler sadece gözlerim içindi. İçimde hissediyorum.

"Sonra görüşürüz Lucy," diye .

"Sonra görüşürüz, Tess. Dayan."

Görüşmeyi bitirdikten sonra Camila'nın süpürgeyi kapattığını ve odanın diğer ucundan bana baktığını fark ediyorum. Ama fark ettiğimi anlar anlamaz gözlerini kaçırıyor ve paspasla meşgul oluyor. Bu gidişle evimiz mahallenin en temiz evi olacak.

"O benim en iyi arkadaşımdı, Lucy," diyorum. Ona neden açıklama yapmam gerektiğinden emin değilim.

Konuşmamı dinlemiyormuş gibi belli belirsiz başını sallıyor. "Oh, bu çok hoş..."

"Lucy ile tanıştın mı?"

"Tanıştım. Birkaç kez."

"Çok sık görüşüyor mu?"

Camila paspasını yerde iterken kaşlarını çatıyor. "Burada iyi bir miktar var. Ama..."

"Ama ne?"

Paspasın yarattığı su sıçramasına bakıyor. Yanılmıyorsam Lucy'den pek hoşlanıyor gibi görünmüyor. Yine de neden umursadığımı bilmiyorum. Lucy'yi üniversiteden beri tanıyorum, Camila'yla ise bu sabah tanıştım. Kime daha çok güvendiğim bir yarışma değil.

Yine de Camila'da sevdiğim bir şey var. Gırtlaktan gelen kahkahası. Dürüst birine benziyor. Arkadaş olmayı hayal edebileceğim biri

başka bir hayatta. Ama bana Lucy, Harry, Graham ya da diğerleriyle ilgili gerçeği söylemesine imkan yok. Sonuçta o bizim çalışanımız. Arkadaşım değil.

"Evli misin?" kaçırdım.

Camila şaşkınlıkla bana bakıyor, sanki başka bir soru bekliyormuş gibi, ama sonra dudakları bir sırıtışa dönüşüyor. "Biraz kişiselleşiyoruz, değil mi?"

"Eğer yardımı olacaksa, bana evli olup olmadığımı sorabilirsiniz."

Paspası yerden kaldırıyor. "Hayır. Evli değilim."

"Çocuklarınız var mı?"

"Hayır. Erkek ya da kız kardeşim yok. Ailem öldü. Kimsem yok."

"Oh." Kanepede kayıyorum. "Özür dilerim."

"Üzgün olmak için bir sebep yok. Bazı açılardan, kimseye sahip olmamak daha kolay. Kaybedecek daha az şeyim var."

El yordamıyla cebime soktuğum telefonumu arıyorum. Az önce Lucy'yle konuşmak sorularıma hiç yardımcı olmadı. Sadece yeni sorular yarattı. Camila temizlik için yukarı çıkar çıkmaz o numarayı arayacağım. Bunu onun önünde yapamam. Belki dürüst birine benziyor ama görünüş aldatıcıdır. Sözde kocama ne rapor edecek bilmiyorum.

"Hiç aşık oldun mu?" Ona sordum.

"Aşık mı?" Burnunu kırıştırıyor. "Hayır. Kesinlikle değil." "Bu kötü bir şeymiş gibi davranıyorsun."

"Her iki şekilde de bilemem."

"Bir zamanlar aşıktım." Kelimeleri söylerken sesim çatlıyor. Kimden bahsettiğimi bilmesini istemiyorum ama kendime engel olamıyorum. Düşünebildiğim tek şey bu. "Tavsiye ederim."

"Mmm. Öyle mi?"

"Evet... güzeldi. Ama kaybedecek bir şeyin olması konusunda ne demek istediğini anlıyorum." Gözyaşlarımın akmasını engellemek için sağ gözümü kaydırıyorum. "Çünkü bir kez gittiğinde, düşünebildiğin tek şey o oluyor. Ondan sonra mutlu olmak çok zor."

Camila paspası odanın köşesindeki kovaya itiyor. Bana bakıyor, kaşları çatılıyor. "İşim bitti.

Burayı. Ben üst katı temizleyeceğim."

Gözlerimiz buluşuyor ve ellerim ter içinde kalıyor. Ne yapmayı planladığımı biliyor mu? Bir şekilde, biliyor olabileceğini hissediyorum. Bana bakışında bir şey var. Eğer durum buysa, Graham'a söyleyecek mi? Belki yukarı çıkar çıkmaz doğruca ona gider ve şüphelendiği şeyi söyler.

Umarım yapmaz. Ama şansımı denemek zorundayım.

O yukarı çıktıktan sonra, bacağımda yazılı olan numarayı yazdığım küçük kâğıt parçasını çıkarıyorum. Ne bekleyeceğimden emin değilim. Kendime yazdığım mektupta Harry'nin hapiste olduğu yazıyordu. Ya ona ulaşamazsam?

Ama cevabı biliyorum. Eğer bugün ona , kendim için bir not daha bırakacağım. Onu bulana kadar denemeye devam edeceğim. Numarayı telefonuma yazarken ellerim titriyor.

Kulağıma tutuyorum, merdiven boşluğuna bakıyorum. kimsenin duymadığından emin ol. Telefon çalıyor ve çalıyor.

Ve

yüzükler.

Lanet

olsun.

Açmayacak. Bilmem gerekirdi. Kim bilir kendime yazdığım o not gerçek miydi? Belki de sadece hayal görüyordum. On haneli rakamlar muhtemelen uydurma rakamlardır.

Harry'yi bir daha görebileceğimi düşünerek kendimi kandırıyordum.

"Tess? Sen misin?"

"Harry!" Telefonu iki elimle kavrıyorum, sesimin yüksekliğinden hemen pişman oluyorum. Boğazımı temizliyorum ve birkaç kademe alçaltıyorum. "Sensin..."

"Benim," diye onaylıyor.

Gözlerim yaşla doldu. Bu gerçekten o. Buna inanamıyorum. "Açacağını düşünmemiştim. Kendime yazdığım ve senin hapiste olduğunu söylediğim mektubu buldum."

Diğer hatta uzun bir sessizlik olur. "Tess, beni sana yalan söylemek zorunda bırakma. Kendim hakkında konuşmak istemiyorum. Sana yardım etmek istiyorum. Ve bugün bunu yapacağım. İlk ve son kez."

"Tamam..."

"Olay şu." Sesi neredeyse soluksuz geliyor, sanki onu bir şeyin ortasında yakalamışım gibi. "Seni her gördüğümde bana babanı aradığını ve onun hiç geri dönmediğini söylüyorsun. Bir ay boyunca biricik kızını bir kez bile aramamasının ne kadar tuhaf olduğunu düşündüm. Yani, dünyanın en sıcak insanı değildi ama seni seviyordu. Bütün bir ay boyunca seni asla hayal kırıklığına uğratmazdı."

O haklı. Lucy telefonlarıma cevap verdi ama babam hiç cevap vermedi. "Peki ne diyorsun?"

"Diyorum ki, bu babanın numarası değil."

Telefona kaşlarımı çatıyorum. Babamın telefon numarasını hiç ezberlememiştim. Ama sesli mesajda onun sesi vardı.

Harry, "Graham kullan at bir telefon almış ve babanın sesli mesajını ona kaydetmiş olmalı," diye açıklıyor. "Yani sen mesaj bıraktığında, o asla alamıyor. Ama babanı buldum, Tess." Duraksıyor. "Mesajlarının hiçbirini almamış. Tek bir tane bile. Ve şu anda onun evine gidiyorum."

"Babam..."

"Doğru. Baban." Diğer hattan yüksek sesli bir korna sesi geliyor. "Ona Graham denen pislikle aranda olanları anlattığımda, bu işe karışmak ve sana yardım etmek isteyecektir. Baban iyi bir adam. Ve aileden biri. Hiçbir mahkeme beni dinlemez ama onu dinlerler. Sana yardım edecek, bundan eminim."

"Oh," dedim.

Kulağa gerçek olamayacak kadar iyi geliyor. Harry babama bu evde neler olduğunu anlatacak ve babam da araya girip beni kurtaracak. Onunla birlikte kapıların içeriden kilitlenmediği bir evde yaşayabilirim. Sevdiğim adamı bulmak için bacağıma gizli mesajlar yazmak zorunda kalmayacağım bir yerde.

Dediğim gibi, kulağa gerçek olamayacak kadar iyi geliyor. Hiçbir şey bu kadar basit , değil mi?

"Her neyse, neredeyse geldim." Bir korna sesi daha duyulur ve Harry nefesinin altında küfreder. "Onunla konuşmam bittikten sonra seni ararım. Tamam mı?"

"Sakın kapatma," diye söze başlıyorum ama sözlerim yüksek sesli bir korna sesiyle kesiliyor. Bir saniye sonra da hat kapandı.

Telefonu bıraktım, midem çalkalanıyordu. Bu iyi bir şey olmalı. Babamla yakın değiliz ama beni sever. Tehlikede olduğumu düşünürse, beni kurtarmaya gelecektir. Geleceğini biliyorum.

Ama nedense Harry'nin babamı görmeye gitmesinin korkunç bir hata olduğunu hissediyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 41

Graham bütün sabahı ofisinde geçirir ama nihayet öğle yemeği vakti geldiğinde dışarı çıkar.

Camila öğle yemeği için çorba yapıyor. Çeşitli kök sebzeleri doğrayarak ona yardım ettim, ama şimdi her şey tencerede ve her birkaç dakikada bir karıştırıyor, et suyunun tadına bakıyor ve bir çeşit baharat ayarlaması yapıyor. Sarımsak, biberiye ve kekik aroması mutfağı dolduruyor.

Bu bana çocukluğumda annemle birlikte mutfakta yemek pişirdiğimiz zamanları hatırlatıyor. Bana yapmam için birkaç küçük görev verirdi, böylece yemeğe faydalı bir şekilde katkıda bulunduğumu hissedebilirdim. Gerçekten yetenekli bir aşçıydı. Bir yetişkin olarak hiçbir zaman iyi bir aşçı olamadım ve hep daha uzun yaşasaydı bana sırlarından daha fazlasını öğretebilirdi diye düşündüm. Bunu çok isterdim.

Harry ile hiç tanışamadığı için de hep üzülmüşümdür. Ona bayılırdı, bundan eminim.

"Burası inanılmaz kokuyor," diyor Graham. "Kokusunu merdivenlerden yukarı kadar alabiliyordum."

"Tess sebzeleri doğramaya yardım etti," diyor Camila. Graham bir sessiz kalıyor. "Ona bıçak mı verdin?"

Camila bana sebze doğramak için kullandığım bıçağı uzatmadan önceki tereddüt anını hatırlıyorum. Bıçağın bulunduğu çekmece anahtarla kilitlenmişti.

"İyiydi," diyor Camila.

"Hayır, iyi değil. Bunu ona vermemeliydin."

Mutfak adasındaki koltuğumda kayıyorum. "Birkaç sebze doğrayabilirim, Graham. Kendime zarar vermeyeceğim."

Dudakları aralanıyor ve bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyor ama sonra başını sallıyor. "Bunu sonra konuşuruz."

Tabii ki bu konuda konuşacağı kişinin Camila olacağından eminim. Sebzeleri doğramasına yardım etmeme izin verdiği için onu azarlayacak ve patron o olduğu için onun dediklerini yapmak zorunda kalacak. Bir dahaki sefere çorba yaptığında, sadece izlemek zorunda kalacağım.

Camila öğle yemeğimizi pişirmeyi bitirirken Graham mutfakta oyalanıyor. Ocaktaki Camila'yı izlemek için dönüp, dar kot pantolonunun içindeki bacaklarının kıvrımlarına takdirle gülümsemesini sevmiyorum. Harry eskiden kadınlara bu şekilde bakmazdı. Ama Graham baktığımı fark edince gözlerini kaçırıyor. En azından bu konuda utanıyor.

"Peki bütün gün neler yaptın?" Graham mutfak adasında yanıma otururken bana soruyor.

Omuz silkiyorum. "Pek bir şey yok. Sadece Ziggy ile arka bahçede biraz oynuyoruz. Hepsi bu."

"Hepsi bu kadar mı?" Sesinde bana tam olarak inanmıyormuş gibi bir tını var.

"Hepsi bu kadar."

Acaba bugün Harry ile görüştüğümü biliyor mu? Bir şeylerden şüphelenmiş olmalı. Ne de olsa o mektup vardı. Yüzümü inceliyor ve bakışları altında kıvranıyorum. Konuyu değiştirmeliyim.

"Yani, um..." Ben de diyorum ki. "Nasıl tanıştık?"

Graham parmaklarını masaya vuruyor, gözleri uzaklara dalıyor. "Sahildeydin. Eşarbın suya düştü ve ben de onu kurtarmak için okyanusa atladım."

"Oh, Christine ve Raoul'un Phantom of the Opera'da ilk tanıştıkları gibi!"

Başını geriye atıp bana göz kırptı. "Ne... Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Phantom of the Opera'yı çok severdim. DVD koleksiyonumuzda bir kopyası var ve bu sabah onu izliyordum, yani..." Graham'ın yüzündeki çatık kaşları fark ederek konuşmayı kesiyorum. "Çok naziksin. Eşarbımı kurtardığın için teşekkür ederim."

"Bir değil."

Başparmağımın ucunu ısırıyorum. "Sahilde neden atkım vardı ki zaten?"

Kaşlarını çattı. "Şey, yün bir eşarp değildi. Şu ipek şeylerden biriydi."

"Oh."

Graham gözlerini benimkilerden ayırıp boynunu bükerek ocağa bakıyor. "Camila, çorba neredeyse hazır mı? Bunu hayatının işi haline getirme."

"Bir dakika!" Camila sesleniyor. "Neredeyse bitirdim."

Ocağı kapatıyor ve dolaptan iki kase çıkarıyor. Tencerenin içindekileri dikkatlice kaselere doldurmasını izliyorum. Her kâseden küçük buhar bulutları yükseliyor. Kokudan midem gurulduyor.

"Dur sana yardım edeyim." Yerimden fırlayıp Camila'nın yanına, sobanın yanına gidiyorum. "Ne yapmalıyım?"

Sağ taraftaki kâseye başıyla işaret ediyor. "Sen kendininkini al, ben de Graham'a çorbasını getireyim."

Dökmemeye dikkat ederek kasemdeki sıcak çorbayı masaya taşıyorum. Camila da aynı şeyi Graham'ın kasesine yapıyor. Ben kendiminkini yavaşça masaya koyuyorum ve Camila da aynısını yaparken eli kasılıyor. Kasenin devrilmesini dehşet içinde izliyorum. Graham'ın kucağına.

"Tanrım!" diye haykırıyor. Masadan sıçradı, üzerinde dumanı tüten sıcak et suyuyla ıslanmış kot pantolon vardı. "Neyin var senin Camila?"

Bir eliyle ağzını kapatıyor. "Çok özür dilerim!"

Ona yardım etmek için bir kâğıt havlu kapıyor ama adam onu iterek sendelemesine neden olacak kadar sert bir şekilde uzaklaştırıyor. Yüzü pembeleşmişti. "Bu çok sıcaktı! Beni haşlayabilirdin! Yemin ederim Camila, bazen senin de en az Tess kadar aptal olduğunu düşünüyorum!"

Camila elini göğsüne götürüp bir adım geri çekiliyor. "Özür dilerim. Bir kazaydı."

"Evet, her neyse," diye homurdanıyor. "Gidip üstümü değiştirmeliyim." Onu iterek merdiven boşluğuna yöneldi. Merdivenlerden koşarak çıkışını izliyorum, kocamın bu hareketinden utanç duyuyorum.

davranış. Nasıl oldu da böyle bir adamla evlendim? Anlayamıyorum. Ve şimdi sonsuza dek onunla sıkışıp kalmışım gibi hissediyorum. Hepsi aptal bir araba kazası geçirdiğim için.

Tabii babam bana yardım etmezse. Umarım Harry başarılı olur...

"Seninle o şekilde konuştuğu için çok üzgünüm," diyorum Camila'ya. Kaşlarının arasında bir kırışıklık var. "Tess, sana hiç Abuelita'mdan bahsettim mi? Ve ne zaman öldüğünü?"

Başımı salladım. "Bilmiyorum. Eğer bilseydin, hatırlamazdım, değil mi?"

"Hayır," diye kabul ediyor. "Ama hatırlıyorum."

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Mutfak tezgahından bir yığın peçete aldım. "Bütün çorbayı temizlemeliyiz..."

"Tess." Beni durdurmak için kolumu tutuyor, tırnakları tenimi ısırıyor. "Dinle, Graham ikinizin tanışma şekliyle ilgili o saçma hikâyeleri uydurduğu için üzgünüm."

Eşarp hikayesi. Sahte olduğunu biliyordum. "Oh..."

"Bunu hak etmiyorsun." Camila'nın gözleri benimkilerin üzerinde. "Onun yalanlarının hiçbirini hak etmiyorsun. Sen gerçeği hak ediyorsun. Herkes gerçeği bilmeyi hak eder."

Gerçek mi? Gerçek nedir? Kavramaya bile başlayamıyorum. Hayatımın nasıl bu hale geldiğini çözsem bile, tüm keşiflerim yarın yok olacak. Belki de gerçeği geçen hafta ya da ondan önceki hafta keşfettim. Ve sadece unutmuşumdur. Bugün keşfetsem bile yine unutacağım. Sanki bir çeşit tekrar eden cehennemdeyim.

"Tess." Camila'nın sesi beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor. "Senin için bir şeyim var."

Elini uzattığını fark ettim. Ve avucunda küçük bir anahtar var.

"Bu Graham'ın ofisindeki masanın üst çekmecesini açıyor." Anahtarı önümdeki mutfak adasının üzerine bıraktı. "Bilmen gereken her şey orada. Şimdi git. Çabuk, o üstünü değiştirirken."

Ağzım açık kaldı. Dökülen çorbanın bir kaza olmadığını anladım. Bunu bilerek yapmıştı, böylece Graham üstünü değiştirirken ofisini net bir şekilde görebilecektim.

"Camila..."

"Git," diyor. "Bu yalanlardan bıktım. Gerçeği hak ediyorsun."

Masadan anahtarı alıyorum. Parmaklarımı etrafına doluyorum. Neden bahsettiğini bilmiyorum. Masasının çekmecesinde ne olduğunu bilmiyorum. Ama o haklı. Gerçeği arıyordum. Ve bu kadın bana bilmek istediğim her şeyin anahtarını verdi.

Çorba kâsemi arkamda bırakıp Graham'ın ayak seslerini takip ederek merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Ama temizlenip üstünü değiştirdiği yatak odasına gitmek yerine, ondan önceki odada duruyorum. Ofisinde.

Kapı aralık. Öğle yemeğinden önce orada çalışıyordu ve muhtemelen geri gelmeyi planlıyordu. Kapıyı tıklatarak açıyorum ve büyük kitaplığını, deri koltuğunu ve maun masasını görüyorum.

Kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Graham'ın masası odanın köşesinde. Hepsi kapalı birkaç çekmece var. Teker teker deniyorum. Hepsi kağıtlarla dolu, muhtemelen şirketle ilgili. Sonunda sağ üst çekmeceye geldiğimde açılmıyor.

Sonra benim küçük anahtar deliğimle aynı boyutta bir anahtar deliği olduğunu fark ettim.

Anahtar.

Anahtarımı kilide sokamadan telefonum çaldı.

cebimde. Çıkardım, bu sabah aradığım numara ekranda yanıp sönüyordu. Arayan Harry. Fazla zamanım yok ama yine de aradım.

"Tess," diye nefes nefese kalır. "Ben... Ben sadece babanı gördüm..."

"Bekle, sana söylemem gereken bir şey var." Terli elimdeki anahtara bakıyorum. "Harry, Camila bana Graham'ın çekmecesinin anahtarını verdi. Orada görmem gereken bir şey olduğunu söyledi. O üstünü değiştirirken ben de ofisindeyim."

"Tess..." Sesi titrek ve sessiz. "O çekmeceyi açma."

"Ne?" Onu doğru mu duydum? "Anlamıyorsun. Benden her ne saklıyorsa, bu çekmecede. Eğer bana ilaç verdiyse ya da... bak, anahtar elimde. Hemen şimdi açacağım."

"Hayır. Hayır. Bak, sadece..." Sesi artık neredeyse çılgınca geliyor. "Şu anda evine gidiyorum. Bekleyebilir misin? On dakikadan az bir süre içinde orada olacağım. Çekmeceyi açma."

"On dakika içinde burada olduğumu anlayacak!" Telefona tısladım. "Bu benim tek şansım. Neyin var senin?"

"Tess, lütfen... Sana yalvarıyorum... Sadece bekle..." Bir huff çektim. "Unut bunu, Harry."

Tekrar itiraz edemeden telefonu kapattım. şeyin bu olduğunu şimdi hissediyorum. Haftalardır

-Belki aylar. Sorularımın cevabı. Camila'nın dediği gibi gerçek. Bu bana neden oluyor? Graham bunu bana neden yapıyor? Buradan nasıl çıkacağım? Cevabı alacağım ve bu sefer o kadar kolay unutmayacağım. Bir daha asla.

Küçük anahtarı Graham'ın masasındaki çekmecenin kilidine yerleştiriyorum. Ama tam çevirecekken elim titriyor. Başımın arkasında garip bir uğultu hissediyorum ve aniden Graham'ın ofisi beyaza . Sonra, yavaş yavaş, başka bir oda odağa geliyor. Sanki farklı bir yere ışınlanmış gibiyim. Evimin oturma odasına geri döndüm.

Graham ön kapıda biriyle konuşuyor. O sesini alçaltıyor ama karşısındaki öyle yapmıyor. Diğer kişi bağırıyor. Yaklaştığımda, ön kapımızın dışında duran kişinin sesini tanıyorum.

O benim babam.

"Bırak gireyim, Graham!" diye çıkışıyor babam kocama. "Bu doğru değil!"

Graham çıldırtıcı derecede sakin bir sesle, "Korkarım şu an kötü bir zaman," diyor. "Tess dinleniyor."

"Saçmalık!" Babamın daha önce hiç küfrettiğini duymamıştım, şok ediciydi. "Onu orada görebiliyorum. Onunla konuşmama izin ver!"

"Douglas, sesini ."

Graham'ın omzunun üzerinden, açık ön kapıdaki aralıktan babamın yüzünü zar zor görebiliyorum. Yüzü öfkeli gibi parlak pembe. "Kızımı görmek istiyorum. Hem de hemen. Hemen şimdi."

"Korkarım ki hayır."

"Bu doğru değil!" Babamın sesi artık boğuk çıkıyor. "Tess gerçeği duymayı hak ediyor. Bunu yapamazsınız! Onu burada bu şekilde tutsak tutamazsınız!"

Graham sakince, "Ben Tess'in kocası ve vasisiyim," diyor. "Yani onun için neyin doğru olduğuna ben karar veririm. Bu senin işin değil."

"Tess!" Adım babamın dudaklarında acı dolu bir çığlık gibi duyuluyor. "Tess! Seninle konuşmam lazım!"

"Üzgünüm, Douglas. Korkarım gitmenizi istemek zorundayım."

Ağzımı açıyorum, babama burada olduğumu, onunla konuşmak istediğimi haykırmak istiyorum. Ama hiçbir kelime . Donmuş, felç olmuş gibi hissediyorum. Babam bir taş atımı ötede ve yapabileceğim hiçbir şey yok. Graham evimizin kapısını kilitlemeye hazırlanıyor, beni içeri kapatıyor ve...

Oturma odası tekrar beyaza bürünüyor ve ben Graham'ın ofisine geri dönüyorum. Yere bakıyorum ve hala Graham'ın masasındaki çekmecenin anahtarını tuttuğumu fark ediyorum. Parmaklarım titriyor ve terliyor ama yine de çalışıyorlar. Anahtarı kilide sokmalarına bile gerek yok. Zaten orada. Tek yapmam gereken çevirmek.

Bu çekmecede görmem gereken bir şey var. Babam gerçeği biliyor ve Graham bana söylememesi için her şeyi yapar. Ve şimdi, anlayamadığım nedenlerden dolayı, Harry çekmeceye bakmamı istemedi. I

Nedenini hayal bile edemiyorum. Camila'nın dediği gibi, gerçeği bilmeyi hak ediyorum. Bir kez ve herkes için.

Anahtarı çevirdim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 42

Çekmeceyi açtığımda ne bulmayı beklediğimi bilmiyorum. Halüsinojen şişeleri mi? Graham'dan imzalı bir itiraf mı? Bunların hiçbiri çekmecede yok.

Çekmecede kağıt var. Kocaman bir kağıt yığını. Ve ilk sayfada benim adım yazıyor.

Arkama bakıyorum. Graham'ın ofisinde hâlâ yalnızım. Kağıt yığınını çekmeceden çıkarıp masasının üzerine koyuyorum. İlk sayfayı çevirip okumaya başladım. Ve okumaya devam ettim. Sayfa üstüne sayfa, sayfa üstüne sayfa.

Aman Tanrım.

Olamaz. Buna inanamıyorum. Harry'nin çekmeceyi açmamı istememesine şaşmamalı.

Hayır, hayır, hayır, hayır...

"Tess?"

Okuduğum şeye o kadar dalmıştım ki Graham'ın odaya girdiğini bile görmedim. Temiz bir gömlek ve pantolonla arkamda duruyordu. Gözlüklerinin arkasındaki mavi gözleri inanılmaz derecede üzgün görünüyordu.

"Bunu okumanı hiç istemedim," diyor.

Masasının önündeki deri koltuğa çöküyorum çünkü dizlerim artık beni taşıyamıyor. Kendimi nefes nefese buluyorum.

"Çok özür dilerim," diyor.

"Nasıl..." . "Nasıl oldu bu?"

Yüksek sesle nefes veriyor. "Bir yıl önce başladı. Her sabah uyandığında korkunç baş ağrılarından şikayet ederdin, hep sağ tarafın ağrırdı. Sana sürekli doktora gitmeni söylüyordum ama... doktorlar konusunda nasıl olduğunu bilirsin." Az önce okuduklarımda komik bir şey olmamasına rağmen ağzının bir köşesi yukarı kalktı. "Baş ağrılarınız artmaya devam etti ve bir gün araba kullanırken kaza yaptınız. Kaza önemsizdi,

ama araba kullanırken nöbet geçirdiğin için olduğu ortaya çıktı."

Ağzımı kapatıyorum, zar zor dinleyebiliyorum. Ama Mount Sinai'deki tıbbi kayıtlarımda okuduklarımdan sonra bana söylediği hiçbir şey sürpriz değil.

"Kazadan sonra sizi hastaneye götürdüklerinde beyninizin sağ tarafında büyük bir tümör buldular," diyor Graham. "tümörü çıkarmaya çalıştılar ama hepsini alamadılar. Patoloji sonuçları kötü huylu bir tümör olduğunu söyledi. Dördüncü evre. Glioblastoma."

Bunlar yığındaki her doktorun notunda yazan kelimeler. Beyin cerrahlarından nöro-onkologlara ve nörologlara kadar.

Dördüncü evre

kanser.

Glioblastoma.

Kötü prognoz.

Terminal.

"Kısa bir süre kemoterapi tedavisi yapmayı denediler," diye devam ediyor, durmasını dilediğim halde. "Ama sen bundan nefret ettin. Sık sık doktora gitmekten nefret ediyordun. İlaçların yan etkilerinden nefret ediyordun. Ve işe yaramıyordu. Bu yüzden tedaviyi bırakmaya karar verdin."

Ve sonra bir anı aklıma geldi. Bir doktorun masasının oturuyorum. Doktorun beyaz bir sakalı ve yüzünde ciddi bir ifade vardı. Yapabileceğimiz başka bir şey yok, Bayan Thurman. Çok üzgünüm.

Öleceğimin farkına varmıştım. Annemle aynı şekilde.

Graham gözlüklerini çıkarır ve parmaklarıyla gözlerini ovuşturur. "Tedaviyi durdurmaya karar verdikten sonra huzurlu olabileceğini düşünmüştüm ama değildin. Sefil durumdaydın. Her gün uyandığında sanki çoktan ölmüşsün gibi davranıyordun. Annen gibi yitip gitme fikrine katlanamıyordun. Anti-depresanları, terapiyi denedik... ama hiçbiri işe yaramadı. Çok az zamanın kalmıştı ve sanki

o zamanı çoktan ölmüş olmayı dileyerek geçireceksin. İşte o zaman psikiyatristinizin aklına bir fikir geldi..."

Gözlerimi kaldırıyorum. Ne söyleyeceğini zaten biliyorum - neredeyse hatırlıyorum- ama söylediğini duymak istiyorum.

"Travma kurbanlarını tedavi etmek için klinik bir deneyde kullanılan enjekte edilebilir bir ilaçtı." Gözlüklerini burnunun üzerine geri kaydırıyor. "Kısa süreli hafızayı etkiliyor. Fikir şuydu: Sana her gece bir iğne yapacaktım ve sen de teşhisini unutacaktın. Ve kalan zamanınızda mutlu olabiliyordunuz." Başını sallıyor. "Ve işe yaradı. Gerçekten işe yaradı. Yani evet, hafızanda boşluklar vardı ve artık çalışamıyordun ama zaten tümör yüzünden artık çalışamıyordun. Tekrar mutlu oldun. Kafandaki yara izini sana bir kaza geçirdiğini söyleyerek açıkladık ve genel olarak günlerinin tadını çıkardın."

Uzaktan, birinci kattaki kapı zilinin çaldığını duyabiliyorum.

"Ama sonra her şey değişti." Sesini alçaltıyor. "Kan dolaşımında biriken çok fazla ilaçtan mı yoksa tümörün ilerlemesinden mi kaynaklandığını bilmiyorum. Psikiyatristiniz emin değildi. Ama hafızandaki boşluklar daha da kötüleşti. Uyandığında son on yılın çoğunu hatırlayamıyordun. Artık beni bile hatırlayamıyordun." Titrek bir nefes alıyor. "Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Her sabah kim olduğun hakkında hiçbir fikri olmayan ve seni kendi yatağında davetsiz misafir olmakla suçlayan bir kadının yanında uyanmak?"

"Bilmiyorum," diye karşılık veriyorum. "Ölümcül kanserden öleceğini daha mı kötü?"

Alt katta kapı zili tekrar çalıyor. Birisi kapıyı yumrukluyor.

Graham başını öne eğer. "Özür dilerim. Çok üzgünüm, Tess. İşte bu yüzden bilmeni istemedim. Yürümesini umuyordum..."

Merdivenlerde ayak sesleri var. Ayak sesleri yükseliyor ve bir saniye sonra yaşlı bir adam çalışma odasına dalıyor. Beyaz saçları ve yanaklarındaki derin oluklarla hafifçe kamburlaşmış figüre bakıyorum. Onu tanımam bir saniyemi alıyor.

"Baba," diye fısıldıyorum.

"Prenses," diyor.

Çok yaşlı görünüyor. Onu uzun zamandır, Harry'yle nişanlanmadan önce bile görmemiştim ve şimdi babamın yaşlı bir adam olması beni şok ediyor. Yüzündeki kırışıklıkların kaçının benim hatam olduğunu merak ediyorum. Annemin ölümünden önceki aylarda on yıl yaşlanmıştı. Ve bahse girerim geçen yıl bir on yıl daha yaşlanmıştır.

"İyi misin?" Babamın alnındaki kırışıklıklar derinleşiyor. "Graham sana söyledi mi...?"

"Evet," diyorum. "Bana her şeyi anlattı."

"Gerçeği bilmeyi hak ettiğini düşündüm," diyor usulca. "Annen... seni terk etmek onu ne kadar üzse de, üçümüzün birlikte geçirdiği o son birkaç ay için ne kadar minnettar olduğunu hep söylerdi. Bunu kaçırmanı istemedim." Graham'a sert bir bakış fırlattı. "Aynı fikirde değildi."

"Onun nasıl biri olduğunu bilmiyorsun," diyor Graham dişlerinin arasından. "Bunun onu ne kadar perişan ettiğini görmedin."

Sağ gözümden bir damla yaş kaçıyor ve gözyaşımı siliyorum. Bunun olduğuna inanamıyorum. Tıpkı annem gibi öleceğime inanamıyorum. Babam yüzümdeki ifadeyi görüyor ve adem elması sallanıyor. "Çok üzgünüm, Prenses."

Annem öldüğünden beri babamın bana "prenses" demediğini fark ettim. Bu kelimeyi söylediğini ilk kez duyuyorum. Boğazımda bir yumru oluşuyor ve bir saniye sonra gözyaşlarım serbestçe akmaya başlıyor. Babamın kollarına düşüyorum ve omzunda hıçkıra hıçkıra ağlıyorum.

"Belki de Graham haklıydı," diye mırıldanıyor babam kısa saçlarımı okşarken. "Sen annen gibi değilsin. Belki de bilmemek seni daha mutlu ediyordur."

"Hayır." Göğsünden uzaklaşıyorum ve gözlerimi siliyorum. "Bilmek istedim. Bildiğime memnunum."

O anda koyu renk saçlı ve sakallı bir adam çalışma odasına daldı. Kahverengi gözleri şişmiş gözlerime ve şişmiş kırmızı yüzüme bakıyor. Kime baktığımı anlamam bir saniye sürdü.

Bu Harry.

Yüzündeki ifadeden her şeyi bildiğini anlayabiliyorum.

"Camila beni içeri aldı," diyor. Gözlerimiz odanın diğer ucunda buluştu. "Biliyorsun..."

Graham etrafında döner. Harry'ye pis bir bakış fırlattı. "Burada ne halt ediyorsun? Senin hapiste olman gerekmiyor muydu?"

Harry pis bakışını iade eder. "Beni bu sabah serbest bıraktılar." Tekrar bana bakıyor. "Sen iyi misin?"

Ellerimi yumruk yapıp sıkıyorum. "Bunlardan daha önce haberin var mıydı?"

"Hayır." O da benim hissettiğim kadar hasta görünüyor. "Ben de senin gibi bir araba kazası geçirdiğini sanıyordum." Babama baktı. "Ama sonra babanla konuştum ve bana dedi ki..."

Şimdi her şey mantıklı geliyor. Yaptığımı hatırlamıyorum ama Harry'ye göre babamı her gün aramışım. O da aramalarıma hiç cevap vermemiş. Çünkü görünüşe göre onu zaten hiç aramıyormuşum. Graham ona ulaşmamı engelliyordu, böylece bana öleceğimi söylemeyecekti.

Graham'a bakıyorum. Bu günlük aldatmacayı benim iyiliğim için tasarlayan adama. Hâlâ onun kim olduğunu bilmiyormuşum gibi hissediyorum. Onu hatırlamıyorum. Ona aşık olduğumu hatırlamıyorum. Onunla evlendiğimi hatırlamıyorum. Bana verdiği ilaç bunların hepsini benden aldı.

Ve buna sevindim.

Kocama döndüm. "Ne kadar zamanım kaldı?"

Başını iki yana sallıyor. "Söylemesi zor. Seni en son bir ay önce doktora götürdüğümde altı ya da yedi ay demişti."

Vücudum soğuyor. Altı ay. Bu dünyada altı ayım kaldı.

Elimdeki tek şey buysa, bunun tadını çıkaracağım.

"Graham," dedim. "Ben hastayken işimi yürüttüğün için teşekkür ederim. İyi bir iş çıkardın ve... Bunu yapmaya devam etmeni istiyorum. Devam etmeni. Lütfen."

Yavaşça başını sallıyor, alnı kırışmış.

"Ama artık burada seninle yaşamak istemiyorum." Başımı salladım. "Senin kim olduğunu bile bilmiyorum. Ve üzgünüm ama seni sevmiyorum. Bu anlaşmanın sona ermesi gerekiyor."

Graham gözlerini kaçırır. "Seni seviyorum, Tess. Belki sen beni hatırlamıyorsun ama ben seni hatırlıyorum. Senin mutlu olmanı istiyorum. Ne gerekiyorsa yapacağım..."

"Burada mutlu değilim. Ve gitmeme izin vermekten başka yapabileceğiniz bir şey yok."

Gözleri büyür. "Ama sen nerede...?" Cümlesinin ortasında durdu ve dönüp Harry'ye baktı. "Ah."

"Özür dilerim," diyorum sessizce.

Graham mokasenlerine bakar. Göğsü inip kalkıyor. "Ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum, Tess. O yüzden ne yapman gerekiyorsa yap..."

Daha fazla mücadele edeceğini düşünmüştüm. Ama öyle değil.

Gitmeme izin veriyor.

Bir an için, her şeyi yanlış mı anladım diye düşündüm. Belki de Graham aradığım kişidir. Ne de olsa onunla evlendim. Hayatımı birlikte geçirmeyi planladığım kişi oydu. Geçirecek koca bir hayatım olduğunu düşündüğümde.

Ama sonra ellerini birbirine kenetlemiş Harry'ye bakıyorum. Benim için her zaman tek bir kişi vardı. Yolda bir şekilde kayboldum ama ölümcül kansere yakalanmak size neyin önemli olduğunu gösterebilir.

"Harry," dedim. "Bu altı ayı seninle geçirmeme izin verecek misin?"

Gözleri parlıyor. Hafızamı kaybetmiş olsam da çok çok uzun zamandır ilk kez mutlu hissettiğimi biliyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 43

Graham ve ben bir anlaşma yaptık. Her şeyi resmileştirmek için bir avukata bir sözleşme hazırlatacağız, ancak ayrıntıların çoğunu hallettik:

Ev Graham'da kalacak. Zaten artık tek bir yerde kalmak istemiyorum.

Graham, Harry aleyhindeki yasaklama emrinin ve dün geceden kalan suçlamaların düşürülmesini sağlayacaktır.

Graham, My Home Spa'nın CEO'su olarak kalacak ve ben yokken burayı işletmeye devam edecek. Her ne kadar sevsem de, artık onu yönetebilecek durumda değilim. Ve son aylarımı bu şekilde geçirmek istemiyorum. Ben temelli gittiğimde, şirket onun olacak.

Camila cömert bir tazminat paketi alacak. Ziggy

benimle kalacak.

Toplanmam biter bitmez, Harry ile gideceğim ve bir daha dönmeyeceğim.

Graham şu anda avukatıyla telefonda konuşuyor ve evrakları bugün hazırlamak için sabırsızlanıyor. Avukatının belgeleri kendisine e-posta ile gönderebileceğini ve hemen halledebileceğimizi söylüyor, ancak yarına kadar bekleyebilirmiş gibi hissediyorum - artık yarın var. Ama aynı zamanda bu işi bitirmenin iyi olacağını da hissediyorum. Bu evden ayrılmak ve hayatımın geri kalanını yaşamaya başlamak istiyorum. Artık ne kadar az zamanım kaldığını bildiğim için zaman kaybetmek istemiyorum.

Graham ofisindeyken, Harry ve ben mutfağa geçerken babam bana veda öpücüğü veriyor. Biraz kahve demliyorum, sonra da mutfak adasına oturup bitmesini bekliyoruz. Beklerken Harry can simidiymişim gibi elimi tutuyor.

"Hey," dedim. "Bu sakal da neyin nesi?"

Çenesindeki kirli sakalı ovuşturuyor. "Beğendin mi?" "Karar veremiyorum. Ne zaman uzatmaya karar verdin?"

"Sen benimle iletişime geçtikten hemen sonra." Bana sırıttı. "Bu benim kılık değiştirmem gibi bir şey."

Gülüyorum. "Bu iyiydi. Neredeyse seni tanıyamayacaktım."

"Evet, ben de bir göz bandı düşünüyordum. Ve sahte bir yara izi. Ama sonra, belki de çok fazla diye düşündüm." "Yüzünü görebilmeyi tercih ederim."

Sakalını tekrar ovalıyor. "Ondan kurtulacağım o zaman." "Öylece mi?"

"Elbette. Neden olmasın?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "mi olacak? Ne istersem sorgusuz sualsiz yapacak mısın?"

Bana gülümsüyor ama adem elmasının sallanması gerçek hislerini ele veriyor. Diğer herkesin benim öleceğim gerçeğiyle yüzleşmesi uzun zaman aldı. Harry de bugün öğrendi, tıpkı benim gibi. Bir an için gözyaşlarına karşı savaşıyor gibi görünüyor. Savaşı kazanıyor ve gözleri kuru kalıyor. "Ne diyebilirim ki? Senin için deli oluyorum. Her zaman öyleydim."

"Her zaman mı?"

Elimi sıkıyor. "Bunu sana hiç söyledim mi bilmiyorum, çünkü tuhaf bulabileceğini düşündüm. Ama seni o bilgisayar mağazasında anda kendi kendime 'İşte hayatımın geri kalanını birlikte geçireceğim kadın bu' dedim. Haklı olduğuma sevindim."

"Şey," diyorum, "hayatımın geri kalanı."

Ve şimdi gözyaşlarımı geri kırpma sırası bende. Sonumun annem gibi olmasını hiç istemedim. Sonumun yaklaştığını hissetmeyi hiç istemedim - en azından bir kırk ya da elli yıl daha, bir yığın torun ve belki de torun çocukları ile yaşlandığımda. Ama bu benim kaderim değil. Evet, hayatımın aşkına geri döndüm. Ama onunla geçireceğim zaman sınırlı. Sadece birkaç ay.

Yeni demlenmiş kahvenin kokusu mutfağı dolduruyor. Merdiven boşluğuna bakıyorum ve parmaklarımı

Masa. "Sözleşmenin hazırlanması ne kadar sürecek merak ediyorum."

Harry'nin yüzündeki üzüntü kaybolur ve yerini alaycı bir ifade alır. "Bunu kabul ettiğine inanamıyorum. O pisliğin şirketinizi yönetmesine izin verdiğinize inanamıyorum."

Bir omzumu kaldırıyorum. "Önemli olan şirket değil. Bunun için bir saniye daha harcamak istemiyorum."

"Ama Graham iyi bir adam değil."

"O sadece beni korumaya çalışıyordu," diye hatırlatıyorum ona. "O zamanlar teşhisimle baş edemediğimi biliyordu. Beni incitmek için hiçbir şey yapmıyordu. Bunca zamandır benimle ilgileniyordu."

"Hayır." Harry başını sallar. "Buna inanmıyorum. Graham senin çıkarlarını düşünmüyor. Şirketini ve uğruna bu kadar çok çalıştığın her şeyi almasını gerçekten istiyor musun?"

Kaşlarımı çattım. "Eğer mesele paraysa, vasiyetimi değiştirip bir kısmını babama ve sana bırakabilirim..."

"Senin paranı istemiyorum, Tess!" Harry patladı. Yüzü pembeleşmişti. "Böyle mi düşünüyorsun? Tanrım..."

Paramı istediğini sanmıyorum. Ama bakmakla yükümlü olduğum bir çocuğum da yok. Babamın yaşlılığında sahip olabileceği bir şey olsun istiyorum ama geri kalanına ne olacağı umurumda değil. Belki bir hayır kurumuna bağışlarım. Graham'ın şirketi yönetmeye devam etmesi de umurumda değil. İyi bir iş yapıyor gibi görünüyor.

"İstediğim şey bu." Ciddi olduğumu anlaması için Harry'nin gözlerinin içine bakıyorum. "Şirket konusunda onunla kavga etmek istemiyorum. Evrakları imzalamak ve bu işi bitirmek istiyorum."

Ağzını açar ama merdivenlerden gelen ayak sesleri üzerine tekrar kapatır. Graham olmalı. Düşündüğümden daha hızlı oldu, daha bir saat bile olmadı. Her şeye rağmen Graham'ın bu süreci hızlandırmasını takdir ediyorum. Ben sadece Harry ile buradan çıkmak istiyorum.

Graham bir elinde bir tomar kâğıt, diğerinde bir tükenmez kalemle mutfağa gelir. Harry'nin

Onu gördüğümde kahverengi gözlerim karardı ama tek hissettiğim rahatlama. Bu sözleşme Graham'la bağlarımı koparmamı sağlayacak - artık bu yabancıyla uğraşmak zorunda kalmayacağım ve şirketimin icabına bakılacak.

"Elimden geldiğince çabuk bitirdim." Yaklaşık bir düzine sayfadan oluşan yığını mutfak adasının üzerine koydu ve bana doğru kaydırdı. "İstediğin gibi bakabilirsin ama konuştuğumuz her şey burada yer alıyor."

"Hızlıca hallettiğin için teşekkürler Graham," diye mırıldanıyorum.

Daktiloyla yazılmış satırlar gözlerimin önünde yüzüyor.

Tükenmez kalemi kâğıtların üzerine yerleştiriyor. "Fazla zamanın kalmadığını biliyorum."

Hatırlatma canımı yakıyor, her şey hâlâ çok taze. Yarın nasıl hissedeceğimi merak ediyorum. Her geçen gün daha da kolaylaşacak, bundan eminim. Tekrar unutmaya geri dönmek istemiyorum. Çok şey kaybettim ve aklımı da kaybetmek istemiyorum.

Sayfaları çeviriyorum, yasal jargonu gözden geçiriyorum. Son sayfada, imzalamam gereken satırın yanında bir X işareti var. Kalemi elime alıyorum.

"Kendi avukatına baktırmayacak mısın?" Harry konuşur. Graham'a suçlayıcı bir bakış fırlatır. "Şu anda imzalamasını beklemiyorsun, değil mi?"

Omuz silkiyor. "İstersen bunu bir avukata götürebilirsin, Tess. Ama değişiklik yapmak istiyorsan tüm bunları çözmek haftalar alır." Gözlüklerini burnunun doğru itiyor. "Ben senin kocanım. Son bir yıldır seninle ilgileniyorum. Seni aldatmaya çalışmıyorum. Böyle bir şey yapmam."

Harry yüksek sesle homurdanır. "Çok , Graham.

Tess, buna bakması için bir avukata ihtiyacın var."

Kalemi öyle sıkı tutuyorum ki parmaklarım karıncalanıyor. "Bana iyi görünüyor. Sadece bu işin bitmesini istiyorum."

"Tess..."

Gözlerimi Harry'ninkilerle buluşturmak için kaldırıyorum. "Lütfen. Bunu bugün imzalarsam, şimdi gidebiliriz. Yarın uçağa binebiliriz."

Harry sadece başını sallar.

"Graham haklı," diye hatırlatıyorum ona. "Fazla zamanım yok. Birkaç hafta... Elimde kalan zamanın büyük bir kısmı bu. Bu işin bitmesine ihtiyacım var. Lütfen anlayın."

Harry'nin omuzları çöktü. "Sadece sana göz kulak olmaya çalışıyorum."

"Biliyorum. Ve şimdi iyiyim." "Gerçekten." diye ekliyorum.

Perişan görünüyor ama başını sallıyor. "Peki, Tess. Ne yapman gerekiyorsa yap."

Tam sözleşmeye adımı karalamaya başlamıştım ki kapı çaldı. Önce babamdır, evimizde bir şey unutmuştur diye düşündüm. Ama sonra hatırladım. Lucy ziyarete geliyordu. Alışveriş merkezinde kız kıza bir öğleden sonra geçirecektik. Makyaj yapacaktık.

Bu daha önceydi. Gerçeği öğrenmeden

önceydi. "Ben Lucy," dedim.

Belki de hayal , ama Harry'nin gözleri yeniden kararıyor gibi. Graham anlayışla başını sallıyor. "Eminim onunla konuşmak . Neden sözleşmeyi imzalamıyorsun, ben de seni biraz yalnız bırakayım, böylece ikiniz sohbet edebilirsiniz?"

Ama Lucy için havamda değilim. Bu garip çünkü o benim en iyi arkadaşım ama şu anda etrafımda olmasını istediğim kişi o değil. Aslında onu görme düşüncesi bile ağzımda kötü bir tat bırakıyor. Lucy'ye karşı sıcak duygular dışında bir şey hissettiğimi hiç hatırlamıyorum ama şimdi içimde bir öfke parlaması hissediyorum.

Lucy bana bir şey yaptı. Kötü bir şey.

Beni incitecek bir şey mi yaptı? Yoksa tümörlü beynim bu anıyı mı üretti?

Sözleşmeyi mutfak adasının üzerine bırakıyorum ve başka bir şey söylemeden kapıya doğru koşup kapıyı açıyorum. Graham'ın peşimden geldiğini fark etmiyorum bile. Ya da sözleşmeyi masadan alıp tekrar eline aldığını.

Kapımın önünde duran kadın en yakın arkadaşım. Harry daha yaşlı ve hırpani görünüyor.

ve son hatırladığımdan daha yorgun ama Lucy harika görünüyor. Onu son hatırladığımdan bile daha iyi. Kızıl saçları parlak ve vücudu sanki spor yapıyormuş gibi mükemmel bir şekilde düzgün. Onunla ilgili mükemmel olmayan tek şey gözlerinin altındaki açık mor halkalar.

"Tess." Kırmızı çantasını yumruklarının arasında sıkıyor. "Seni görmek çok güzel. İyi misin?"

Graham'ın eli omzuma düştü. Harry mutfakta asılı kaldı ama Graham korumacı bir tavırla üzerime geliyor. "O iyi. Bu sabah uzun uzun konuştuk. Teşhisini biliyor."

"Oh." Lucy'nin yüzü düşer. "Tess, çok üzgünüm..."

"Sorun yok." Bu doğru değil ama umarım eninde sonunda doğru olur. "Ben iyiyim. Ben... Geçen yıl boyunca yanımda olduğun için sana minnettarım. Sen iyi bir arkadaşsın."

Lucy'nin kaşları birbirine dolanır. Graham ona bir bakış atar.

Graham garip bir şekilde yavaş bir sesle, "Lucy de şirkette çalışıyor," diyor. "Şirketin büyük bir parçası. Sen Harry ile seyahat ederken, şirketi yönetmemde bana çok yardımcı olacak. Muhtemelen onu terfi ettirmem gerekecek."

Lucy ve Graham şirketimi yönetiyor. Hah. Şirketin kurulacağını hiç düşünmemişti. konusunda beni uyarmıştı. Bütün bunlar midemi bulandırıyor ama düşünmek istemiyorum.

"Tess..." Lucy diyor ki.

"Ben iyiyim," diyorum yüzüncü kezmiş gibi gelen bir sesle. "Söz veriyorum. Ben iyiyim."

Lucy hâlâ can havliyle çantasını sıkıyor, parmakları pahalı kumaşın içine giriyor. Gözlerinin yaşlarla dolmasını izliyorum. "Tess..."

"Lucy," der Graham kararlı bir şekilde. "Tess'in şu anda ailesiyle birlikte olmasının daha iyi olacağını düşünmüyor musun? Belki de gitmelisin, ikiniz başka zaman konuşursunuz. Ve

Daha sonra şirketteki rolünüzün ne olacağını tartışabiliriz."

Lucy başını eğdi. "Tamam."

Arkasını dönmeye başlar. Graham elini kapıya dayamış, arkasından kapatmaya hazırdır. Ama sonra şimşek gibi bir hızla Lucy'nin eli dışarı fırlar ve kapı kapanmadan önce durdurur. "Bunu yapamam, Tess," der.

"Lucy," diye Graham.

"Graham senden çalıyordu." Göğsü bu itirafla kabardı. "Hastalanmadan önce bana söylediğin buydu. Parayı yabancı hesaplara aktardığını ve onunla yüzleşip onu kovacağını söylemiştin. Ama ertesi gün araba kullanırken nöbet geçirdiğini duydum. Sonra tümörü buldular ve..."

"Lucy!" Graham sert bir şekilde söylüyor.

Lucy'nin gözleri yaşlarla dolar. "Hastalandığında onu affettin. O iğneleri olmaya başladıktan sonra da sana yaptığı her şeyi unuttun. Ama şirketle ilgili herhangi bir karar vermeden önce onun ne yaptığını bilmeyi hak ediyorsun." Duraksıyor. "Bilmeni istiyorum."

Ona bakakaldım, öğrendiklerim karşısında şaşkına dönmüştüm. Graham benden çalıyordu. Şirketimden zimmetine para geçiriyordu.

"Sen aklını kaçırmışsın, Lucy." Graham'ın mavi gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu. "Bunu Tess'e asla yapmam. Neden böyle bir yalan söyledin?"

Lucy onu görmezden geliyor ve bakışlarını bana çeviriyor. "Sana bir şey söylememem için bana şirkette bir iş verdi." Gözlerini kaçırıyor. "Çok özür dilerim. Sen benim en iyi arkadaşımsın. Kendimi asla affetmeyeceğim."

Başım çarparak ondan uzaklaşıyorum. Harry mutfaktan çıktı ve duruyor. O da en az benim kadar şaşkın görünüyordu. Graham'a hiç güvenmemişti ama bunu bilmiyordu.

"Seni pislik." Harry'nin sağ eli yumruk oldu. "Ona ne yaptın?"

"Cehenneme kadar yolun var." Graham kollarını göğsünde kavuşturarak çenesini kaldırıyor. "Kendini çok beğenmiş gibi davranıyorsun ama geçen yılın nasıl geçtiğini bilmiyorsun. Her sabah Tess uyanıyor ve neler olup bittiğini anlamıyor. Beni çığlık atarak uyandırıyor. Onunla , sanki bir çocukmuş gibi her şeyini ben yapıyordum. Ondan önce onu her doktor randevusuna ben götürüyordum. Kemoterapi tedavisi boyunca oradaydım. Kusmuğunu temizledim. Yaşadıklarımdan sonra şirketi hak ediyorum." Şimdi Graham bana dönüyor. Elime uzandı,
ama ben onu geri çektim. "Tess, senin için neler yaptığımı biliyorsun. Ben olmasaydım şu anda hayatta bile olamazdın. Ve sırrını sakladım çünkü sonunun annen gibi olmasının seni ne kadar korkuttuğunu biliyorum."

Ona göz kırpıyorum. Söylediği onca şey arasında bir tek bunu anladım. En büyük korkumu biliyor. Ve bana yardım etmeye çalıştı.

"Bu saçmalık," diye tükürdü Harry ona. "Yaptığın şeyden sonra sana arkadaşlık etmeyecek. Değil mi, Tess?"

Ona cevap vermek için ağzımı açıyorum, ama boğazım herhangi bir kelime çıkaramayacak kadar kuru. Belki de ilaçların bir yan etkisidir. Harry ve Lucy yüzlerinde aynı derecede endişeli ifadelerle beni izliyorlar.

"Şirketinle ben ilgileneceğim, Tess," diye yalvarıyor Graham bana. "Sadece şu kağıtları imzala ve ben de senin için devam ettireyim. Sonra da hayatının son birkaç ayında erkek arkadaşınla ne istersen yapabilirsin. Bir daha benden haber almak zorunda değilsin." "Bu işi mahkemeye kadar uzatmak istemezsin, değil mi?" diye eklerken sesinde hafif tehditkâr bir var.

Bunu istemediğimi biliyor. Kalan zamanımı bu adamla savaşarak geçirmek istemiyorum. Eğer kağıtları şimdi imzalarsam, her şey bitmiş olacak. Benden bir daha haber almak zorunda değilsin.

Graham kağıtları bana uzattı. O kağıtları imzalayabilirim. Ona şirketimi vermek istemiyorum ama hayatımın son aylarını onunla savaşarak geçirmek de istemiyorum.

Ve gözlerindeki bakıştan ölene kadar benimle savaşacağını anlayabiliyorum. Şirketi alsa ne fark eder ki? Nasıl olsa bunu görmek için burada olmayacağım.

"Yapma bunu, Tess," diyor Harry.

Graham'ın elinden sözleşmeyi alıyorum. Hâlâ X işaretinin olduğu sayfaya kadar açık, imzamı bekliyor. Kalemi uzatıyor ve ben de ondan alıyorum.

"Doğru yapıyorsun," diyor Graham.

"Yaptığımı biliyorum," diyorum.

Sözleşmeyi aldım ve ikiye böldüm. Parçaların yere düşmesine izin verdim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 44

BİR HAFTA SONRA

Harry toplanmama yardım ediyor.

Dolaptaki eşyaların çoğunu tanımıyorum - hepsi bana benzemeyen tasarım kıyafetler. Benim eğilimim hepsini geride bırakmak. Banka hesabımda bol miktarda para var. Gideceğimiz yere vardığımızda kıyafet ve ihtiyacım olan her şeyi satın alabilirim.

Yarın sabah gidiyoruz. Sabırsızlanıyorum.

"Yanına birkaç şey almalısın," diyor Harry. "Yani, yarın uyandığında giyecek hiçbir şeyin olmasın istemezsin."

Yarın uyandığımda giyecek bir şeyim olmasa da umurumda değil. Dünü hatırladığım sürece. Bu sabah Harry'nin yanında uyandığımda, hala bir gün öncesini hatırlayabiliyordum. Ve ondan önceki günü de. Anılarım hâlâ bölük pörçük, ama hepsi yavaş yavaş aklıma geliyor, tıpkı bir yapbozun yerine oturması gibi.

"Endişelenmiyorum," diyorum.

Şifonyerimin en üst çekmecesini karıştırıyorum. Graham'la düğün günümüzde çektirdiğimiz o kırık fotoğrafı bir hafta önce çöpe atmıştım. Onun kendini beğenmiş yüzüne bir daha asla bakmak istemiyorum.

Tabii ki dileğimin gerçekleşmesi pek olası değil. Graham şirketimi devralmayabilir ama zimmetine para geçirdiği için hakkında suç duyurusunda bulunacağımdan onu kesinlikle tekrar göreceğim. Şu anda kefaletle dışarıda. Ve tabii ki boşanma davası açtım. Tüm bunlar seyahatimizi kısa kesmek zorunda kalabileceğimiz anlamına geliyor. Ama sorun değil. Hak ettiğini aldığından emin olmak için buna değer.

Bu arada, Harry ve ben keyfimize bakacağız. Yarın sabah uçağa atlayıp sıcak bir yere gideceğiz. Bir sürü kumsalı olan.

Harry bana sırıtıyor ve çiçekli bir bikini üstünü göğsüne doğru kaldırıyor. "Bu harika."

Sırıtışına karşılık veriyorum. "Bu sende çok seksi dururdu." "Ben de tam olarak aynı şeyi düşünüyordum."

Bikini üstünü ondan çekiyorum ve o da elimi tutuyor. Dudakları dudaklarıma değene kadar beni kendine çekiyor. Son bir haftadır ellerimizi birbirimizden uzak tutamıyorduk, kaybettiğimiz zamanı telafi ediyorduk. Ona sarılıyorum, vücudunun sıcaklığını hissediyorum, istemiyorum. Toplanmayı bitirmek için bile.

Lucy'yi Harry ile yakaladığım anı aklıma geldiğinde, Lucy Graham'ın onu bu işe bulaştırdığını itiraf etti. Ortada bir ilişki yoktu. Harry ona hiç asılmadı. Her şey Harry ile nişanımı bozmam ve Graham'ın benimle bir şansı olması için kurgulanmıştı. Lucy'yi bunun için asla affetmeyeceğim. Ama deniyor. Graham'a karşı tanıklık bile edecek. Ve ben Harry ile seyahatimden dönene kadar birkaç hafta Ziggy'ye bakmayı teklif etti.

Onca yıl yanlış adamla birlikteydim; yalan söyleyen, aldatan ve benden çalan bir adamla birlikteydim. Çok aptalım. Harry'nin beni aldatacağına nasıl inanabilirdim? Sadık olmaktan başka bir şey yapmadı.

Boşa harcanan o kadar çok zaman var ki, pişmanlıkla doluyum. Bu beni, kalan zamanımın bir anını daha boşa harcamamaya daha da kararlı kılıyor.

Dudaklarımız nihayet ayrıldığında, neredeyse uçuyordum. Ama sonra aniden bir hüzün dalgası beni vuruyor. Yeniden almaya başladığım antidepresan haplara rağmen durumumu kabullenmek zor oldu. Hayal ettiğim mutlu sona ulaşamayacağım. Bu benim için söz konusu değil.

"Biliyorsun," diyorum, "anneme ne olduğunu gördüm. Altı ayım kalmış olabilir, ama bu o altı ayın

ayların hepsi iyi geçecek."

Harry'nin yüzündeki gülümseme kaybolur. "Bakın, bence başka bir görüş almayı denemeliyiz. Belki bunu yapabilecek bir doktor vardır-"

"Hayır." Ona sert bir bakış attım. "Bunu istemiyorum."

Sadece altı ayım kaldıysa, o altı ayın tadını çıkarmak istiyorum. Kemoterapi alarak geçirmek istemiyorum. Saçlarım dökülürken kusarak geçirmek istemiyorum. Ve kesinlikle hastanede kolumda iğnelerle geçirmek istemiyorum.

Hayatımın aşkıyla bir plajda margaritalarımı yudumlayarak tadını çıkarmak istiyorum. Yapabildiğim sürece.

"Bu senin kararın, Tess," diyor Harry sessizce. "Ne istersen, seni destekleyeceğim."

"Doğru, ama..." Başımı salladım. "Neyin yaklaştığını bilmen gerek. Son... İşler kötüye gidebilir."

"Biliyorum."

"Gerçekten

kötü."

"Biliyorum. Ve orada olacağım."

"Gerçekten bildiğini sanmıyorum..."

Harry omuzlarımı tutuyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Seni geri kazanacağımı hiç düşünmemiştim. Bundan sonra ne olursa olsun, yanında olacağım. Birlikte geçireceğimiz zamanı hayatının en güzel zamanı yapacağım. Ne olursa olsun."

Beni tekrar öpüyor. Şu anda, ölüyormuşum gibi hissetmiyorum. Mutlu hissediyorum. Onunla bu zamanı geçirebildiğim için çok mutluyum. Onu bir ay önce bulduğum için çok mutluyum.

çekildiğinde, parmağımı köprücük kemiğinin gezdiriyorum. "Bunu neden yaptığımı merak ediyorum."

"Ne yaptın?"

"Seni neden buldum?" Gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırıyorum. "zaman sonra, neden bir ay önce aniden seni aramaya başladım?"

Pek çok anım geri geldi ama bu değil. Onu aramaya başlamamın bir nedeni vardı. Onu aramaya başlamamın bir sebebi vardı.

Bir yılı aşkın süredir bu şekilde yaşıyordum ama bir gün aniden Harry'yi bulmaya karar verdim. Neden?

Anı orada. Yüzeyin hemen altında. Bazen onu yakalayabileceğimi hissediyorum, ama sonra benden kaçıyor.

"Fark eder mi?" diye sorar. "Birbirimizi yeniden bulduk. O pislik Graham hayatından çıktı. Önemli olan tek şey bu."

O haklı, elbette. Ama bu beni hala rahatsız ediyor. Harry'yi bulmaya çalışmamın bir nedeni olmalıydı. Orada, tümörlü beynimin girintilerinde bir yerde gömülü. Hiç hatırlayacak mıyım? Bilmiyorum. Hastalığım arttıkça, anılarım tamamen kaybolabilir.

Harry'ye neden ulaşmaya karar verdiğimi asla bilemeyeceğim. Ama bunu yaptığıma memnunum.

OceanofPDF.com

SONSÖZ

BIR AY ÖNCE

Duyduklarıma inanamıyorum. Bu doğru olamaz. "Sen ciddi misin?" diye sordum.

Dr. Wang başını sallıyor. Orta yaşlı, siyah saçlarının arasında beyaz teller olan ve kraliyet mavisi kravat takan Asyalı bir adam. Onunla bugün tanıştım. Hayır, aslında onunla daha önce birçok kez tanıştım. O benim nöro-onkoloğum, beyin kanseriyle ilgilenen bir doktor. Ama bu sabah uyandığımda son birkaç yıla dair pek bir şey hatırlamadığımı düşünürsek, onunla bugün tanışmışım gibi hissediyorum.

"Ben çok ciddiyim, Bayan Thurman." Kollarını önünde kavuşturdu. "Beyninizin MR'ı sadece tümörün büyümediğini göstermekle kalmadı, aynı zamanda kemoterapinin ardından tümör yükünün önemli ölçüde azaldığını gösterdi. Yanıt vermediğinizi düşünmüştük ama görünüşe göre yanılmışız."

Graham bu sabah bana teşhisimi söyledi. Bunu duymak çok zordu. Bana sadece bu randevuya birlikte gitmek zorunda olduğumuz için söylediğini ama bugünden sonra bir daha hatırlamak zorunda kalmayacağımı söyledi.

Ve sonra şunu duyuyoruz.

Yanımdaki sandalyede oturan Graham'a bakıyorum. Çenesi yerinden çıkacakmış gibi görünüyor. "Bu nasıl olabilir?" diye soruyor. "Bunun ölümcül olduğunu söylemiştin. Teşhis konulduğunda bana bir yıl ömrü kaldığını söylemiştin."

Dr. Wang ellerini iki yana açar. ".
Kemoterapiye olağanüstü bir yanıt verdi."

Başım uğulduyor. Kafa derimin sağ tarafındaki yara izine dokunmak için uzanıyorum. Hatıram. "Peki bu ne anlama geliyor?" diye soruyorum.

"Bu," diyor Dr. Wang, "kanserinizin şu anda remisyonda olduğu anlamına geliyor."

Ondan sonra söylediği her şey bulanık. Patoloğa lamları inceletecek ve teşhisimi abartıp abartmadıklarını görecek. Belki de hiç dördüncü evre değildim. Eğer bu doğruysa, elimde büyük bir dava olabilir. Ama bunların hiçbiri umurumda değil. Tek bir şey umurumda.

Ölmüyorum. Ben iyiyim.

Sonunda hayatımı geri alabilirim.

Camila'ya akşam için izin vermiştik, bu yüzden akşam yemeğini ben hazırladım. Çok süslü bir şey değil, sadece domates soslu spagetti. Ama ben yemeği ocağa koyarken Graham mutfağa geliyor ve beni endişelendiriyor. Ocağa baktı ve kaşlarını çattı.

"Bunu yapmanın senin için güvenli olduğundan emin misin?" diye sorar.

Dilimi ona doğru uzattım. "Biraz makarna haşlayabilirim, Graham."

Ama hâlâ endişeli görünüyor. "Etrafta olsam iyi olur."

Spagettiyi kaynayan suyun içinde on dakika bekletiyorum. Bir kaşıkla karıştırırken kendi kendime hafifçe mırıldanıyorum. Dr. Wang'ın bugün bana söylediklerine inanamıyorum. Ben ölmüyorum. Sanki bana bir hediye verilmiş gibi.

Belki de bir aşçılık kursuna gitmeliyim. Her zaman daha iyi bir aşçı olmak istemişimdir. Altı aylık ömrüm kalsaydı bunun bir anlamı olmazdı, ama şimdi...

Seçenekler akıllara durgunluk veriyor. Her şeyi yapabilirim.

Ama nedense tek düşünebildiğim Harry Finch. Hayatımdan çoktan çıkmış olmasına rağmen. Bir şekilde öyle hissetmiyorum. Artık yeni bir hayatım var ve bunu onunla geçirmek istiyorum. Ama bu çılgınca. Harry'yi yıllardır görmedim. Neredeyse kesin taşınmıştır.

On dakika sonra, sudan tek bir spagetti teli çıkarıyorum. Yapışıp yapışmadığını görmek için duvara fırlatıyorum.

Bu annemin hastalanmadan önce bana öğrettiği bir numara. Onun spagetti numarasını kullanacağım ama sonum onun gibi olmayacak. Tanrı'ya şükür.

"İki tabak spagetti, geliyor!" Anons ediyorum.

Graham bana gülümsüyor. "Lezzetli görünüyor. Bize içki getireyim."

Spagettiyi büyük domates parçacıklarıyla sağlıklı miktarda kırmızı sosa batırıyorum. Tamam, ben tam olarak Julia Child değilim. Ama öğrenmek için zaman var. Artık her şey için zaman var.

İki tabak yemeği yemek masasına getirdim. Graham bir dakika sonra iki bardak suyla geliyor. Doktor randevusundan sonra kot pantolon ve tişört giymişti ve kocamın oldukça çekici olduğunu düşünmeden edemiyorum. Teknik olarak hatırlayamasam da ona neden aşık olmuş olabileceğimi anlayabiliyorum.

Ve şimdi hayatımızın geri kalanını gerçek bir çift gibi birlikte geçireceğiz. Benimle ilgilenmek ve işlerimle uğraşmak için harcamak zorunda kaldığı tüm zamanı telafi edebilirim.

"Mumlara ne dersin?" Ben öneririm.

Graham gülüyor. "Vay canına, gerçekten iyi bir ruh halindesin."

Ama çekmecelerden birinden bir çift şamdan çıkararak beni şımartıyor. Onları yakıyoruz ve sonra yemek alanındaki avizeyi karartıyoruz. Atmosferi ve Graham'ın yakışıklı yüzünün mum ışığında titreyen görüntüsünü seviyorum.

"Spagetti hakkında ne düşünüyorsun?" Ona sordum.

Birkaç tutamı çatalının üzerinde döndürüyor ve ağzına atıyor. "Lezzetli. Restorandaki gibi."

Kıkırdıyorum. Bu uzun zamandır çıkarmadığım bir ses. "Belki biraz aşçılık dersi alabilirim diye düşünüyordum."

"Kulağa hoş geliyor. Onaylıyorum."

Suyumdan bir yudum alıyorum, sonra ağzıma biraz daha spagetti tıkıyorum. Ne olduğunu bilmiyorum ama bu yıllardır yediğim en iyi yemek. Graham masanın karşısından bana bakıyor, yüzünde okunamayan bir ifade var.

"Belki de şimdi biraz seyahat etmeliyiz?" Ben de öyle diyorum.

Çatalının etrafında biraz daha spagetti çeviriyor. "Kaçmak zor olurdu. Biliyorsun, My Home Spa şu anda çok yoğun."

"Doğru... Muhtemelen bunalmışsındır..." Bir yudum daha su içiyorum. "Muhtemelen geri dönmeyi düşünmeliyim."

Graham spagetti dolu çatalını yere bırakır. "Ne? Bunu neden yaptın?"

. "Şey, bu benim şirketim."

"Evet, ama..." Mumlar titriyor. "Hâlâ çok fazla hafıza sorunun var. Geri dönmenin senin için iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. İşi berbat etmek istemezsin."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Affedersiniz ama bu benim işim." Boğazımı temizliyorum ve suyumdan bir yudum daha alıyorum. "Her neyse, bugün ya da yarın geri döneceğimi söylemiyorum. Ama belki bir ya da iki ay içinde..."

"Belki..."

Su bardağımın kenarından Graham'a bakıyorum. Bu konuda neden bu kadar garip davrandığını bilmiyorum. Neden işe geri dönemiyorum? Bunu yapabilirim. Bak spagettiyi ne güzel yaptım.

Tamam, büyük bir iş yürütmek bir tabak spagetti pişirmekten biraz farklı. Dürüst olmak gerekirse, spagetti istediğimden biraz daha fazla pişti. Ama yine de.

"Her neyse," diyorum, "ne zaman döneceğimi başka bir zaman konuşabiliriz. Sadece yemeğin tadını çıkaralım."

"Doğru. Tabii."

Ama Graham'ın artık spagettisini yemediğini fark ettim. Masanın karşısından beni izliyor. Bu beni huzursuz ediyor. Ama yemeye devam ediyorum. Yemeğini istemiyorsa, bu onun kaybı. İsterse yatağa aç girebilir.

Ben yemeğimi bitirdiğimde Graham onunkine dokunmamıştı bile. Dikkatle onun tabağına bakıyorum. "Bitirdin mi?"

"Öyle görünüyor," diye mırıldanıyor.

Oturduğum yerden kalkıp mutfağa götürmek üzere tabakları toplamaya başladım. Ama bunu yapamadan önce, bir dalga

Başım dönüyor. O kadar kötü ki koltuğuma geri gömülüyorum.

"Tess mi?" Graham kaşlarını kaldırır. "Sen iyi misin?"

Baş dönmesinin geçmesini bekledim. O da neydi öyle? Bütün gün böyle hissetmemiştim. Ve tümör kötüleşiyor gibi de değil. Dr. Wang daha yeni iyiye gittiğimi söyledi. Peki neden bu kadar kötü hissediyorum?

Önümde duran ve suyumu koyduğum bardağa bakıyorum. Bardağın dibinde küçük beyaz toz kalıntıları var.

"Graham," diye nefes alıyorum. "Ne yaptın sen?"

Başını yavaşça sallıyor. "Her şey olduğu gibi mükemmeldi. Hastalandığından beri mükemmel bir eş oldun. Bütün gün evde kalıyorsun ve işi benim yönetmeme izin veriyorsun. Tüm bunları neden mahvetmek istediğini anlamıyorum."

"Çünkü ben daha iyiyim." Dilim ağırlaşıyor ve kelimelerim geveliyor. "Artık hasta değilim. Her şeyin teşhisimden önceki haline dönmesini istiyorum."

Graham dişlerini gıcırdatıyor. "Beni terk edeceğini söylediğin zamanı mı kastediyorsun? Beni işten çıkaracağını mı?"

İrkildim. "Ben... Ben bunu hatırlamıyorum."

"Tabii ki bilmiyorsun." Graham'ın gözleri mumun ışığında parlıyor gibi görünüyor. "Ve asla da olmayacak."

Baş dönmesi yerini yorgunluğa bırakıyor. O kadar yorgun hissediyorum ki gözlerimi zar zor açık tutabiliyorum. Ama tutmak zorundayım. Bilincimi kaybedemem. Çünkü eğer uyursam, her şey biter. Graham bana psikiyatristin verdiği ilacı enjekte edecek ve ben de bugün olan her şeyi unutacağım. Evet, kanser teşhisimi hatırlamayacağım. Ama remisyonda olduğumu da hatırlamayacağım.

Gerçeği sadece Graham bilecek. Ve benim öğrenmemi engellemek için her şeyi yapacaktır.

Sandalyemden kalkmak için tüm gücümü kullandım. Kapıya doğru koşmak istiyorum ama sonra içeriden kilitlendiğini hatırlıyorum. Evden çıkamayacağım.

Ziggy arka kapının dışında fırtına gibi havlıyor. Keşke neler olduğunu anlayabilseydi. Belki bana yardım edebilirdi. Ama bu noktada kimsenin bana yardım edebileceğinden emin değilim.

"Tess." Graham'ın sesi nazikti. "Sadece rahatla. Bak, bu o kadar da kötü değil. Şimdiye kadar mutluydun."

"Cehenneme git!" Ona tükürdüm.

Banyoya doğru tökezlerken neredeyse ayaklarıma takılıyordum. Kapıda kilit yok ama arkamdan kapatıyorum ve tüm ağırlığımı kapıya veriyorum. Tabii ki ben bayılır bayılmaz Graham kolayca içeri girebilecek.

"Tess..." Sesi kapının altından süzülüyor. "Beni içeri al, Tess. Gel hadi. İşbirliği yaparsan bu çok daha kolay olacak."

Odada bir silah arıyorum. Burada bir şey olmalı... bir ustura, makas... lanet olası bir cımbız bile harika olurdu. Ama hiçbir şey yok. Gördüğüm tek şey bir tüp koyu kırmızı ruj. Rujla ne yapmam gerekiyor ki?

Ve sonra aklıma geldi.

Graham kapıya vurur. "Hadi, beni içeri al. Beni sonsuza kadar dışarıda tutamazsın. Zaten beş dakika içinde mışıl mışıl uyuyor olacaksın."

Yani bunu yapmak için beş dakikam var.

Kotumu indiriyorum ve dizlerimin etrafından sarkmasına izin veriyorum. Sonra ruj tüpünü alıyorum. Kapağını çekip çıkarıyorum ve titreyen ellerimle kalçama mümkün olduğunca okunaklı bir şekilde yazıyorum. Bana yardım etmek için yeri göğü inletecek aklıma gelen tek bir kişi var. Umarım sabah bu mesajı görürüm:

HARRY'YI BUL.

SON

Hatırlıyor musun'u okumaktan keyif aldınız mı? Freida McFadden'ın Amazon'da satışa sunulan diğer unutulmaz psikolojik gerilim kitaplarına göz atmak için buraya tıklayın!

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜR

Ne düşündüğünü biliyorum.

Yine bir kitabın teşekkür bölümünü okuyor ve sizden bahsedilmediğini fark ederek yaşayacağınız büyük hayal kırıklığına kendinizi hazırlıyorsunuz. Ve düşünüyorsunuz, bu ne kadar zor olabilir ki? Dünyada sekiz milyardan az insan var - herkesi dahil etmek ne kadar zor olabilir ki? Bu, üçüncü sınıftayken Billy Foster'ın doğum günü partisine davet edilmediğiniz zamandan bile daha kötü.

Bu nedenle, okuyucularıma teşekkür ederek başlamak istiyorum. Sizler harikasınız. Gerçekten. Özellikle Carrie, Nancy, Urvi Jackie'yi kapak ve tanıtım yazısı hakkındaki geri bildirimleri ve ayrıca tanıtım yardımları için vurgulamak istiyorum! Ama tüm okurlarıma içtenlikle teşekkür etmek istiyorum. Bu kitap siz olmasaydınız var olamazdı. Ve eğer bir okuyucu değilseniz, o zaman... Bilmiyorum, muhtemelen şu anda bu teşekküre bakarak tam olarak ne yaptığınızı kendinize sormalısınız - belki de hayatınızı biraz yeniden değerlendirmelisiniz.

Her zaman olduğu gibi, cesaretlendirici geri bildirimleri ve sinir bozucu yazım hatalarını yakalamama yardımcı olduğu için anneme teşekkür ederim. "WTF Freida, bu son berbat, daha iyi bir şey bulabilirsin" dediği için kocama teşekkürler. Kate'e harika önerileri için teşekkürler. Liz'e sonla ilgili tavsiyeleri için teşekkürler. Nelle ve Amanda'ya mükemmel geri bildirimleri için teşekkürler. Kartal gözüyle yazım hatalarını düzelttiği için Val'e teşekkürler. Mel ve Rhona'ya sonsuz kapaklara baktıkları için teşekkür ederim (beğenin ya da beğenmeyin). Ve her zamanki gibi yazı grubuma teşekkürler!

Ve ailemin geri kalanına teşekkür ederim. Teşvikiniz olmasaydı bunların hiçbiri mümkün olmazdı.

OceanofPDF.com

Hatırlıyor musun'u okumaktan keyif aldınız mı?

Eğer öyleyse, lütfen bana fizzziatrist@gmail.com adresinden bir e-posta gönderin. Sizden haber almak isterim ve cevap verdiğimde şok olmayın! Ya da lütfen Amazon'da bir yorum bırakmayı düşünün!

Web siteme göz atın:

http://www.freidamcfadden.com/

Yeni çıkan kitaplardan haberdar olmak için lütfen beni Amazon'da takip edin! 'da da edebilirsinizBeni Bookbub!

Ayrıca, kitaplarımda birden fazla kişi tarafından defalarca yazım hatası taraması yapılmasına rağmen, bazı mutant yazım hatalarının insanüstü türleri her zaman hayatta kalıyor gibi görünüyor. Herhangi bir yazım hatası bulursanız ve düzeltebilmem için bana işaret ederseniz, sonsuz minnettar olurum.

(Yukarıdaki yazım hatasının eğlenceli olması gerekiyordu.)

Ve şimdi lütfen yeni kitabım Rahatsız Etmeyin'den kısa bir alıntının tadını çıkarın...

OceanofPDF.com

Rahatsız Etmeyin

Mutfak lavabosunda ellerimdeki kanı yıkarken kapı çaldı.

Donuyorum, ellerim pembe köpüklerle dolu, buharlı sıcak su parmaklarımın yanmasına ve karıncalanmasına neden oluyor. Kapıda biri var. Ön verandada sabırla cevap vermemi bekleyen biri. Zamanlama daha kötü olamazdı.

Paket teslimatı olabilir mi? Belki paketi kapıya bırakıp giderler. Ya da bana bir not bırakırlar. Özür dileriz, sizi kaçırdık! Yarın tekrar geleceğiz!

Ve sonra: ön kapıya üç sert vuruş.

"Geliyorum!" Beni duymaları pek mümkün olmasa da boğuk bir sesle bağırıyorum. Öfkeyle parmaklarımı, sonra da kanın çatlaklara yerleşmiş gibi göründüğü tırnaklarımı ovuyorum. Ellerindeki kanı temizlemenin bu kadar zor olduğunu kim bilebilirdi? "Bir dakika!"

Sıcak suyu kapattım ve avuç içlerimi bir o yana bir bu yana çevirerek inceledim. Yeterince iyi mi? Öyle olmalı. Açık yeşil bir bulaşık havlusuna kuruluyorum, geride kırmızı bir leke bırakıyorum. Kahretsin, hepsini almamışım, ellerimi tekrar yıkamam gerekecek.

Ön kapıdaki kişiden kurtulur kurtulmaz.

Topuklarım mutfağın muşamba zeminine çarpıyor, sonra oturma odasındaki pelüş halıya değince yumuşuyor. Derek ve ben, geniş oturma odamızı boydan boya kaplayan kömür rengi halıda karar kılmadan önce saatlerce halı örneklerini inceledik. Halı, çıplak ayaklarım üzerindeyken çok hoş bir his veriyor ve her kir zerresini gösterecek soluk bir ton yerine daha koyu bir rengi tercih ettiğim için mutluyum. Halımız toz ve kalıntıları kolayca saklayabiliyor.

Görünüşe göre kan lekeleri de var.

Ön kapıya doğru acele ederken, pencerelerden parlak ışıklar görüyorum. Kırmızı ve mavi aynı anda yanıp sönüyor.

Bunun tek anlamı olabilir.

Kapımda bir polis var. Aman

Tanrım. Hayır, hayır, hayır,

hayır.

Kendimi toparlamak için bir saniyemi ayırdım. Kendini topla, Quinn. Ellerimin titremesini durdurmaya çalışarak derin bir nefes alıyorum. İşe yaramadı. Ben de devam ettim ve kapıyı açtım.

Haklıymışım. Kapımda bir polis memuru var. Sadece bir polis memuru değil, Scotty Dwyer, gerçi artık Scott diye hitap ediyor, ya da Şerif Yardımcısı Dwyer. Yaklaşık bir milyon yıl önce, lisedeyken, Scott ve ben çıkıyorduk. Her zaman dik duran kızıl kahverengi saçları ve yüzündeki çillerle onu ne kadar garip bir şekilde sevimli bulduğumu hatırlıyorum. Ama sonra lise bitti, ben üniversiteye gittim ve o da babasının marketinde çalışmaya başladı. Ondan ayrıldığımı bile hatırlamıyorum, ama uzun mesafeli telefon görüşmeleri seyrekleşti ve birinci sınıfta bir gün artık birlikte olmadığımızı fark ettim.

Scotty artık üniformalı, gerçek bir rozeti ve her şeyi olan bir polis. Eskiden bir deri bir kemikti ama şimdi lacivert üniformasının içini oldukça güzel dolduruyor. Çilleri solmuş ve saçlarını evcilleştirmiş olsa da hâlâ çocuksu bir yakışıklılığa sahip.

Büyüdüğüm kasabaya geri dönmenin sorunu da bu. Karşılaştığım herkes lisede çıktığım çocuk ya da beni soyunma odasında kusarken gören çocuk ya da beni doğum günü partisine davet etmeyen kız. Bu çok yorucu.

Ama bazen bu benim avantajıma da olabiliyor.

"Hey, Quinn." Scott bana gülümsüyor ama yüzü ciddi. Bu sosyal bir görüşme değil - son on yıldır Scott'la neredeyse hiç konuşmadığım için bunu beklemezdim. "Her şey yolunda mı?"

Ellerimi utangaç bir şekilde gri kalem eteğime siliyorum. "Tabii. Elbette. Neden?"

"Şey..." Scott'ın açık kahverengi gözleri arkamda, oturma odamı tarıyor. Tereyağlı deri kanepe, ona uygun koltuk ve sedir, surround ses sistemine sahip geniş ekran televizyon, şöminenin üzerindeki Vale'ye yaptığımız son kayak gezisinin fotoğrafları. "Bir telefon aldık. Komşularınızdan biri evinizden gelen bir çığlık duyduğunu söyledi."

"Çığlık mı?" Yüzüme çok gerçekçi olduğunu düşündüğüm bir gülümseme yapıştırıyorum. "Bu çok garip! Buradan geldiğine eminler mi?"

Gözleri benimkilerle kilitleniyor. "Öyle dediler, evet."

Yüzümü buruşturuyorum, düşünüyormuş gibi yapıyorum. Sonunda parmaklarımı şıklatıyorum. "Oh! Ne olduğunu biliyor musun? Televizyonda bir film izliyordum, sonra mutfağa gittim ve sesi sonuna kadar açtım. Muhtemelen filmi duydular."

Bunu düşünerek başını sallar. Herkes Scott'ın iyi bir polis olduğunu söylüyor, nazik ama titiz. Ellerimi yumruk yapıp hikâyeme inanıp inanmayacağını görmek için bekliyorum. Titreyen ellerime tekrar bakıyorum, beni ele vermelerinden korkuyorum. İşte o zaman fark ettim.

Gri eteğimde kıpkırmızı bir nokta.

Tanrım, nasıl kaçırdım? Eteğimde bir damla kanla kapıyı açmama nasıl izin verdim? Dikkat çekmemeye çalışarak gözlerimi hızla kaçırdım. Eğer görürse, içeri girmek için ısrar edecektir. Ve eğer görürse, işim biter.

"Hangi film?" diye soruyor sonunda.

"Şey," dedim, "Çığlık'tı. Hani Neve Campbell ve Courteney Cox'un oynadığı?"

Boğazını temizliyor. "Maskeli olan, değil mi?" "Evet. Yani açıkçası, bilirsiniz, çığlıklar vardı." I
özür dileyerek gülümsedi. "Birileri endişelendiyse özür dilerim. Ama burada herhangi bir rahatsızlık olmadığını görebilirsiniz."

"Uh huh..."

Nefesimi tutuyorum, gözlerimi karşıya dikiyorum. Scott'a bilinçaltı bir mesaj gönderiyorum: Aşağı bakma.

Lütfen aşağı bakma.

Scott başını yana eğiyor. "Burada yalnız mısın?"

Saçlarımla oynuyorum, rahat ve flörtöz olmaya çalışıyorum. Sakin, havadar. Burada görülecek bir şey yok memur bey. "Evet. Sadece ben varım. Derek hâlâ işte."

Aşağı bakma. Lütfen.

Sonunda başını sallar. "Tamam. Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Sadece her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedim."

"Tabii ki!" Gülüyorum, umarım bana olduğu kadar ona da tuhaf gelmiyordur. "Geldiğine sevindim. Dışarıda beni koruduğunu bilmek beni güvende hissettiriyor."

Scott'ın elmacık kemikleri hafifçe pembeleşir. Lisedeyken utandığında bütün yüzü kıpkırmızı olurdu. "Sadece işimi yapıyorum."

"Minnettarım. Bir dahaki sefere sesi kısacağıma söz veriyorum. Özellikle de korku filmi izlerken!"

Bana parmağını salladı. "Bunu sen yap."

"Ve bir ara arayı kapatmalıyız," diye ekliyorum. "Derek ve ben seni akşam yemeğinde ağırlamayı çok isteriz."

"Kulağa harika geliyor, Quinn."

Scott, Derek ve benimle yemek yemek istemiyor. Ama sorun değil, zaten gerçek bir davet değildi.

Ön merdivenlerimden aşağı iniyor, sonra da kırmızı ve mavi ışıkları yanıp sönen park halindeki polis arabasına doğru ilerliyor. Scotty Dwyer'dan ayrılmayı hiç istememiştim ama şimdi ilk kez, ayrılmasaydım hayatımın nasıl olacağını merak ediyorum. Seçtiğim adam olan Derek yerine iyi ve onurlu bir kanun adamıyla evlenseydim. Burada eteğimde ve ayakkabılarımın tabanında kanla duruyor olmazdım. Bundan eminim.

Kapıyı kapatıyorum ama ön camdan Scott'ı izlemeye devam ediyorum. Motoru çalıştırıp yola çıkmasını izliyorum ve arabası gözden kaybolana kadar kafamı çevirmiyorum.

Gitmiş. Tanrıya şükür.

Artık gözden kaybolduğuna göre, eteğimi inceliyorum. Kan yaklaşık yarım santimetre çapında. Daha önce hiç kıyafetimden kan çıkarmaya çalışmamıştım ama en iyi iş eteğimin mahvolduğuna dair kötü bir his var içimde. Yine de bu sorunlarımın en küçüğü.

Mutfağa geri dönüp halıyı kanlı ayak izleri var mı diye inceliyorum. Mutfak birkaç dakika önce bıraktığım gibi görünüyor. Lavabo musluğu her zamanki gibi damlatıyor. Yeşil bulaşık havlusunun üzerinde hâlâ o kıpkırmızı leke var. Kurutma rafında bıraktığım üç tabak hâlâ üst üste dizili. Buzdolabında, daha fazla kağıt havlu almayı unutmamak için kendime yazdığım not duruyor.

Ayrıca kocam hâlâ mutfakta yerde kanlar içinde yatıyor.

Rahatsız Etmeyin'i bugün Amazon'dan satın alın!

FREIDA McFADDEN'IN DİĞER ROMANLARI

Hatırlıyor musun?

Kilitli Kapıyı

Rahatsız Etmeyin

Bir Sır Bilmek İster misiniz?

Teker Teker

Üst Kattaki Eş

Mükemmel Oğul

Eski

Taşıyıcı Anne Beyin Hasarı

Bebek Şehri

İntihar Med

Şeytan Önlük Giyer Bildiğin

Şeytan

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.